

The sweetest Children!
Manmana Bava! Mathyaji Bava!
Daily Murli Punjabi
November 2021

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਡੀ ਚਲਣ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੀ ਰਾਯਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਭੂਤ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾ ਹੋਵੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਜਰੂਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ, ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਮਾਸੂਕ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇ ਇਵੇਂ ਦੀ ਕੋਈ ਬੁਰੀ ਆਦਤ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਪ ਦੀ ਆਬਰੂ ਖਤਮ ਹੋ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਰਹੇ ਜੋ ਦੂਜੇ ਸਮਝਣ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਨ।
- ਗੀਤ:- ਜਾਗ ਸਜਨੀਆਂ ਜਾਗ..

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਜਰੂਰ ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਨਵੀਂ - ਨਵੀਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਨਵੇਂ ਯੁਗ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਸੁਣੀਆਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਵਿਚਕਾਰ ਸਿਰਫ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੀ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਨਾਲੇਜ ਨੂੰ ਸੇਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਵਾਰਾ ਕੋਈ ਬੈਰਿਸਟਰ, ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਆਦਿ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਆਮਦਨੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਜਬਰਦਸਤ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਥੋੜਾ ਸੰਸ਼ੋ ਹੈ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਬਣਿਆ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਿਆ। ਬਾਪ ਜੋ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਚਤਾ ਹੈ ਉਹ ਆਇਆ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਦੇ ਬਾਪ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੈ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ, ਦੂਜਾ ਹੈ ਪਾਰਲੈਕਿਕ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਓ ਗਾਡ ਫਾਦਰ। ਲੈਕਿਕ ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਕਦੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸਭ ਦਾ ਸੁੱਖਦਾਤਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ, ਧਨ - ਦੌਲਤ, ਨਿਰੋਗੀ ਕਾਇਆ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮੇਸੂ ਬਿਲਵੇਡ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਲੋਕ ਵੀ ਸਾਧਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕਿਸ ਦੀ ਸਾਧਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਕਰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਸਾਧਨਾ। ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਈਏ, ਪਰ ਲੀਨ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪਾਪ ਥੋੜੀ ਕਟਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸ੍ਵਸਕਤੀਮਾਨ ਮੈਂ ਹਾਂ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ? ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੱਤਵ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਗਵਾਨ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਭਾਰਤਵਾਸਿਆਂ ਨੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਹਿੰਦੂ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮ ਤੱਤਵ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮੰਡ। ਉੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਜਯੋਤੀਬਿੰਦੂ ਅੰਡਾ ਆਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮੰਡ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸਟੀ। ਬ੍ਰਾਹਮੰਡ ਅਲਗ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਅਲਗ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ - ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਅਜਬ ਸਿਤਾਰਾ। ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਆਤਮਾ ਅੰਗੂਠੇ ਸਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਤਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸੂਕਸ਼ਮ ਬਿੰਦੂ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ, ਫੜਣ ਦੀ ਬੜੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਮਦਦਗਾਰ ਵੀ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਲੋਕ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਮਨਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਕਦੋਂ ਆਇਆ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਭਾਰਤਵਾਸਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਪ ਕਦੋਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਦੋਂ ਆਇਆ ਸੀ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਹਿਮਾ ਸਾਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਝੁਲੇ ਵਿੱਚ ਝੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਕਦੋਂ ਹੋਇਆ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਈ। ਪਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਲੀਲਾ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ। ਤਾਂ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਮਹਾਰੀ ਗਤੀ ਮਤ... ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਛੱਡਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਦੁਸਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸੱਪ ਦਾ ਮਿਸਾਲ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੰਨਿਆਸੀ ਇਹ ਮਿਸਾਲ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਭੂ - ਭੂੰ ਕਰ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਧਾ ਹੈ - ਭੂੰ - ਭੂੰ ਕਰ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਕਛੂਏ ਆਦਿ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਵੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੈ। ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮੇਂ ਮਿਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਾਡਾ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਕਰਮ ਭੋਗ ਚੁਕਤੁ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਹੋ ਜਾਓਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਜਾਏਗੀ, ਫਿਰ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਕਰਮਾਤੀਤ

ਅਵਸਥਾ ਹੋਈ ਫਿਰ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗੇ, ਫਿਰ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੱਛਰਾਂ ਸਦਿਸ਼ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੇ ਬਿਗਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ ਰਾਮ ਦਾ ਸਥਾਪਣ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਲਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ, ਨਾ ਕਿ ਰਾਮ। ਸਤਿਯੁਗ ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਦੇ ਲਈ ਮੰਦਿਰ, ਸ਼ਿਵਾਲਾ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਇਹ ਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇਸ ਤੱਖਤ ਤੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਇੱਥੇ ਬਾਜ਼ੂ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਦੈਵ ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਹ ਆਇਆ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਵਰਸਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਥੋੜੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸਤਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਇੱਕ ਦੋ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਉਹ ਤਾਂ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਨੂੰ ਹੀ ਪਿਆਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ। ਇਹ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵਰਗਾ ਬੱਚਾ ਮਿਲੇ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵਰਗਾ ਪਤੀ ਮਿਲੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੁਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੁਰੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵਰਗੇ ਮਤਲਬ ਮੋਹਨ ਵਰਗੇ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪ੍ਰਿੰਸ ਪ੍ਰਿੰਸੇਸ ਹੋਰ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਇੱਥੇ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵੀ ਲਿਸਟ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਲਾ ਦੇ 8 ਦਾਣੇ ਵੀ ਹਨ, ਤਾਂ 108 ਦਾਣੇ ਵੀ ਹਨ। ਲੋਕ 9 ਰਤਨ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ 8 ਕੌਣ ਹਨ? ਵਿਚਕਾਰ ਕੌਣ ਹਨ? ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮਿੱਠੇ ਤੇ ਮਿੱਠੇ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਅਸੀਂ ਰਤਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਰਣਗੇ। ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਠੇਰ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮੰਤਰ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਏਗੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਦੂਸਰੇ ਸਮਝਣ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰੋਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਰਾਬ, ਸਿਗਰੇਟ ਆਦਿ ਪੀਣਾ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਆਦਤ ਹੈ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਬੁਰੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਛੱਡ ਦੇਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਇੱਥੇ ਹੀ ਧਾਰਣ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਉਪਰ ਤੋਂ ਇੱਕਦਮ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੁਫ਼ਾਨ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਲੋਕ ਕਹਿਣਗੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਹੈ। ਗੋਇਆ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਆਬਰੂ ਗਵਾਈ। ਫਿਰ ਅਜਿਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਕਿਵੇਂ ਪਾਉਣਗੇ? ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਅਨਾਸਕਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ, ਸਭ ਕੁੱਝ ਕਰਦੇ ਯੋਗ ਮਾਸੂਕ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਇਸਨੂੰ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹਠਯੋਗ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਤੰਦਰੁਸਤ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਭੋਜਨ ਵੀ ਸੁੱਧ ਖਾਣਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਭੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਨਾਥ ਦਵਾਰੇ ਜਾਕੇ ਦੇਖੋ, ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਾਲੀ ਨੂੰ ਬੱਕਰੇ ਦਾ ਭੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮੱਛਲੀ ਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਿੱਤਰ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਰਿਵਾਜ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਹੈ ਰਾਮਰਾਜ। ਇੱਥੇ ਕਰਮ - ਵਿਕਰਮ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਕਰਮ - ਅਕਰਮ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਹਰਿਦਵਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਦਾ। ਦੁੱਖ ਹਰਨ ਵਾਲਾ। ਪਰ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਹਰਿ ਦਾ ਦਵਾਰ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁੱਝ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਬੋਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਣਾ। ਰਾਵਣ ਹੈ ਪੁਰਾਣਾ ਦੁਸ਼ਮਣ। ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਉਸਨੂੰ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਵੇਸਟ ਆਫ਼ ਟਾਇਮ, ਵੇਸਟ ਆਫ਼ ਮਨੀ ਹੈ। ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀਆਂ ਦੇਵੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖਿਲਾ ਪਿਲਾ ਕੇ ਪੂਜਾ ਕਰ ਫਿਰ ਜਾਕੇ ਡੁਬਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੇ ਇੱਕ ਗੀਤ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਕਦੀ ਰੁਸਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੂਸ ਕੇ ਜੇਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਛੱਡੀ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਤੇ ਕੁਲਹਾੜਾ ਮਾਰਿਆ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਲਿਕ ਬਣਨ। ਮਹਾਰਾਜਾ ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ, ਮਹਾਰਾਣੀ ਸ਼੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਟਾਇਟਲ। ਸ਼੍ਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ। ਸ਼੍ਰੀ ਮਤਲਬ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਖਿਆਲ ਕਰੋ ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੀ? ਮਾਇਆ ਨੇ ਸਾਡਾ ਮੱਥਾ ਮੁਢਵਾ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਸੀ। ਫਿਰ ਕੰਗਾਲ ਕਿਵੇਂ ਬਣਿਆ? ਕੀ ਹੋਇਆ? ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹਮ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਸ਼ਤ੍ਰੀਯ ਬਣੇ। ਉਹ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹਮ ਸੇ ਦਾ ਅਰਥ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਜਨਮ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਜਨਮ 84 ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ 84 ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਸੰਗਮ ਦਾ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੁਰਲਭ ਹੈ। ਜਦੋਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਰਾਇਲ ਬਾਪ

ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਰਾਇਲਟੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਰਾਇਲ ਮਨੁੱਖ ਕਦੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਹੰਗਾਮਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਵਲਭਾਚਾਰੀ ਕੁਲ ਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਦੇਵਤੇ, ਕਿੱਥੇ ਅੱਜਕਲ ਦੇ ਵੈਸ਼ਨਵ ਲੋਕ! ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ - ਵੈਸ਼ਨਵ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ ਯੋਗਬਲ ਦਵਾਰਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਚਲਣ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੀ ਰਾਇਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਡਿਬੇਟ ਜਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਸ਼ਾਸਤਰਵਾਦ ਕਰਨ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਲਾਠੀ ਵੀ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲੇਜ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ, ਜੋ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨਾਲ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਅਵਿਅਕਤਮੂਰਤ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਥੂਲ ਅਤੇ ਸੂਕਸ਼ਮ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਆਨੰਦ ਦਾ ਸਾਗਰ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਹਨੂਮਾਨ ਪਵਨ ਪੁੱਤਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਵਨ ਨਾਲ ਬੱਚਾ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ! ਫਿਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਕੱਛ ਮੱਛ ਅਵਤਾਰ, ਕਿੰਨੀ ਗਾਲੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਉਲ੍ਹਾਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਸੂਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਗਾਲੀ ਦਿੱਤੀ। 24 ਅਵਤਾਰ ਤੋਂ ਪੇਟ ਨਹੀਂ ਭਰਿਆ ਫਿਰ ਕਣ - ਕਣ, ਠੀਕਰ - ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਠੇਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸਿਰਫ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਗੀਤਾ ਵੀ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਾਰਾ ਅਨਾਦਿ ਖੇਡ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ, ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੀ ਵੇਖਣਗੇ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਇੰਸਾਲਵੇਟ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਾਲਵੇਟ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਐਪੀਸੋਡ ਰੀਪਿਟ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਅਸੀਂ ਰਾਇਲ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਆਪਣੀ ਚਲਣ ਬਹੁਤ ਰਾਇਲ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਕਦੀ ਵੀ ਬਾਪ ਨਾਲ ਅਤੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਰੁੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੁੱਸ ਕੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣੀ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਬੁਰੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਰਾ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਭਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਰਮਾਤਮ ਸਨੇਹੀ ਭਵ:
ਜੇ ਬੱਚੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਨੇਹੀ ਹਨ ਉਹ ਸਨੇਹੀ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਾਲ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਸਿਆ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੁਦ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਮੱਸਿਆ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸਮੱਸਿਆ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇ ਤਾਂ ਵ੍ਰਿਧੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਬਰਥ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰੋ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਨੂੰ ਸਮੀਪ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਭਜਾਉਣਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪਿਆਰੇ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ, ਨਿਆਰੇ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਿਆਰੇ ਆਪੇ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਐਕੁਰੇਟ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚੋਟੀ ਹੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਭ ਤੋਂ ਗੁਪਤ ਅਤੇ ਮਹੀਨ ਗੱਲ ਕਿਹੜੀ ਹੈ ਜੋ ਬੱਚੇ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਦਾ ਭੇਦ ਸਮਝਣਾ - ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਗੁਪਤ ਅਤੇ ਮਹੀਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਬੱਚੇ ਮੁੰਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰਾਜ ਖੁਦ ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਇਸ ਤਨ ਦਵਾਰਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਸਵਾਰੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਕੌਣ ਹਨ? ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਇਹ ਕਦੇ ਭੁੱਲੇ ਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ, ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਵਰਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੁਦੂ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਬਿਗਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤੇ ਸਭ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਆਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਆਦਿ ਦੇਵ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਵੀਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਦਿਲਵਾਲਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਨਾ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਯਾਦ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ। ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਯੋਗ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਅੱਖਰ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਯੋਗ ਆਸ਼ਰਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ - ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ, ਦਾਦੇ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਇਸਲਈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜਿੰਨਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਭਾਵੇਂ ਯਾਦ ਰੱਖੋ। ਯਾਦ ਤਾਂ ਰਹੇਗੀ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਜਾਤੀ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਤੁਸੀਂ ਸੂਦਰਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣਪਨਾ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੋ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਜਾਣੀ - ਜਾਨਨਹਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਭ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ - ਉਹ ਬੈਠ ਵੇਖਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਉਸਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਉਹ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਬੀਜ ਝਾੜ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ (ਬ੍ਰਹਮਾ) ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪਦਵੀ ਪਾਓਗੇ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰੀਰ (ਅਸ਼ਰੀਰੀ) ਆਏ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣਕੇ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਭ ਦੇਹ ਦੇ ਸਬੰਧੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕਿਉਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ! ਜਦਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਦੈਵੀ ਸੰਬੰਧ। ਇੱਥੇ ਪਹਿਲੇ ਦੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਹ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦੁਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਲਈ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਇਹ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦੁਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਕਾਮ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦੁਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਅੱਖਰ ਵਿਕਾਰ ਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਐਕੁਰੇਟ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਸਮਝਣਗੇ, ਚਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਵਨ ਵਰਲਡ, ਵਨ ਰਾਜ, ਵਨ ਰਿਲੀਜਨ, ਵਨ ਭਾਸ਼ਾ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਇੱਕ ਰਾਜ, ਇੱਕ ਧਰਮ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਵਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਮਰਾਜ, ਰਾਵਣਰਾਜ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਵੱਛ ਬੁੱਧੀ ਬਣੇ ਹੋ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹੇ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਰਗੰਜ ਦਵਾਰਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਛੀ - ਛੀ ਸਰੀਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੂਜਾ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਗਾਇਨ ਲਾਇਕ ਹੋ। ਪੂਜਣ ਲਾਇਕ ਦੇਵਤੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਗਾਇਨ ਹੈ, ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਗਾਇਨ ਜਰੂਰ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਸੂਦ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਵਰਗ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਹੋ ਜਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੇ ਪੱਕੇ ਬਣ ਜਾਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਜਾਕੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਗੇ। ਇਹ ਨਵਾਂ ਝਾੜ ਹੈ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੁਫ਼ਾਨ ਵੀ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੁਫ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਮਾਇਆ ਬਾਬਾ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਯਾਦ ਤੇ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਵੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ ਨਾ। ਵਿਲਾਇਤ ਵਾਲੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਆਕੇ ਕੋਈ ਸਿਖਾਏ।

ਹੁਣ ਯੋਗ 2 ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਹੈ ਹਠਯੋਗੀ, ਦੂਸਰੇ ਹਨ ਰਾਜਯੋਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰਾਜਯੋਗੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਚਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਯੋਗ ਦਾ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਕੀ ਜਾਨਣ ਰਾਜਯੋਗ ਨਾਲ। ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ - ਰਾਜਯੋਗ ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਸਿਖਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਭਾਰਤ ਦਾ ਹੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਬਦਲੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾਂ ਫਰਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੈਕੁੰਠ ਦੀ ਵੀ ਜਯੰਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੀਤਾ ਦੀ ਵੀ ਜਯੰਤੀ ਹੈ, ਬੈਕੁੰਠ ਦੀ ਵੀ ਜਯੰਤੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ, ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮੁਆਫ਼ਿਕ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਸੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਜਯੰਤੀ, ਬਾਬਾ ਹੀ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਨਾ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਮਾਇਆ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਵਿਕਰਮ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਲੱਗੀ ਚਮਾਟ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਚਮਾਟ ਨਹੀਂ ਖਾਣਗੇ। ਇਹ ਬਾਕਸਿੰਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਰਾਵਣ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਦ ਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀ ਵੀ ਪਤਿਤ ਬਣਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਦੀ ਹੈ ਬਰਬਾਦੀ। ਹੁਣ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਇਹ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤੁ ਹੈ, ਇਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਓ ਅਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿਗਿਆ ਕਰੋ। ਕੋਈ ਵੀ ਪਤਿਤ ਨਾ ਬਣੇ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣੋਂ ਹੋ ਇਸ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਇਸਲਈ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤੁ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ੁੱਧ ਹੰਕਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਫਿਰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ। ਜਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋਗੇ ਉਤਨੀ ਪਦਵੀ ਪਾਓਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਬਣੋਂ, ਭਾਵੇਂ ਪੂਜਾ ਬਣੇ। ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੁਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਲੇਕਿਕ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਮੱਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਚੰਗੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹਾਂ, ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੇ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਸਵੇਰ ਨੂੰ। ਅੱਛਾ ਫਿਰ ਕੋਈ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕੀ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਆਕੇ ਸਮਝਾਓ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ। ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਗੁਪਤ ਗੂਹੀਏ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਸਮਝਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਕਿਉਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਪਦਵੀ ਪਾਈ ਹੈ। ਮੰਮਾ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੀ ਸੀ ਨਾ। ਉਹ ਵੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸੁਖਸਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਰੈਂਡਰ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਗਰੀਬ ਹਨ। ਸਾਹੂਕਾਰ ਤੇ ਸਰੈਂਡਰ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਗਰੀਬ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੇ ਦਾਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਦੇ ਲੈਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਲਈ ਮਹਿਲ ਇੱਥੇ ਜਾਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਨੀ ਹੈ। ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਝੋਲੀ ਭਰ ਦੇ। ਪਰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ, ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਝੋਲੀ ਭਰ ਦੇ? ਹੁਣ ਝੋਲੀ ਭਰਨ ਵਾਲੀ ਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਹੈ ਜੋ ਪੈਸਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਈ। ਪਰੰਤੂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਝੋਲੀ ਭਰ ਦੇ। ਸੰਕਰ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਤੇ ਸੰਕਰ ਇੱਕ ਹਨ। ਸੰਕਰ ਤੇ ਝੋਲੀ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਸਾਡੀ ਝੋਲੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤੇ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਰੂਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯਗ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਵਾਲਾ ਨਿਕਲੀ। ਪਰੰਤੂ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਧੰਧਾ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਨਬਜ਼ ਵੇਖ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹਨ

ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਅਤੇ ਕਰ ਨਾ ਸਕਣ, ਅਜਿਹੀ ਰਾਏ ਹੀ ਕਿਉਂ ਦੇਵਾਂ। ਨਬਜ਼ ਵੇਖਕੇ ਹੀ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਆਉਣਾ ਪਵੇ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਰਾਏ ਦੇਣਗੇ। ਸਭਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਇਸ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ! ਹੁਣ ਕੀ ਕਰੀਏ? ਬਾਪ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਤੇ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ, ਹਾਲੇ ਅਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਨਾ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਜੇ - ਜੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੰਗਰ ਇਸ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਠ ਚੁੱਕਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਕਲਯੁਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਹੁਣ ਛੱਡ ਚੁੱਕੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਿੱਖਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਘੱਟ। ਕੋਈ ਹੱਥ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਘੁਟਕਾ ਖਾਕੇ ਡੁੱਬ ਮਰਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਫਿਰ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਖਵਈਆ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਿਆਰੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ। ਹਾਂ, ਤੁਫ਼ਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਯਾਦ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੱਕਾ ਕਰੋ, ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਰਮਯੋਗੀ ਹੋ। ਜਿੰਨਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਹੱਥ ਕਾਰ ਡੋ, ਦਿਲ ਯਾਰ ਡੋ। ਅਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਸ਼ਿਕ ਬਣ ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੈ, ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਸੁਖਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਓ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਇਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਗਵਾਇਆ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਸੀ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਰਤ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਵੀ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਹਿਮਦਾਬਾਦ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੇ ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਏ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸੱਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੋ। ਪਰੰਤੂ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਇਥੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਖਲਾਸ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਨਾ ਗਰਭ ਜੇਲ੍ਹ, ਨਾ ਉਹ ਜੇਲ੍ਹ ਹੋਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਕਦੇ ਜੇਲ੍ਹ ਦਾ ਮੂੰਹ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਦੇਵੇਂ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਸਭ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਾਮਪ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਕੁਵਿਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੌਤ ਵੀ ਕੁਵਿਕ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਉਪਦ੍ਰਵ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਮੌਤ ਵੀ ਜਲਦੀ ਤੇ ਦੁੱਖ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੋਣਗੇ। ਸਭ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਨਵੀਂ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ, ਸੋ ਜਰੂਰ ਫਿਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਵੇਖਣਾ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਭਿਅੰਕਰ ਸੀਨ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਇਹ ਹੈ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਦਾ ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੋ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ।
2. ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਭਰਕੇ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਲਯੁਗੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਕਿਨਾਰਾ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੁਫ਼ਾਨਾਂ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪਾਵਰਫੁਲ ਸਥਿਤੀ ਦਵਾਰਾ ਰਚਨਾ ਦੇ ਸੂਵ ਅਕਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਰਚਤਾ ਭਵ:
ਜਦੋਂ ਮਾਸਟਰ ਰਚਤਾ, ਮਾਸਟਰ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਦੀ ਪਾਵਰਫੁਲ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹੇਗੇ ਤਾਂ ਰਚਨਾ ਦੀਆਂ ਸੂਵ ਅਕਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹਿ ਸਕੇਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਲੇ ਰਚਨਾ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਰੰਗ - ਢੰਗ, ਰੂਪ ਰਚੇਗੀ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ, ਅਲਬੇਲਾਪਨ ਦੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ, ਆਲਸ ਦੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਦੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਜੋ ਰਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ - ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਭੁੱਲਕੇ ਆਪਣੇ ਪਾਵਰਫੁਲ, ਸ਼ਕਤੀ - ਸ੍ਵਰੂਪ, ਸ਼ਾਸਤਰਧਾਰੀ ਸ੍ਵਰੂਪ, ਸਦਾ ਜਗਦੀ ਜੇਤ ਸ੍ਵਰੂਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਮਾਸਟਰ ਰਚਤਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹਾਰਡ ਬਣੋ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਉਸਨੂੰ ਪਿਘਲਾ ਨਾ ਦੇਵੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸਾਫ਼ ਬਣੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਗੰਦੀ ਆਦਤ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹੜੀਆਂ - ਕਿਹੜੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- 1. ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਿਸਦੀ ਸੈਂ ਗੁਣਾ ਸਜਾ ਭੋਗਨੀ ਪਵੇ। 2. ਬਾਪ ਜੇ ਅਤਿ ਮਿੱਠਾ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਮਿੱਠਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਕੋਈ ਕੜਵਾ ਬੋਲ ਨਾ ਨਿਕਲੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੋਵੇ। 3. ਦੁਖ ਹਰਤਾ ਸੁਖ ਕਰਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣ ਸਭ ਦੇ ਦੁੱਖ ਹਰਨੇ ਹਨ। ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਨਾ ਸੁਖ ਦੇਣਾ ਹੈ। 4. ਸਤੁਤੀ - ਨਿੰਦਾ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਸਤਿਗੁਰੂਵਾਰ ਨੂੰ ਵਰਿਕਸ਼ਾਪਤੀ ਡੇ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਰਿਕਸ਼ਾਪਤੀ ਡੇ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਦਾ ਦਿਨ। ਅਮਾਵਸ ਦੇ ਦਿਨ ਹਨੇਰੀ ਰਾਤ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਦਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਚੰਦਮਾ ਉਦਯ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਅੱਜਕਲ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਖਵਾਏ - ਪਿਲਾਏ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਫਿਰ ਮੰਗਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਫਿਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਆਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਕੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਕਾਇਦਾ ਇਹ ਹੈ - 12 ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਵਾਕੇ, ਖਲਾਸ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਹਨੇਰੀ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਚਲੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਦਖਸ਼ਨਾ ਆਦਿ ਮਿਲਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਉਪਵਾਸ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਉਪਵਾਸ ਵਿੱਚ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਧਾਕਲਪ ਦਾ ਹਨੇਰਾ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੋਝਰਾ ਹੀ ਸੋਝਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਪਿੱਤਰ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਖਿਲਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਫਿਰ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਉਪਵਾਸ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਰਾਤ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਰਾਤ ਪੂਰੀ ਹੋ ਦਿਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਕੋਈ ਪਿੱਤਰ ਆਦਿ ਖਿਲਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ, ਉੱਥੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ ਮਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਰਸਮ ਰਿਵਾਜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੀ ਹਨ। ਹੁਣ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਵਰਲਡ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਨੇਸ਼ਨ ਹੋ। ਹੁਣ ਇਤਨੇ ਸਭਦਾ ਇੱਕ ਨੇਸ਼ਨ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਹਾਂ ਇੱਕ ਰਾਜਿਆ, ਇੱਕ ਰਸਮ ਰਿਵਾਜ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸਤਿਯੁਗ ਸੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਬਿਲਕੁਲ ਮਿੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਦੁਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਕਦੇ ਕੜਵਾ ਬੋਲਦੇ ਨਹੀਂ, ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਜੇ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਗੇ ਉਤਨੀ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ, ਨੰਬਰਵਾਰ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ ਉੱਥੇ ਚੋਰੀ ਆਦਿ ਕਰਨਗੇ। ਨਹੀਂ। ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸਾਫ਼ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਬਾਹਰ ਦੂਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਦੀ ਗੰਦੀ ਚੰਚਲਤਾ। ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕਦਮ ਖਤਮ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਦੀ ਇੱਕਦਮ ਝੱਟ ਤੋਂ ਗੰਦੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਤਾਂ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਟਾਈਮ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਜਿੰਨਾਂ - ਜਿੰਨਾਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ, ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ! ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਖੁਦ ਮਿੱਠਾ ਬਣ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿੱਠਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ? ਖੁਦ ਹੀ ਕੜਵਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿੱਠਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਏਗਾ। ਇੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਝੱਟ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਛਿੱਪ ਨਾ ਸਕਣ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਾਡਾ ਬੱਚਾ ਬਣ ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕੜੀ ਸਜਾ ਖਾਣਗੇ। ਪਦਵੀ ਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਭਗਵਾਨ ਖੁਦ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ, ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ.. ਅਹਿੰਸਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰਮ। ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਤੇ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਦੀ ਹਿੰਸਾ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦੁਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰਾ ਫਿਰ ਕ੍ਰੋਧ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਦੁਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਨਸਾ- ਵਾਚਾ - ਕਰਮਨਾ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਹੀ ਦੁਖ ਹਰਤਾ ਸੁਖ ਕਰਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਣੀ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਦੁਖ ਹਰ ਕੇ ਸੁਖ ਦਵੇ। ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਦੱਸਣ ਨਾਲ ਅੱਧਾ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਅਨੇਕ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਪਾਪ ਕਰਮ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਨਾ ਸਿਰ ਤੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਿਸਦਾ ਪਾਪ ਬਣੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਅਨੇਕ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਭਸਮ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਪ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨ ਬਿਗਰ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਬਾਪਦਾਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਵਰਸਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਰਥ ਹੈ, ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ। ਰਥ ਵੀ ਤੇ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਸੈਨ ਦਾ ਰਥ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾਂ ਸਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਤਨ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਸਜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਹੀ ਸਜਦੇ ਹਨ। ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਬਾ ਤਰਫ਼ਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਦੇ- ਕਦੇ ਹਸੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਰਾਇਆ ਤਾਂ ਮਿਲੇਗਾ ਨਾ। ਪਰੰਤੂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਉਵੇਂ ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਲਾਲਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ

ਕਿਰਾਇਆ ਦੇਣਗੇ। ਇਹ ਤੇ ਬਾਬਾ ਹਸੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾਂ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਉਤਨਾ ਪਾਵਨ ਬਣਨਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਵੀ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਹ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਲੜਨਾ ਝਗੜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੇਕਰ ਕੜਵਾ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਕੋਧ ਦਾ ਭੂਤ ਹੈ। ਸਤੁਤੀ - ਨਿੰਦਾ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਧ ਦਾ ਭੂਤ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਭ ਦਾ ਕੋਧ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਵੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਖਾਦ ਨਿਕਲਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਜਿਆਦਾ, ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਲੜਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਵਿਕਾਰ ਤੇ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕੋਧ ਕਰਨਾ, ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਇਹ ਸਭ ਵਿਕਾਰ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਜਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਜਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਧਰਮਰਾਜ ਹੈ। ਇਹ ਸਜਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਪ੍ਰਤੱਖ, ਧਰਮਰਾਜ ਦੀ ਸਜਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਗੁਪਤ, ਗਰਭਜੇਲੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਜਾਵਾਂ ਭੇਗਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਿਮਾਰੀ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਉਹ ਵੀ ਕਰਮਭੇਗ ਹੈ। ਧਰਮਰਾਜ ਦਵਾਰਾ ਸਜਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਅੰਗੇ ਦਾ ਵੀ ਹੁਣੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣੇ ਦਾ ਹੁਣੇ ਵੀ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਗਰਭ ਜੇਲੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਗੁਪਤ, ਧਰਮਰਾਜ ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਜਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਭੇਗਣਾ ਭੇਗਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਡਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਧਰਮਰਾਜ ਬਾਬਾ ਦੇਵੇਂ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਭ ਦੀ ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਜੱਜਮੈਂਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਜਦਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਪ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇ। ਆਪਣੇ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਜਿੰਨਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਲਪ ਕਲਪਾਂਤਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਦੂਜੀ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਇਹ ਹੈ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਾਪ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦਵੀ ਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਨਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਪੁਰਾਣੀ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਆਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਰਾਜਯੋਗ ਵੀ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਘਰ ਬਾਰ ਛੱਡੋ। ਨਹੀਂ, ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਰਹੋ। ਇਹ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨਾਮ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਦਾਦੇ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਪਤਿਤ ਸੀ ਨਾ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਪੂਜੀਏ ਮਹਾਰਾਜਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਹ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਾਵਨ ਹੈ ਹੀ ਕਿੱਥੇ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਹੈ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ... ਇਸ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਿਆ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਜੇ ਹਨ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਆਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਗਈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵਰਗ ਪਧਾਰਿਆ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਕੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਵੀ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਬਰਸੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਭੇਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇਤੀ ਜੇਤ ਸਮਾਇਆ ਫਿਰ ਭੇਗ ਕਿਉਂ ਲਗਾਉਂਦੇ। ਬਰਸੀ ਕਿਉਂ ਮਨਾਉਂਦੇ? ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਖਲਾਸ ਹੋਇਆ - ਆਤਮਾ ਵੀ ਗਈ ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜੇਤੀ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਗਈ ਫਿਰ ਆ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਨੇਕਾਂਨੇਕ ਮੱਤ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ ਮੋਖਸ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਮੋਖਸ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਜਰੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੰਨਦੇ ਵੀ ਸਾਰੇ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਹਨ। ਤਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਜਰੂਰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਹੀ ਸ੍ਵ ਦੇ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਪ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਰਾਵਣਰਾਜ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਅਮਾਵਸ ਕਰਾਂਗੇ। ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਰਾਤ ਫਿਰ ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਦਿਨ। ਇਹ ਖੇਲੂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਰਿਲੀਜਸ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਾਲੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਧਰਮ, ਇੱਕ ਮਤ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ। ਉੱਥੇ ਸੁਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਭ ਸੀ, ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਝਾੜ ਕਿੰਨਾਂ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਨੇਕ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਇਹ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜਯੋਗ ਜਰੂਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਸਿਖਾਉਣਗੇ। ਸਾਰੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ। ਜਿਸਨੇ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਥ ਵਿੱਚ

ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਦੁਖ ਹਰਤਾ, ਸੁਖ ਕਰਤਾ। ਸੁਖ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਦੁਖ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਸੁਖ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਨਾ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਘੋਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਬੇੜਾ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਿੰਨੇ ਦੁਖੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਦਾ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਸੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਜੇ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਬਣੇ ਹੋਣਗੇ, ਉਹ ਦੁਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰਾਹ ਦੱਸਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੀ ਹੈ ਰਾਹ ਦੱਸਣਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਥਾਈ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਬਹੁਤ ਰੀਫਰੈਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਨਸ਼ਾ ਹੀ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦੀ ਤਮੰਨਾ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਰਾਏ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਪੈਦਲ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਬਹੁਤ ਖਬਰਦਾਰੀ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਇਸ ਵਕਤ ਤਾਂ ਬਸ ਟ੍ਰੇਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਭਭਕਾ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਭਕਾ ਸੀ ਫਿਰ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਡਿੱਗਦਾ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਪਿਛਾੜੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਾਮਪ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹੋ ਚੱਲੋ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ, ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸਭ ਸੁਖ ਹਨ। ਮੋਟਰਾਂ, ਐਰੋਪਲੇਨ ਆਦਿ ਸਭ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਵਰਗ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਧਨ, ਮਾਲ, ਜੇਵਰ ਆਦਿ ਸਭ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵੀ ਜੇਵਰ ਹਨ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਪਹਿਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾਂ ਵੀ ਸਮਝਾਓ ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਸ਼ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ (ਵਿਕਾਰ) ਬਿਗਰ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਮੰਨਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਕਿਉਂ ਹੋ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਮੰਨੋਗੇ ਤਾਂ ਧਰਮਰਾਜ ਦਵਾਰਾ ਸਜਾ ਦਿਲਾਵਾਂਗਾ। ਡਰਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਡਰ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਹੰਟਰ ਖਾਣਗੇ। ਗੱਲ ਨਾ ਪੁੱਛੋ। ਪਦਵੀ ਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਸੰਗ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਆਪਣੀ ਪਦਵੀ ਗਵਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਹੀਰੇ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਖਾਣੀਆਂ ਖਾਲੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਫਿਰ ਭਰ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਸੋਨੇ, ਹੀਰੇ ਦੇ ਪਹਾੜ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੀਰੇ ਜਦੋਂ ਖੋਦ ਕੇ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੱਥਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਾਫ ਕਰਕੇ ਹੀਰਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਗਿਆਨ ਸੀਰਾਨ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਹੁਣ ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਪ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਕਲਿਆਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦੀ ਤਮੰਨਾ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਰਾਏ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਦੁਖ ਹਰਤਾ, ਸੁਖ ਕਰਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਉਲਝਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪਾਸ ਵਿਧ ਆਨਰ ਭਵ:

ਪਾਸ ਵਿਧ ਆਨਰ ਮਤਲਬ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾ ਨਾ ਖਾਣ। ਧਰਮਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਆਪਣੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਵੀ ਉਲਝਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹਿਣਾ - ਇਹ ਪਾਸ ਵਿਧ ਆਨਰ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਵਾਣੀ, ਕਰਮ, ਸੰਬੰਧ - ਸੰਪਰਕ ਦੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਮੋਟੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਸੰਕਲਪਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਲਝਣ ਪੈਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿਗਿਆ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਸ ਵਿਧ ਆਨਰ ਬਣੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਗਿਆਨ ਘਿਓ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੀ ਬੱਤੀ ਠੀਕ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਦੀਵਾ ਜਗਦਾ ਰਹੇਗਾ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸੰਗਦੇਸ਼ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਸੰਗਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦੇ ਰਹੋ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਬਚਪਨ ਕਿਹੜਾ ਹੈ? ਕਿਸ ਬਚਪਨ ਨੂੰ ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ?
- ਉੱਤਰ:- ਇੱਕ ਬਚਪਨ - ਲੈਕਿਕ ਮਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਜੰਮਦੇ ਹੀ ਮਿਲਿਆ। ਦੂਸਰਾ ਬਚਪਨ - ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿਸ਼ੇ ਬਣਨ ਤੇ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਤੀਸਰਾ ਬਚਪਨ ਲੈਕਿਕ ਮਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਛੱਡ ਆਲੈਕਿਕ ਮਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ। ਆਲੈਕਿਕ ਬਚਪਨ ਮਤਲਬ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਗੋਦ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਮਤਲਬ ਮਰਜੀਵਾ ਬਣ ਗਏ। ਇਸ ਆਲੈਕਿਕ ਬਚਪਨ ਨੂੰ ਕਦੀ ਵੀ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਰੋਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਰੋਣਾ ਮਤਲਬ ਮਾਇਆ ਦੀ ਚੇਟ ਖਾਣਾ।
- ਗੀਤ:- ਬਚਪਨ ਦੇ ਦਿਨ ਭੁਲਾ ਨਾ ਦੇਣਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਿਆ। ਬਚਪਨ 3 ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਲੈਕਿਕ ਬਚਪਨ, ਦੂਸਰਾ ਹੈ ਨਿਰਵਰਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ, ਉਹ ਵੀ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਮਤਲਬ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਕੇ ਜਾਕੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੀਸਰਾ ਹੈ - ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਮਰਜੀਵਾ ਜਨਮ। ਇੱਕ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੂਸਰੇ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਦੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਮਰਜੀਵਾ ਜਨਮ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਰੂਹਾਨੀ ਜਨਮ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੁਣ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਗੱਲ ਬਾਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਜਿਸਮਾਨੀ ਬਾਪ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਇਸਲਈ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ, ਮਰਜੀਵਾ ਬਣਕੇ ਫਿਰ ਇਹ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਣਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚਾ ਭਗਵਾਨ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਗੀਤਾ ਆਦਿ ਤੇ ਡਿਬੇਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਗੱਲ ਪੁੱਛਣੀ ਹੈ ਤੇ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ ਹੈ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤਾ ਨਮਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਨਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮਾ... ਉਹ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ - ਉਹ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਪੱਕਾ ਕਰਾਓ ਕਿ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਰਿਏਟਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਹ ਖਿਆਲ ਕਰੋ, ਬੇਹੱਦ ਦੋ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਕਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਬਾਪ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਰਚਣ ਵਾਲਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਸ਼ਿਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਰਚਤਾ, ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੈ ਫਿਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਦੀ ਗੱਲ ਉੱਡ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਕਰੂਣਾ ਤੇ। ਪਾਸਟ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕਰਤਵਯ ਕਰਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਬਾਪ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਰਹਿਮਦਿਲ, ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁਖ ਕਰਤਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਗਾਈਡ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਨਵੇਂ ਸਥਾਨ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗਾਈਡ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਲਾਇਤ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਗਾਈਡ ਇੱਥੇ ਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਕੁਝ ਵਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪੰਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਗਾਈਡ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਗਾਈਡ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸਮਝੋ ਕਿ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ। ਸਵਸਾਸਤਰਮਈ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਹੈ ਗੀਤਾ, ਉਹ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਗਾਈ ਹੋਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕਰ ਲਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਸਭ ਝੂਠੇ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਦਾ ਸਾਰ ਸੁਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਕੀ ਹੋਣਗੇ? ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਚਰਿਤ੍ਰ ਕੀ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਰਾਜ ਕਰੋਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੁਕਤੀਧਾਮ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਕਈ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਕੋਈ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ, ਆਇਰਨ ਏਜ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੋਲਡਨ ਏਜ। ਜੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਹਨ, ਉਹ ਸਹਿਜ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ। ਜੇ ਪੂਜਯ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਬਾਬਾ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਭੁੱਲੇ ਨਹੀਂ। ਭੁੱਲਣਗੇ ਤਾਂ ਰੋਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਕੁਝ - ਕੁਝ ਮਾਇਆ ਦੀ ਚੇਟ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗੀ। ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਮਰਨਗੇ ਫਿਰ ਕੌਣ ਕਿਸ ਦੇ ਲਈ ਰੋਵੇਗਾ? ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ

ਜਿਆਦਾ ਰੋਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ 12 ਮਹੀਨੇ ਯਾ ਹੁਸੈਨ, ਯਾ ਹੁਸੈਨ... ਕਰਦੇ ਹਨ। ਛਾਤੀ ਪਿੱਟਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੂਲੋਕ ਦੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਸਾਰੀ ਅਮਰਲੋਕ ਦੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਵਾਪਿਸ, ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਐਕਟਰਸ ਹਨ ਫਿਰ ਮੇਹ ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਗੇ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਕੇ ਦੂਜਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਰੋਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਪਾਰ੍ਹ ਨੂੰ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਆਨੰਦ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰ ਇਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਨਦੀਆਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਵਰਖਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਖੂਬ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣੋ। ਸਭ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ। ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਨੂੰ ਥੋੜੀ ਨਾ ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਕਥਾ ਹੈ। ਦਿਵਯ ਨੇਤਰ ਹੈ ਆਤਮਾ ਦੇ ਲਈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਿਲਕੁਲ ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਸਾਡਾ ਧਰਮ ਕਿਸ ਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ। ਬਾਪ ਦਾ ਜਨਮ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਸਭ ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਕਰਦੇ ਗਏ। ਇੱਕ ਹੀ ਵੱਡੀ ਭੁੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧ ਕਰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਹ ਸਰਵ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਲਿਖੇਟਰ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੀ - ਕੀ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕੀ ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰ ਬਿਨਾ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਅਰੇ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ, ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਵਰਲਡ, ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉੱਥੇ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਜੱਦ ਤੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਉਸ ਭੁੱਲ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣ। ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੀ - ਕੀ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਰਾਏ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਫਿਰ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਸੀ ਸ੍ਰਾਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ। ਫਿਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਜਨਮ ਬਾਈ ਜਨਮ ਫੀਚਰਸ ਤਾਂ ਬਦਲਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਰਗਾ ਫੀਚਰਸ ਤਾਂ ਕਦੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਵੇਂ ਥੋੜੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫੀਚਰਸ ਨਾਲ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੰਮਪਾਸਿਬਲ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਦੇ (ਮੂਲਵਤਨ ਦੇ) ਰਹਿਵਾਸੀ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਾਡਾ ਸਵੀਟ ਸਾਈਲੈਂਸ ਹੋਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਰਗਨਸ ਮਿਲੇ ਹਨ ਪਾਰ੍ਹ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ, ਫਿਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿਣਗੇ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਹਠਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ, ਗੁਫਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਕੋਈ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠਿਆ ਤਾਂ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ, ਪਾਰ੍ਹ ਵਜਾਉਣ। ਉਹ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸੁਖੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸ੍ਰਾਗ ਹੈ, ਜੋ ਦੁਖੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਨਰਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ੍ਰਾਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਨਰਕ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਇਹ ਭਗਤੀ, ਯੋਗ - ਤੱਪ, ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਆਦਿ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਾਰ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਸੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਦਿਨ, ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੀ ਰਾਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਦੇਵਤਾ, ਸ਼ਤ੍ਰੀ, ਵੈਸ਼, ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਫਰਕ ਲੱਭਾ ਹੈ। ਉਹ ਪੂਰਾ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਹੁਣ ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਭਾਗ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜੋ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸੰਗ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੰਗਦੇਸ਼ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਸ੍ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰਾਗ, ਬੈਕੁੰਠ, ਸੁਖਧਾਮ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਵੀ ਅਸੁਰ ਸਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਪਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਜਮੀਨ ਅਸਮਾਨ ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਹਨ। ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਹੱਦਾਂ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਝਗੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜੱਦ ਕੋਈ ਵੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵੇ ਕਿ ਬਾਪ ਕੌਣ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸੰਕਰ ਹਨ ਦੇਵਤਾ। ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, 10 ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਭਗਵਾਨ ਕਿਵੇਂ ਹਿੰਸਾ ਸਿਖਾਉਣਗੇ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਕਾਮ ਮਹਾਸਤ੍ਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰੋ। ਰਾਖੀ ਬੰਨੋ। ਇਹ ਹੁਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਫਿਰ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੀਪਮਾਲਾ ਤੇ ਮਹਾਲਕਸ਼ਮੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਥੋੜੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੋਨੇ ਹੀ ਇਕੱਠੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਧਨ ਕਿੱਥੋਂ

ਮਿਲੇਗਾ? ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਨਾਮ ਲਕਸ਼ਮੀ ਦਾ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਪਿੱਛੇ ਨਾਰਾਇਣ। ਇਹ ਫਿਰ ਮਹਾਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 4 ਭੁਜਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੋ ਇਸਤਰੀ ਦੀਆਂ, ਦੋ ਪੁਰਸ਼ ਦੀਆਂ। ਪਰ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਡਿਟੇਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।

ਤਾਂ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ - ਬਚਪਨ ਦੇ ਦਿਲ ਭੁਲਾ ਨਾ ਦੇਣਾ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਟਾਈਮ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਬੈਠੋ। ਭਾਵੇਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇਸਤਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਤਨ ਦਵਾਰਾ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਪੂਜਯ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਜਦ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਇਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੇ ਕੋਈ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਵੰਡਰ ਖਾਨ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਅਸੀਂ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੋਂ ਬੈਠ ਜਲਕੇ ਭਸਮ ਹੋ ਗਏ ਸੀ, ਕਬੂ ਦਾਖਿਲ ਹੋ ਗਏ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠਣਾ ਹੈ, ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸ੍ਰਰਗ ਹੈ। ਅਰੇ ਸ੍ਰਰਗ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਾਮਪ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੰਗਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਿਤੇ ਮਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਵੇਗੇ। ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੀ ਰਿਜਲਟ ਜਦ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਮਾਲੂਮ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਬੱਚੀਆਂ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਣਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਰਾਣੀ ਬਣੇਗੀ, ਇਹ ਦਾਸੀ। ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਬੰਦ ਕਰਾਇਆ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ ਹੈ! ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਇਆ। ਉਹ ਸਭ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ, ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗੀ, ਬਿਨਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਦੇ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਸਜਾ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਝਾੜ ਦਾ ਸੈਪਲਿੰਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗਰਵਮੈਂਟ ਝਾੜਾਂ ਦਾ ਸਪੈਲਿੰਗ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਤਸਵ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੈਪਲਿੰਗ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲੋ ਨਾ। ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਓ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਲਿੱਤਾ ਤਾਂ ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤਰ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਫੁਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ, ਆਨੰਦ ਦਾ, ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਦੇਣਾ ਹੈ।

2. ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਪਛਤਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਸੰਗਦੇਸ਼ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੈ ਇਸਲਈ ਆਪਣੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਦਿਵਿਯ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਹਵਾਨ ਦਵਾਰਾ ਅਵਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਿਵਯਗੁਣਧਾਰੀ ਭਵ:
ਜਿਵੇਂ ਦੀਪਾਵਲੀ ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਲਕਸ਼ਮੀ ਦਾ ਆਹ੍ਵਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਆਪ ਬੱਚੇ ਖੁਦ ਵਿੱਚ ਦਿਵਿਯਗੁਣਾਂ ਦਾ ਆਹ੍ਵਾਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅਵਗੁਣ ਅਹੁਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਨਵੇਂ ਵਸਤਰ ਧਾਰਨ ਕਰੋਗੇ। ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੇ ਵਸਤਰਾਂ ਨਾਲ ਜਰਾ ਵੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ, ਕਮੀਆਂ, ਨਿਰਬਲਤਾ, ਕੋਮਲਤਾ ਰਹੀ ਹੋਈ ਹੈ - ਉਹ ਸਭ ਪੁਰਾਣੇ ਖਾਤੇ ਅੱਜ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਸਮਾਪਤ ਕਰੋ ਤਾਂ ਦਿਵਿਯ ਗੁਣਧਾਰੀ ਬਣੋਗੇ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਤਾਜਪੋਸ਼ੀ ਹੋਵੋਗੇ। ਉਸੀ ਦਾ ਹੀ ਯਾਦਗਾਰ ਇਹ ਦੀਪਾਵਲੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਰਲ ਯਾਦ ਦੇ ਲਈ ਸਰਲਤਾ ਦਾ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ, ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਰਲ ਬਣਾਓ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਯੁਕਤੀਆਂ ਕੱਢੋ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਮਿਲ ਜਾਵੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉੱਚ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਕਿਹੜੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:- ਆਪਣੀ ਉੱਚ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਤੋਂ ਸਭ ਛੀ - ਛੀ ਬੁਰੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਕੱਢ ਦਵੇ। ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਕਰਨਾ ਇਹ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਆਦਤਾਂ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਰੱਖੋ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਬਣ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਅਰਥ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਿਜੀ ਰਹੋ।
- ਗੀਤ:- ਮਰਨਾ ਤੇਰੀ ਗਲੀ ਮੈਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਇਹ ਪੁਆਇੰਟ ਸਮਝਣੀ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਕੌਣ ਹੈ! ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁੱਖ ਉਦੋਂ ਫੀਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਬਸ ਇਸ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸਥਾਈ ਪੁਆਇੰਟ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਕ੍ਰਮਾਰ ਕ੍ਰਮਾਰੀਆਂ ਕਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਰਚਨਾ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਸਭ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਥੱਲੇ ਫਿਰ ਹੈ ਵਿਸ਼ਨੂੰ (ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤੇ) ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਲਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਅਰਥ ਵੈਸ਼ਨਵ ਵੀ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸਨ। ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਸੀ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹਾਂ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰੀ ਹਨ। ਵਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪਤਿਤ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਗੁੱਸੇਲ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਗੁੱਸਾ ਤਾਂ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ ਬਾਪ ਦਾ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਜਦ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਮਹਾਭਾਰੀ ਲੜਾਈ ਵੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਜਰੂਰ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਰੈਗੂਲਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹਾਸਟਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਸਟਲ ਬਣਾਈਏ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਮਕਾਨ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। 7 ਰੇਜ਼, 4 ਰੇਜ਼ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਕਾਨ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਸ ਬਾਬਾ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ - ਮੈਂ ਗਾਰੰਟੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਲਿਖਵਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਰੈਬਰ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕਪਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਪ੍ਰਜਾ ਸਭ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ। ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੂਲ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਦੇਣਗੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬਗੈਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਹਨ। ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਦੇਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ, ਇੱਥੇ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ। ਇਹ ਵੀ ਪਿੱਛੋਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਕੇ ਸਹੀ ਕਰਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਕੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਯੁਕਤੀਆਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਦੱਸਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਸਮਝਾਇਆ। ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਪੁਆਇੰਟ ਸੁਣਾਉਣਗੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਰ ਪਵੇ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਅਤੇ ਕੱਛ ਮੱਛ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣਾ ਇਹ ਵੀ ਗਲਾਨੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ - ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ, ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਬਾਪ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ। ਲਿਬ੍ਰੇਟ ਕਰਨ ਜਰੂਰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਣ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣਾ ਹੈ, ਜੇ ਸਮਝਣ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਵਿਦੇਹੀ, ਵਿਚਿੱਤਰ ਹੋਰ ਸਭ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹਨ। ਕੋਈ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੁਲਾਸ ਰਹੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਭੁੱਲਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਆਪ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਾਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਸੀਂ

ਰਜਾਈ ਜਰੂਰ ਲਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਯਾਦ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਭੁੱਲ ਜਾਣ ਨਾਲ ਘਬਰਾਹਟ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਅਤਿਇੰਦੀਏ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਸਮੇਂ ਹੈ ਅਸੀਂ ਚਲੀਏ ਆਪਣੇ ਸੁੱਖਧਾਮ। 63 ਜਨਮ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਬੀਮਾਰ ਰਹੇ। ਕੋਈ ਦਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਤਾਂ ਨਾਸੂਰ ਬਣ ਗਿਆ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੀ, ਬਿਮਾਰੀ ਅੰਦਰ ਘਰ ਕਰ ਗਈ। ਇਹ ਬਿਮਾਰੀ ਇਵੇਂ ਹੈ ਜੋ ਸਿਵਾਏ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ ਦੇ ਕਦੀ ਛੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਹੁਣ ਸਭ ਦੇ ਛੁੱਟਣ ਦਾ ਟਾਈਮ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਪਾਰੂ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਥੋੜਾ ਪਾਰੂ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀਰੋ ਹੀਰੋਇਨ ਅਤੇ ਉੱਚ ਪਾਰਟਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪੱਕੇ ਹੋ ਜਾਓ। ਯਾਦ ਭੁੱਲਣੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਚਿੰਤਰ ਹਨ - ਸਮਝਣ ਦੇ ਲਈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵ - ਸੰਕਰ ਇੱਕ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ ਸੂਕ੍ਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ, ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਉਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸੰਗਮ ਤੇ, ਇਹ ਪੱਕਾ ਕਰੇ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸੂਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਹੈ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਹ ਫਿਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸਿਰਫ ਕਲਯੁਗ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਇਹ ਸਾਰਾ ਚੱਕਰ ਹੀ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਹੈ। ਗਪੋੜਾਂ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਧਰਮ ਵਾਲਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਿਖੇਟਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਕਰਕੇ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਉੱਪਰ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਹਨੇਰਾ ਹੈ, ਗਫਲਤ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਸਤਰ ਅਨਾਦਿ ਹਨ। ਪਰ ਸਤਿਯੁਗ ਤੋੜਾ ਵਿਚ ਇਹ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਜਿਹੀ ਹੈ ਜੋ ਬਿਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੈਠ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬਹਾਨਾ ਚੱਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਗੁਰੂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਤਾਂ ਲੱਤ ਵੀ ਮਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੁੱਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੰਕਾਰ ਵਸ ਲੱਤ ਵੀ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਡਿਸਸਰਵਿਸ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਅਵਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕਰਮਬੰਧਨ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਬਾਪ ਉੱਚੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕੀ ਕਰੇ, ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਕਮਾਈ ਦਾ ਫਖਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਮਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਪਰਿਨਾਮ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ! ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇਵੇਂ ਦਾ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇੰਸਲਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਛੀ - ਛੀ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਬੜਾ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਯਗ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋ। ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਜਰੂਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਬਾਪ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵੇਖੋ, ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਕੰਮ ਅੱਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਵੀ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਾਇਦੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਅਰਥ ਸਭ ਕੁਝ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਲਾਚਾਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਰਵਾਇਆ ਉਹ ਹੋਰ ਗੱਲ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ, ਨਿਰਮੇਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਬਗੈਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨਗੇ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ, ਗਿਆਨ ਦੇ ਤਾਂ ਕਈ ਪੁਆਇੰਟ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਬਣਨਗੇ। ਘੱਟ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਰਤਨਜੇਤ ਬਣੇਗੇ। ਅੱਕ ਦੇ ਵੀ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਬਦਬੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਵੰਡਰ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਥੱਲੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਮਾਰਗ। ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਮੂਤੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਯੋਗਾਫੀ ਦਾ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ, ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਦਿ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖ। ਪਰ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਉਹ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤਾਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਫਾਦਰ ਕਹਿ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਕੇ ਸੂਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਸੂਰਗ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਰ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜੋ ਤਾਲਾ ਖੁਲਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦਾ ਤਾਲਾ ਬੰਦ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੈਗਾਮ ਦੇ ਕਿ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਬਾਪ। ਫਸਟ ਫਲੋਰ ਮੂਲਵਤਨ, ਸੈਕਿੰਡ ਫਲੋਰ ਸੂਕ੍ਸ਼ਮਵਤਨ। ਥਰਡ ਫਲੋਰ ਹੈ ਇਹ ਸਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਜੇਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਫਲੋਰਸ ਦੀ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਬਾਬਾ ਜਰੂਰ ਯਾਦ ਪਵੇ। ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ ਭੱਜਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਣ ਦੀ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ ਜਾਓ, ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਜਾਓ, ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਜਾਓ। ਭਾਸ਼ਨ ਕਰੋ - ਬੋਲੇ ਇੱਕ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ, ਦੂਜੀ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤਰਾ। ਪੁਆਇੰਟ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਵਾਣਪ੍ਰਸਥਿਆਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਸੁਣੋ। ਉਹ ਲੋਕ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਪਰਚਾ ਹੋਵੇ। ਮੁੱਖ 4 - 5 ਗੱਲਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਣ - ਈਸ਼ਵਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਨਹੀਂ, ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸਾਫ ਲਿਖ

ਦੇ। ਜੇ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਸਮਝੇ ਇਹ ਸੱਚ ਤਾਂ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਚਤੁਰਾਈ ਬੜੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਪਾਕੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਵੇਖਦੇ ਰਹੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਵੇ - ਇਹ ਬਾਬਾ, ਇਹ ਵਰਸਾ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਟ੍ਰੇਨ ਵਿਚ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੇ ਗੇ। ਸਰਵਿਸ ਬਹੁਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਕੋਈ ਨੂੰ ਅਕਲ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਸੁਸਤ ਥੋੜੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਖਬਰਦਾਰੀ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਸ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਕਰ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਖਿਆਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸੀੜੀ ਵੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਧਨ ਕਮਾਉਣ ਦੀ। ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯੁਕਤੀਆਂ ਸਿਖਾਓ, ਸਭ ਆਫ਼ਰੀਨ ਦੇਣਗੇ। ਕਮਾਲ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੀ, ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੋਈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ ਮਿਲੇਗੀ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਸਾਡੇ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੋਲੋ, ਇਹ ਫ੍ਰੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਪੜ੍ਹੋ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਭੋਲਾ ਭੰਡਾਰੀ ਹੈ ਨਾ। ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਟਰੇਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਆਦਮੀ ਚੰਗਾ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਝੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਏ ਚਿੱਤਰ ਦੇ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਰੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰੋ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕਾਇਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ, ਨਿਰਮੇਹੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਹਰ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯੱਗ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿਚ ਕਦੀ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਿਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਹੁੱਲਾਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਨਾਲੇਜ ਦੀ ਲਾਈਟ ਮਾਈਟ ਦਵਾਰਾ ਵਿਘਨ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਭਵ:

ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਗਣੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਿਘਨ - ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਕਹਿਕੇ ਪੂਜਦੇ ਹਨ, ਨਾਲ - ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਸਟਰ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਮਤਲਬ ਵਿਦਿਆਪਤੀ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜੋ ਬੱਚੇ ਮਾਸਟਰ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਦੀ ਵਿਘਨਾਂ ਤੋਂ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਲੇਜ ਨੂੰ ਲਾਈਟ - ਮਾਈਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚਉਣਾ ਸਹਿਜ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਜੋ ਵਿਘਨ - ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਹਨ, ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਮਬਾਈਂਡ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਨਾਲੇਜ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਦੀ ਵਿਘਨਹਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਜੋ ਵੀ ਬੁਰਾਈਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਲ ਕਰ ਦੇ ਤਾਂ ਵਿਲ - ਪਾਵਰ ਆ ਜਾਵੇਗੀ

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਚੰਗੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੱਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਿਸ ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਚਲਣ ਬਹੁਤ ਰਾਇਲ ਹੋ ਜਾਏ ਗੀ?
- ਉੱਤਰ:- ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਮਸਤੀ ਚੜ੍ਹੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਓਹੋ! ਅਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਇਥੋਂ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਜਾਕੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ, ਕਰਾਉਣ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਾਂਗੇ। ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀ ਮਸਤੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਚਲਣ ਆਪੇ ਰਾਇਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੇ ਬੋਲ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਰਹੇਗਾ।
- ਗੀਤ:- ਮਹਿਫ਼ਿਲ ਮੇਂ ਜਲ ਉਠੀ ਸਮਾਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਆਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੋਲਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਮਨੁੱਖ ਜੇ ਵੀ ਪਤਿਤ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਹਨ, ਉਹ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਬਣ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਕਹਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕਦੇ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਕਦੋਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ? ਨਾ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ, ਨਾ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਰਗ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਸੰਗਮ ਤੇ ਇੰਨੇ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਸਤਿਯੁਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸੰਗਮਯੁਗ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ ਬੁੱਧੀ ਚਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਸਾਨੂੰ ਚੰਗੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋ ਈਸ਼ਵਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਮੱਤ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਮੱਤ ਦਵੇ। ਉਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਮੱਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਆਕੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਮੱਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਾਂਡਵ ਸੰਪਰਦਾਏ ਅਤੇ ਦੈਵੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੰਪਰਦਾਏ ਅਤੇ ਦੈਵੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੰਪਰਦਾਏ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਇਹ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਇੰਨੇ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਵਾਰਾ ਗਿਆਨ ਨਾ ਲੈਣ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਦਗਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਆਉਣਗੇ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਵੀ ਆਉਣਗੇ, ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਵੀ ਦੈਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਯਾਨ ਸੀ, ਉਹ ਫਿਰ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੈਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਕਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਾਮ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸੀਤਾਰਾਮ। ਪਰ ਪਤਿਤ ਕਿਸ ਨੇ ਬਣਾਇਆ, ਰਾਵਣ ਕੌਣ ਹੈ, ਕਿਉਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਜੋ 5 ਵਿਕਾਰ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਰਾਵਣ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਉਹ ਰਾਮ ਸੰਪਰਦਾਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਰਾਮਰਾਜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਭ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ, ਨਵਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਾਜ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਾਮ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਰਾਮਰਾਜ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਤਾ ਚੁਰਾਈ ਗਈ, ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੀ ਰਾਜਾ ਦੀ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਚੁਰਾ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਵੀ ਢੇਰ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ ਗੀਤਾ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਦੇਵਤਾ, ਸ਼ਤ੍ਰੀ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਮੁੱਖਵੰਸ਼ਾਵਲੀ, ਇੰਨੇ ਕੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਜਦੋਂਕਿ ਸਰਸਵਤੀ ਵੀ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਇਸਤਰੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਦਵਾਰਾ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਲਿਖੇਟਰ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ, ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਜਿਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ! ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਬਾਪ ਕੌਣ? ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸੰਕਰ ਦਾ ਰਚਤਾ ਕੌਣ? ਇਹ ਹੈ ਗੁਰੀਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਆਏ ਕਿੱਥੋਂ! ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਰਚਤਾ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ 3 ਦੇਵਤੇ ਲਾਈਟ ਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੱਡੀ ਮਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਮੋਟੀ ਬੁੱਧੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ - ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਉਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕੀਤੇ... ਫਿਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਨਾਭੀ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਕਲਿਆ। ਕਦੀ ਨਾਭੀ ਤੋਂ ਵੀ ਬੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਭ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਮਝੇ ਨਾ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਪਾਪ ਆਤਮਾ, ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਸੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਦਾ ਪਾਵਨ ਹੈ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਸੁੱਖ ਸੀ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸ੍ਰਰਗ ਹੁਣ ਹੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਣ ਨਾ ਸਕੇ। ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰ ਨਾ ਸਕਣ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਮਹਾਭਾਰੀ ਲੜਾਈ ਲੱਗੀ ਸੀ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸਭ ਧਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਂਸ ਦਾ ਜੰਗਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜਦੋਂ ਸੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਟਕਰਾਉਣ ਤੇ ਅੱਗ ਲਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਜੰਗਲ ਸੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਝਾੜ ਵੀ ਜੜਜੜੀਭੂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹੁਣ ਅੱਗ ਲਗਨ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਦੇ ਨਾਲ ਲੜਕੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਅੱਗ ਦਾ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਐਟਾਮਿਕ ਬੰਬ ਦਵਾਰਾ ਅੱਗ ਲੱਗਣੀ ਹੈ, ਇਹ ਰਾਜ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਨਰਕ ਬਦਲ ਸ੍ਰਰਗ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਵਿਚ ਮਸਤੀ ਬਹੁਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਮਸਤੀ ਅਤੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ? ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਰਾਇਲਟੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ। ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹੀ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਅਤਿ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਬੜਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਦੇਵਤਾ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੇ ਵਿਚ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਅਜੂਨ ਫੁੱਲ ਨਿਕਲਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਉੱਚ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਗੋਇਆ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਕਰਾਉਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਾਂਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਤਰਿਕ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਤਨ ਨਿਕਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਰੂਪ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਸੰਤ ਵੀ ਹੈ। ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਭ ਹੁਣ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਦੀ ਵਰਖਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਇੰਦਰ ਦੇਵਤਾ ਬਰਸਾਤ ਬਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਬੱਦਲ ਨੈਚੁਰਲ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਬਰਸਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿਚ ਇਹ 5 ਤਤ੍ਵ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਸਭ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਗੱਲ ਖੁਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਇਸ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹੇਗਾ। ਉਹ ਲੋਕ (ਸਾਇੰਸ ਵਾਲੇ) ਵੀ ਮੰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਾਨੀ ਦਾ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਾਨੀ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਘੱਟ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ। ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਕਦੇ ਬਹੁਤ ਉੱਛਲ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਦੀ ਘੱਟ। ਕਦੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਕਦੀ ਮੁਰਲੀ ਹੱਥ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਲਿਖਦੇ ਹਨ - ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚੇ ਕਦੇ ਗਫਲਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚੰਗੀ - ਚੰਗੀ ਮੁਰਲੀ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਪਾਸੇ ਜਾਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਮੁਰਲੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ 7 ਰੋਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਲਿੱਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੈ ਨਹੀਂ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਉਮੰਗ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਭ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਧਰਮ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ। ਭਰਾ - ਭਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਮਿਲਕੇ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਆਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਾਏ ਫਿਰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਉੱਥੇ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਧਰਮ ਰਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਜਦੋਂ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੇਕੰਡ ਵੀ ਘੱਟ ਜਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਗਿਆਨ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਫਿਰ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ, ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤੁਹਾਡੀ ਸਰਵਿਸ ਵਧਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੈ, ਨਾ ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਅੰਤਰ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਇਹ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁਗ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਪਰ ਉਹ ਜਲਵਾ, ਉਹ ਚਲਣ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਰਤਨ ਹੀ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣੇ

ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਸਮਾਨ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਗੰਡ ਆਕੇ ਗੰਡ ਗੰਡੇਜ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਭਗਵਾਨ - ਭਗਵਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਕੌਣ ਹਨ? ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਜਵਾਬਦਾਰੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਤੂਫਾਨ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੱਡੀ - ਹੱਡੀ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਕੋਈ ਡਿਸਸਰਵਿਸ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਵੀ ਛੀ - ਛੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇ। ਤੁਸੀਂ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ, ਉਹ ਹੈ ਕੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ। ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਉਹ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਚਾਹਦੀ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਸਮਝਣ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਪਰ ਸੱਚਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੌਣ ਹੈ? ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ ਨਹੀਂ ਕਹਿਲਾ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜੇ ਪੁੱਛਣ। ਬਾਬਾ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੀ ਐਲਾਦ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਭ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਠਹਿਰੇ। ਫਿਰ ਉਹ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਨੂੰ ਕਲੰਕਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀ ਕਹਿਲਾਕੇ ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਵਾਨੀ ਤੋਂ ਜੋ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਉਸ ਤੇ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਚਲਣ ਬਹੁਤ ਰਾਇਲ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕਦੀ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਣੇ ਹਨ।

2. ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਜਵਾਬਦਾਰੀ ਸਮਝ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਤੱਤਪਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਛੀ - ਛੀ ਗੰਦਾ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਡਿਸਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਦਵਾਰਾ ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁੱਖ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰਵ ਅਕਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਭਵ: ਜਦੋਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਬਣੇ ਤਾਂ ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁੱਖ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੋਣ ਨਾਲ ਜੋ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਆਕਰਸ਼ਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਹਰਸ ਦਿਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬੰਧਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਬੁੱਧੀ ਸਰਵ ਅਕਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਹੋਵੇ ਇੱਕ ਠਿਕਾਣੇ ਤੇ ਟਿੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਹਲਚਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕਰਸ ਅਵਸਥਾ ਬਣਨ ਨਾਲ ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁੱਖ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੇ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਲਾਈਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਲੀਅਰ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੇ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਵੋਗੇ।

"ਤਨ, ਮਨ, ਧਨ ਅਤੇ ਜਨ ਦਾ ਭਾਗ"

ਅੱਜ ਸੱਚੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਅਤੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸੱਚ, ਇਸਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਯੁੱਗ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਸੱਤ ਬਾਪ, ਸੱਤ ਸਿੱਖਿਅਕ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸਦਾ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਰਹੀ ਹੈ। ਸੱਤ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸੱਤ ਨਰਾਇਣ ਬਨਣ ਦੇ ਲਈ ਸੱਚੀ ਕਥਾ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਅਜਿਹਾ ਸੱਚਾ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸੱਚੇ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਰਾਜੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ - ਉਹ ਦਾਤਾ, ਵਿਧਾਤਾ, ਵਰਦਾਤਾ ਹੈ। ਰਾਜੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ - ਸਦਾ ਦਾਤਾ ਰਾਜੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ, ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ, ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ, ਸਭ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਣਗੀਆਂ, ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੀਆਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੁਣ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਦੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪਰਸੋਟੇਜ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਕੋਈ ਗੁਣ ਜਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਅਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ - ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਈ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ 'ਨਹੀਂ' ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ੇਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਧਨਵਾਨ ਹੋਣਗੇ ਮਤਲਬ ਭਰਪੂਰ ਜਾਂ ਸਪੰਨ ਹੋਣਗੇ। ਦੂਸਰੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ। ਤਾਂ ਭਾਗਿਆ - ਵਿਧਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਰਾਜੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ - ਅਜਿਹੇ ਮਾਸਟਰ ਭਾਗਿਆ ਵਿਧਾਤਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਤੇ ਸਦਾ ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਸਿਤਾਰਾ ਚਮਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੂਰਤ ਅਤੇ ਸੂਰਤ ਤੋਂ ਸਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਚਮਕ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੂਰਤ ਤੋਂ ਸਦਾ ਰਾਜੀ ਰਹਿਣ ਦੇ ਫੀਚਰਜ਼ ਵਿਖਾਈ ਦੇਣਗੇ, ਸੂਰਤ ਤੋਂ ਸਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਸੀਰਤ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਸੱਤਕ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੋਇਆ ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਸਿਤਾਰਾ। ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਤਨ, ਮਨ, ਧਨ, ਜਨ - ਚਾਰੋਂ ਰੂਪਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਭਾਗਿਆ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਇੱਕ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਕਮੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਗੇ। ਮੇਰੇ ਭਾਗਿਆ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਠੀਕ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦੀ ਕਮੀ ਹੈ - ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ।

ਤਨ ਦਾ ਭਾਗਿਆ - ਤਨ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਕਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਨ ਕਦੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਵੇਗਾ। ਕਰਮਭੋਗ ਦੇ ਵੇਲੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਭਾਗਵਾਨ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਗੇ। ਕਰਮ ਭੋਗ ਨੂੰ ਚਲਾਏਗਾ ਲੇਕਿਨ ਕਰਮਭੋਗ ਦੇ ਵਸ਼ ਚਿਲਾਏਗਾ ਨਹੀਂ। ਚਿਲਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਕਰਮਭੋਗ ਦਾ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਵਰਨਣ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਕਰਮਭੋਗ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਨਾ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚਿਲਾਉਣਾ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਰ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰਨਾ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚਲਾਣਾ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਹ ਗੱਲ ਯਾਦ ਰੱਖੋ - ਯੋਗੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲਈ ਭਾਵੇਂ ਛੋਟਾ ਕਰਮਭੋਗ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਉਸ ਦਾ ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਕਰੋ, ਕਰਮਭੋਗ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਦੇ ਵਕਤ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸੇ ਵੱਲ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈਲਥ ਕਾਂਸੀਅਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸੋਲ ਕਾਂਸੀਅਸ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈਲਥ ਕਾਂਸੀਅਸ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਨਰਵਸ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਕਦੇ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਯੋਗੀ ਜੀਵਨ ਕਰਮਭੋਗ ਨੂੰ ਕਰਮਯੋਗ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਨ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ।

ਮਨ ਦਾ ਭਾਗਿਆ - ਮਨ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਗਿਆ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਭਰਪੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਦਾ ਹੀ ਮਨ ਤੋਂ ਮੁਸਕਾਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਨ ਦੇ ਭਾਗਵਾਨ ਸਦਾ ਇੱਛਾ ਮਾਤਰਮ ਅਵਿਧਿਆ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਦੇ ਰਾਜੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਪੰਨ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਨ ਦਾ ਲਗਾਵ ਅਤੇ ਝੁਕਾਵ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਸਤੂ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ "ਮਨਮਨਾਭਵ"। ਮਨ ਨੂੰ ਬਾਪ ਵੱਲ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਲੇਕਿਨ ਸਹਿਜ ਹੀ ਮਨ ਬਾਪ ਦੀ ਮੁਹੱਬਤ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗਾ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ - ਇਸੇ ਅਨੁਭੂਤੀ ਨੂੰ ਮਨ ਦਾ ਭਾਗਿਆ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਧਨ ਦਾ ਭਾਗਿਆ - ਗਿਆਨ ਧਨ ਤੇ ਹੈ ਹੀ ਲੇਕਿਨ ਸਥੂਲ ਧਨ ਦਾ ਵੀ ਮਹੱਤਵ ਹੈ। ਧਨ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲੱਖਾਪਤੀ ਜਾਂ ਕਰੋੜਾਂਪਤੀ ਬਣਨਗੇ ਲੇਕਿਨ ਧਨ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਜਿੰਨਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣ - ਪੀਣ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਜਰੂਰਤ ਹੈ, ਉਤਨਾ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਮਿਲੇਗਾ। ਅਤੇ

ਨਾਲ - ਨਾਲ ਧਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਕਮੀ ਜਾਂ ਖਿੱਚਾਤਾਨੀ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਕਿਵੇਂ ਵੀ, ਕਿਥੋਂ ਤੋਂ ਵੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਬਾਪ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਬਣਾ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਧਨ ਦੇ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ਜਾਂ ਸ਼ਾਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਾਰਨ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਜੇਕਰ ਨਾਮ - ਸ਼ਾਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਸਹਿਯੋਗ ਨਹੀਂ ਦਿਵਾਏਗਾ। ਜਰੂਰਤ ਅਤੇ ਇੱਛਾ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਜਰੂਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਚਾ ਮਨ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ, ਕੰਮ ਤੋਂ ਸਫਲ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ ਲੇਕਿਨ ਭੰਡਾਰੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਹੀ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਬਚੇਗਾ, ਇਸਲਈ ਗਾਇਨ ਹੈ " ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਅਤੇ ਭੰਡਾਰੀ ਸਦਾ ਭਰਪੂਰ"। ਤਾਂ ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਣ ਦੀ ਕੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਭੰਡਾਰਾ ਵੀ ਭਰਪੂਰ, ਭੰਡਾਰੀ ਵੀ ਭਰਪੂਰ। ਇਹ ਹੈ ਧਨ ਦੇ ਭਾਗ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ। ਵਿਸਤਾਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਚੌਥੀ ਗੱਲ - ਜਨ ਦਾ ਭਾਗ - ਜਨ ਮਤਲਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਜਾਂ ਲੇਕਿਕ ਪਰਿਵਾਰ, ਲੇਕਿਕ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਅਲੇਕਿਕ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਤਾਂ ਜਨ ਦਵਾਰਾ ਭਾਗਵਾਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ - ਜਨ ਦੇ ਭਾਗਵਾਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਨ ਦਵਾਰਾ ਸਦਾ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ 95 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਨੁਭਵ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ ਕਿ 5 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਵੀ ਚੁਕਤੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਕਦੇ ਸਨੇਹ ਮਿਲੇਗਾ, ਕਦੇ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਲੇਕਿਨ 5 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਸੁਭ - ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਦਵਾਰਾ ਹਿਸਾਬ ਨੂੰ ਚੁਕਤੂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਜਦੋਂ ਹਿਸਾਬ ਚੁਕਤੂ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਕਿਤਾਬ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਨਾ! ਫਿਰ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਰਹੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਭਾਗਵਾਨ ਆਤਮਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ - ਜਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋਏ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਚੁਕਤੂ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ 95 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸਦਾ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਨਾ। ਜਨ ਦੀਆਂ ਭਾਗਵਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਜਨ ਦੇ ਸੰਪਰਕ - ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ - ਇਹ ਇਵੇਂ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦਾ, ਇਹ ਗੱਲ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਇਵੇਂ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਚਿਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਪ੍ਰਸੰਨ ਉਤਪੰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਕਦੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ। ਉਸਦੇ ਚਿਤ ਵਿੱਚ ਸਦਾ 'ਕਿਉ' ਕੀ ਕਿਉਂ ਲੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਿਉਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਮੇਂ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਉਂ ਫਿਰ ਅਜਿਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦੇ, ਸਮੇਂ ਦੇਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕਿਉਂ ਦਾ ਰਚਤਾ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਰਚਨਾ ਰੱਚ ਲਈ ਤਾਂ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ, ਪਾਲਣਾ ਤੋਂ ਬੱਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਮਜਬੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਲੇਕਿਨ ਸਮੇਂ, ਐਨਰਜੀ ਦੇਣੀ ਹੀ ਪਵੇਗੀ ਇਸਲਈ ਇਸ ਵਿਅਰਥ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰੋ। ਇਹ ਬਰਖ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰੋ। ਸਮਝਾ? ਹਿਮੰਤ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਲੋਕੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਦੇਣ ਹੈ, ਸਾਡੀ ਗਲਤੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਮਾਸਟਰ ਕ੍ਰਿਏਟਰ, ਮਾਸਟਰ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣ ਹਰ ਕਰਮ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਂਦੇ ਚੱਲੇ। ਅੱਛਾ!

ਟੀਚਰਜ਼ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੱਚਾ ਸਾਹਿਬ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਕਿੰਨਾ ਰਾਜ਼ੀ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਰਾਜ਼ ਤੇ ਸੁਣਿਆ ਨਾ। ਰਾਜ਼ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਟੀਚਰਜ਼ ਰਾਜ਼ਯੁਕਤ ਬਣੀਆਂ ਜਾਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਹੈ? ਕਦੇ ਧਨ ਦੀ ਖਿੱਚਾਤਾਨੀ ਵਿੱਚ, ਕਦੇ ਜਨ ਦੀ ਖਿੱਚਾਤਾਨੀ ਵਿੱਚ - ਅਜਿਹੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੋ ਨਾ? ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ ਇੱਕ ਹੀ ਸਲੋਗਣ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਮਿਤ ਟੀਚਰਜ਼ ਪ੍ਰਤੀ, ਲੇਕਿਨ ਹੈ ਸਭ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ, ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਪ੍ਰਮਾਣ" ਜੀ ਹਜ਼ੂਰ - ਜੀ ਹਜ਼ੂਰ" ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ "ਜੀ ਹਜ਼ੂਰ" ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ " ਹਾਜ਼ਿਰ ਹਜ਼ੂਰ" ਹੋਣਾ। ਜਦ ਹਜ਼ੂਰ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਦੀ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ, ਸਦਾ ਸਪੰਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਦਾਤਾ ਅਤੇ ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ - ਦੋਵਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਸਿਤਾਰਾ ਮੱਥੇ ਤੇ ਚਮਕਣ ਲੱਗੇਗਾ। ਟੀਚਰਜ਼ ਨੂੰ ਤੇ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਹੁਤ ਭਾਗਿਆ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਹੀ ਕੀ ਹੈ! ਧੰਧਾ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਕਿੰਨਾਂ ਨਿਭਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ, ਕਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਜ਼ਾਦ ਪੰਛੀ ਹੋ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਆਪਣੇ ਭਾਗ ਨੂੰ? ਕੋਈ ਸੋਨੇ ਦਾ ਪਿੰਜਰਾ, ਹੀਰਿਆਂ ਦਾ ਪਿੰਜਰਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ? ਬਣਾਉਂਦੇ ਵੀ ਖੁਦ ਹੋ, ਫਸਦੇ ਵੀ ਖੁਦ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਤਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਪੰਛੀ ਬਣਾਇਆ, ਉੱਡਦਾ ਪੰਛੀ ਬਣਾਇਆ। ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਲੱਕੀ ਹੋ। ਸਮਝਾ? ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਭਾਗ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਜਰੂਰ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਆਪਣੀ, ਟੀਚਰਜ਼ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਆਪਣੀ, ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਆਪਣੀ, ਵੱਖ - ਵੱਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਲੇਕਿਨ ਸੇਵਾਕੇਂਦ੍ਰ ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਨਿਮਿਤ ਟੀਚਰਜ਼ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਚਾਂਸ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਸੂਫ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਗ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਅਨੁਭਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ "ਜੀ ਹਜ਼ੂਰ" ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਦੇ ਮਦਦ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਦੇ ਬਦਲੇ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ - ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਦੇ ਯੋਗ, ਯੋਗੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸੱਤੇ।

ਪੰਜਾਬ, ਹਰਿਆਣਾ, ਹਿਮਾਚਲ ਗੁਪ :- ਸਾਰੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਮਹਾਵੀਰ ਅਤੇ ਮਹਾਵੀਰਨੀਆਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਮਹਾਵੀਰ ਤਾਂ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਸਦਾ ਮਹਾਵੀਰ ਹੋ? ਜਾਂ ਕਦੇ ਮਹਾਵੀਰ, ਜਾਂ ਕਦੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਸਦਾ ਦੇ ਮਹਾਵੀਰ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਅਤੇ ਮਾਈਟ ਹਾਊਸ। ਗਿਆਨ ਹੈ ਲਾਈਟ ਅਤੇ ਯੋਗ ਹੈ ਮਾਈਟ। ਤਾਂ ਮਹਾਵੀਰ ਮਤਲਬ ਗਿਆਨੀ ਤੂੰ ਆਤਮਾ ਵੀ ਅਤੇ ਯੋਗੀ ਤੂੰ ਆਤਮਾ ਵੀ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ - ਲਾਈਟ ਅਤੇ ਮਾਈਟ ਸਪੰਨ ਹੋ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਹਾਵੀਰ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਮਤਲਬ ਲਾਈਟ ਦੀ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮਾਈਟ ਮਤਲਬ ਯੋਗ ਦੀ ਕਮੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਵੀ ਕਮੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇਗੇ, ਟਾਈਮ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਾਸ ਤਾਂ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ਲੇਕਿਨ ਸਮੇਂ ਤੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਸ ਕੀ ਹੋਏ! ਜਿਵੇਂ ਸਥੂਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵਰ੍ਹਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਾਂ ਗਿਆ ਨਾ! ਇਵੇਂ ਜੇ ਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਯੋਗੀ ਤੂੰ ਆਤਮਾ ਲਾਈਟ ਅਤੇ ਮਾਈਟ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪਾਸ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਟਾਈਮ ਤੇ ਪਾਸ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਾਈਨਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਹ ਸੰਸਕਾਰ ਫੁੱਲ ਪਾਸ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਤਾਂ ਪਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਸਮੇਂ ਤੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਸਦਾ ਸਮੇਂ ਤੇ ਫੁੱਲ ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਾਸ ਵਿਧ ਆਨਰ। ਪਾਸ ਵਿਧ ਆਨਰ ਮਤਲਬ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਆਨਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਧਰਮਰਾਜਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਆਨਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਗਾਇਨ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਪਾਸ ਵਿਧ ਆਨਰ ਹੈ।

ਤਾਂ ਪਾਸ ਵਿਧ ਆਨਰ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ, ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ, ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ। ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਪਲੀਟ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਪਾਸ ਵਿਧ ਆਨਰ ਬਣਨਾ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਅਜਿਹੇ ਬਣੋ ਹੋ ਜਾਂ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ? (ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ) ਇਸਲਈ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਚੋਕਿਆ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਮਤਲਬ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਮਤਲਬ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਮੂਰਤ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ।

ਪੰਜਾਬ, ਹਰਿਆਣਾ, ਹਿਮਾਚਲ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਅੰਤ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਆਤੰਕਵਾਦੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂ ਜੇ ਵੀ ਮਿਲੇ ਉਸੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜ਼ੀ ਰਹੋਗੇ? ਕਈਆਂ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਚੰਗੇ ਹਾਂ ਹੀ - ਅਜਿਹਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ? ਚੰਗੇ ਤਾਂ ਹੋ ਹੀ ਪਰ ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਬਣ ਗਏ - ਇਹ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਕੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਬਣਨਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਏਵਰੇਡੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰੇਡੀ - ਨਹੀਂ, ਏਵਰੇਡੀ ਮਾਨਾ ਸਦਾ ਰੇਡੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਜੇਕਰ ਕਹਾਂਗੇ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਤੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬਾਪ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਪਹਿਲੇ ਪੰਜਾਬ ਤੇ ਪਈ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਜਦ ਬਾਪ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਪਹਿਲਾਂ ਪਈ ਤਾਂ ਆਉਣਾ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਸਦਾ ਪੱਕਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕੱਚਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਬਿਲਡਿੰਗ ਕੱਚੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਸੇ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਕਿ ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਵਿਧ ਆਨਰ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਧੀ ਹੈ ਏਵਰੇਡੀ ਰਹਿਣਾ। ਅੱਛਾ।

ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਜ਼ੋਨ ਤਾਂ ਮਧੁਬਨ ਹੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂਕੁਮਾਰ - ਬ੍ਰਹਮਾਂਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਅਸਲੀ ਘਰ ਮਧੁਬਨ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ ਪਰਮਧਾਮ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਘਰ ਮਧੁਬਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜਾਂ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਪੰਜਾਬ ਜਾਂ ਹਰਿਆਣੇ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਮਾਨੈਂਟ ਐਡਰੈੱਸ ਮਧੁਬਨ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਸੇਵਾ ਸਥਾਨ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਸੇਵਾਸਥਾਨ ਹੈ, ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਮਧੁਬਨ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਜਾਂ ਉਹ ਹੀ ਘਰ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਸਮਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਇੱਕਮਤ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਰੂਪ ਭਵ ਜੇ ਇੱਕ ਜਿਹੇ ਮਣਕੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਲਗਨ ਅਤੇ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ, ਇੱਕ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸੰਕਲਪਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕਮਤ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਇੱਕਮਤ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਤਾਂ ਬਣੇਗਾ ਜਦ ਸਮਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਭਿੰਨਤਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਭਿੰਨਤਾ ਨੂੰ ਸਮਾਓ ਤਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਏਕਤਾ ਨਾਲ ਨੇੜੇ ਆਓਗੇ ਅਤੇ ਸਭ ਦੇ ਅੱਗੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਰੂਪ ਬਣੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਵਾਣੀ ਅਤੇ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰੋਣਕ ਆਵੇਗੀ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਬਣਕੇ ਕੋਈ ਵੀ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਭੁੱਲ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਰ ਦੇਣਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਕਿਸਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ?

ਉੱਤਰ:- ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾਸ਼ਚ ਪਿਤਾ ਕਹਿਕੇ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਾਲਾ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਉਣ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਭਾਰਤ ਖਾਸ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਆਮ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਨਵ੍ਰਿਤੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਾਲਾ? ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਕਹਿ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾਸ਼ਚ ਪਿਤਾ ਤਵਮੇਵ.. ਤਾਂ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਸ਼ਿਵ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਆਕਾਰ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਹਨ ਵੀ ਤੇ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਸਭ ਇੱਕ ਜਿਹੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਭ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਰੂਪ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਰੂਪ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਲੋਕ ਵੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾਸ਼ਚ ਪਿਤਾ... ਸੰਨਿਆਸੀ ਨਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ। ਉਹ ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾਸ਼ਚ ਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਰਗ ਵੱਖ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਭੁੱਲ ਕੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ -ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾਸ਼ਚ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਅਚਤਮ ਕੇਸ਼ਵਮ.. ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸਤੁਤੀਆਂ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੁਲ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕੀ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਦਾਦਾ ਵੀ ਹੈ, ਵੱਡੀ ਮਾਂ ਵੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਵੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਵਾਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹਾਂ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਯੁਗਲ ਵੀ ਅਤੇ ਬੱਚਾ ਵੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਉਦੋਂ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਾਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬਾਪ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਟੀਚਰ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਗੁਰੂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਗਾਈਡ ਕਰਦੇ ਹਨ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਲਈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਸਭ ਝੂਠ। ਇਹ ਹੈ ਸੱਤ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਟਰੱਥ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਟਰੱਥ ਕੀ ਆਕੇ ਸੱਚ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਸਾਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੋ ਗਈ ਨਾ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੱਚਖੰਡ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਕਦੇ ਸੱਚ ਦੱਸ ਕੇ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਗਾਇਨ ਹੈ। ਸੱਚਖੰਡ ਨੂੰ ਹੇਵਿਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਡੀ. ਟੀ. ਸਾਵਰੰਟੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗਣੀ ਹੈ। ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਰਨ - ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਉਹ ਤਾਂ ਖੁਦ ਹੀ ਆਕੇ ਦੱਸਣਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰਨ - ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ, ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ... ਇਸ ਸੰਗਮ ਨੂੰ ਹੀ ਉੱਚ ਮਨਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ। ਫਿਰ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ, ਨਰਕ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ। ਜਰੂਰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਖਾਸ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇਹ ਹੀ ਹੇਵਿਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਗੱਲਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਹਿਜ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਡਰਾਮਾਨੁਸਾਰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਤੇ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸਮਝਾਉਣ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਾਬਾ ਆਓ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਨਾਲੇਜ ਹੈ ਉਹ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਦਵੇ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਓ। ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਦੁਖ ਹਰਕੇ ਸੁਖ ਦਵੇ, ਪਰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੀ ਨਾਲੇਜ ਦੇਣਗੇ! ਕੀ ਸੁਖ ਦੇਣਗੇ! ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਰਚਨਾ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਫਾਦਰ ਮਾਨਾ ਰਚਤਾ। ਬੱਚੇ ਨੇ ਫਾਦਰ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਠਹਿਰੇ। ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਵੀ ਜਰੂਰ ਕਿਧਰੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾਸ਼ਚ ਪਿਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੜਾ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਆਓ, ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਨਾਓ। ਹੁਣ ਫਾਦਰ ਤਾਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮਦਰ ਬਿਗਰ ਰਚਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਰਚਨਾ ਬਾਬਾ ਕਿਵੇਂ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਂ ਗੱਲ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੋਰ ਸਭ ਜਗ੍ਹਾ ਸਿਰਫ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਫਾਦਰ ਕਹਿ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਮਦਰ ਫਾਦਰ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ ਫਾਦਰ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਧਰਮ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬੋਧੀ ਧਰਮ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਇਸਲਾਮੀ ਧਰਮ ਸੀ। ਇਸ ਸੀੜੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਧਰਮ ਤੇ ਹਨ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਗੋਲੇ ਦੇ ਬਾਜੂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਹੈ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ। ਹੁਣ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਥੋੜ੍ਹੇ

ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਮੈਪਸ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਿਸਮਾਨੀ ਵਿਧਿਆ ਤਾਂ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ। ਮੈਪਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਮੁੱਖ ਮੈਪਸ ਹਨ। ਕਿੰਨਾਂ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਤੇ ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਬਾ ਹੈ, ਉਹ ਦਾਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਕਿਵੇਂ ਦੇਵੇ? ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਦੇਣ! ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਦੇਵਤਾ, ਸ਼ਤੀ 3 ਧਰਮਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਰਚਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਯੱਗ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੂਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯੱਗ। ਹੋਰ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦੇ ਜੋ ਯੱਗ ਹਨ - ਉਹ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪੂਜਾ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਯਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਗ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਫੁੱਲ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੂਜਾ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਲੋਕੀ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਉੱਪਰ ਜਾਕੇ ਅੱਕ - ਧਤੂਰਾ ਕਿਉਂ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੰਡੇ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਫਿਰ ਕੋਈ ਸਦਾ ਗੁਲਾਬ, ਕੋਈ ਗੁਲਾਬ, ਕੋਈ ਮੋਤੀਆ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਫਿਰ ਅੱਕ ਦੇ ਫੁੱਲ ਵੀ ਬਣ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਤਾਂ ਅੱਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕੰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੇ ਸਭ ਕੰਡੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਵੀ ਵਰੇਇਟੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਵਰੇਇਟੀ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ ਨਾ। ਕੋਈ ਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਬਣਨਗੇ, ਕੋਈ ਕੀ ਬਣਨਗੇ - ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਕਿੰਨਾ ਲੰਬਾ ਚੌੜਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਜਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸਨ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਮ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਸਿੱਖਕੇ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਗਏ। ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਕੀ ਸਿਖਾਉਣਗੇ? ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਮੁੱਖ ਧਰਮ ਹਨ 4, ਜੋ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੋ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ। ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਹਨ 4 ਧਰਮ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਧਰਮ ਜੋ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਸਲਾਮੀ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਪਣਾ, ਬੋਧੀਆਂ ਦਾ ਆਪਣਾ। ਤਾਂ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੀ ਠਹਿਰੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਤਾਂ ਹੁਣ ਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇਵਤਾ ਨਮਾ... ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਦੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਆਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਮੁਖਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਸੱਚੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੀ ਔਲਾਦ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਪਰੰਤੂ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਭੋਜਣ ਜਦੋਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਲੋਕ ਪੜ੍ਹ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਭੋਜਣ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਹਿਮਾ ਸਾਰੀ ਫਾਲਤੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਿਵੇਂ ਠਹਿਰੇ? ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਜਿਸ ਦਵਾਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚੇ। ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਤੁਸੀਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਚੋਟੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਏ ਕਿਥੋਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਦੋਂ ਆਕੇ ਨਵੀਂ ਰਚਨਾ ਰਚੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਣ, ਫਿਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸ਼ੁਦ੍ਰ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਲਫ਼ ਬੇ, ਬਾਕੀ ਹੈ ਡੀਟੇਲ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਭਗਤ ਹੋ, ਬਾਕੀ ਬਾਬਾ ਕਦੇ ਗੁੱਸਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਣੀ ਤਾਂ ਦੇਵੇਗਾ ਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚੇ ਜੇਕਰ ਭੁੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਿਸ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਅਰਥ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੇ ਲਈ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਉਸ ਨਾਲ ਵੀ ਫਾਇਦਾ ਨਿਕਲੇਗਾ ਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵੱਡਾ ਬੱਚਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਇਸ ਤੇ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾਲ ਵੀ ਫਾਇਦਾ ਨਿਕਲ ਆਵੇਗਾ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕਲਿਆਣ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਹੈ। ਅਕਲਿਆਣ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਭੁੱਲਾਂ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਲਿਆਣ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਹੈ ਕਲਿਆਣ ਕਾਰੀ। ਸਭ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਭ ਦੀ ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਸਭ ਤੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਮਿਲਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਭੋਗ ਸਕਦੇ ਹਨ! ਜਿਵੇਂ ਕਾਸ਼ੀ ਕਲਵਟ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਜਾਕੇ ਮਿਲੇ। ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ ਪਿਛਲਾ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਚੁਕਤੂ ਹੋ ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਗਿਆਨ ਸੈਕਿੰਡ ਦਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ। ਰੋਜ਼ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਆਤਮਾ ਜੋ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹਨ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਅਜਨਮਾ ਹੈ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਨਹੀਂ ਉਹ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣਗੇ। ਯਗ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਤੇ ਪੈਣਗੇ ਨਾ। ਆਬਲਾਵਾਂ ਤੇ ਅੰਤਿਆਚਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਆਫ਼ਿਕ। ਅਸੂਰ ਕਿਵੇਂ ਹੰਗਾਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਚਿੱਤਰ ਫਾੜਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਵਕਤ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਭਾਵੀ, ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਆਦਿ ਨੂੰ ਰਿਪੋਟ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ

ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਹੋਇਆ ਸੀ ਸੋ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੁਖ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ, ਧੋਬੀ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਗਈ ਛੂ। ਫਿਰ ਦੂਸਰਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ।

ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ - ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ 8 ਦਿਨ ਦੇ ਲਈ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕਰਵਾ ਦਵੇ। ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਚਾਰਜ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗਾ। ਨਾ ਇੰਨਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਚੰਗੇ ਚਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਕਦਮ - ਕਦਮ, ਸੈਕਿੰਡ - ਸੈਕਿੰਡ ਬਹੁਤ ਵੇਲਊਏਬਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਦਮਪਤੀ ਬਣਦੇ ਹੋ, 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾਂ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਖੀ ਧਨਵਾਨ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨਕਮ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ। ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਬਾਪ। ਫਿਰ ਅਜਿਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਕਿ ਇਸ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕਲਿਆਣ ਹੈ, ਸਾਡਾ ਅਕਲਿਆਣ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕਲਿਆਣ ਸਮਝ ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਸਦਾ ਗੁਲਾਬ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅੱਕ ਦਾ ਫੁੱਲ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਗਾਰਡ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣਾ ਰਿਕਾਰਡ ਠੀਕ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰਵ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਭਵ ਜਿੰਨਾਂ ਜੋ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਗਾਰਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਠੀਕ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਆਪਣਾ ਰਿਕਾਰਡ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਯੱਗ ਦੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਾ ਹੀ ਮਦਦ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਰਿਗਾਰਡ ਦੇਣਾ ਹੀ ਰਿਗਾਰਡ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਅਨੇਕ ਵਾਰੀ ਲੈਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਜਾਣਾ। ਉਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਛੋਟਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਗਾਰਡ ਦਵੇ ਲੇਕਿਨ ਜੋ ਸਭ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਸਮਝਕੇ ਰਿਗਾਰਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਲਈ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ "ਪਹਿਲੇ ਆਪ" ਦਾ ਪਾਠ ਪੱਕਾ ਕਰੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਯਾਦ ਆਉਣਾ ਹੀ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸਵੀਟ ਫਾਦਰ ਅਤੇ ਸਵੀਟ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸਵੀਟ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਿਹੜਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ?
- ਉੱਤਰ:- ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਵਿੱਚ ਡੁਬਕੀ ਮਾਰ ਗਿਆਨ ਪਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਗਿਆਨ ਸਨਾਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਸੀਰਤ ਬਦਲਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਵੀ ਅਵਗੁਣ ਹਨ, ਨਿਕਲਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਹੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿਚ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਤੋਂ ਖਿੱਚੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।
- ਗੀਤ:- ਹਮਾਰੇ ਤੀਰਥ ਨਿਆਰੇ ਹੈਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਬੱਚੇ ਹੀ ਲੱਕੀ ਸਿਤਾਰੇ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ, ਗਿਆਨ ਚੰਦਰਮਾ, ਗਿਆਨ ਲੱਕੀ ਸਿਤਾਰੇ। ਉਹ ਸੂਰਜ ਚੰਦਰਮਾ ਤਾ ਮੰਡਵੇ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗਿਆਨ ਸਿਤਾਰੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸਿਤਾਰੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਨਾਮ ਸੁਣਕੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸੂਰਜ ਗਿਆਨ ਸਵਰੂਪ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪੱਥਰ - ਭਿਤਰ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੂਰਜ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਝੰਡਾ ਵੀ ਸੂਰਜ ਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਝੰਡਾ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਹੈ ਸੱਤ ਮੇਵ ਜਯਤੇ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਵਿਜੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਪਾਂਡਵ ਸੈਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਮਾਰਗ, ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਹਾਊਸ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਤੋਂ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਵਾਯ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ...। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਕੱਢ ਚਿੱਤਰ ਖੰਡਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਸੱਤ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਰਜਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਵਾਰਾ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮਿਸਲ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬਾਦ ਵੀ ਕੋਰਸ ਉਠਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਆਮਦਨੀ ਜਿਆਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਮਦਨੀ ਅਣਗਿਣਤ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਬਣਿਆ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲੇਗਾ। ਭਰਾ - ਭਰਾ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਚੱਲੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਉੱਚੀ ਮੱਤ ਦੇਣ। ਨੇਚਰ - ਕੇਅਰ ਦੀਆਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦਵਾਈਆਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਸਭ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਹੈ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਨੇਚਰ - ਕਿਓਰ। ਉਹ ਕਹਿਣਗੇ ਠੰਡੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸਨਾਨ ਕਰੋ। ਇਹ ਕਰੋ, ਖਾਨ - ਪਾਣ ਦੀ ਪਰਹੇਜ ਕਰੋ। ਇੱਥੇ ਉਹ ਖਾਨ - ਪਾਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਵੀਟ ਫਾਦਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਵੀਟ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਦੇਵਤਾ ਸਵੀਟ ਹਨ ਨਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਉੱਚੀ - ਉੱਚੀ ਪਹਾੜੀਆਂ ਤੇ ਬਣਦੇ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਪੈਦਲ ਕਰ ਦੀਦਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਓਰਿਟੀ ਖਿੱਚਦੀ ਸੀ। ਦੇਵਤੇ ਜਦ ਪਵਿੱਤਰ ਸਨ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਵੰਦਨਾ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਸ ਸਵੀਟ ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬੈਰੁੰਠ ਦੇ ਸੁੱਖ ਘਨੇਰੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੇ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸ੍ਰਾਗ ਦੀ ਰਜਾਈ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਟ ਬਣਾਉਣ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਛੀ - ਛੀ ਬਣ ਗਏ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਨਾਲੇਜਫੁੱਲ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਨਾਲੇਜ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਬੀਜ ਨੂੰ ਹੀ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਬੀਜ, ਸੱਤ ਹੈ, ਚੈਤਨ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਸੱਤ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਪਰ ਪਰਮ ਹੈ। ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਮਾਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੈ। ਪਰ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਅਸੀਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਸਿਰਫ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਖੰਡਨ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਥੋੜੀ ਰਜਾਈ ਮਿਲੇਗੀ। ਰਜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਏਗਾ। ਹੁਣ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਭਗਤੀ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਤੇ ਹੈ ਗਿਆਨ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ, ਨਾਰੀ ਤੋਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਣਨ ਦਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਕੀ ਹੈ! ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਵੀ ਇੰਨੇ ਵੇਦ - ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਗਿਆ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ।

ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ - ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ। ਗਿਆਨ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਵੀ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਿਤ ਤਾਂ ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਭ ਪਾਵਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਭ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਕੌਣ ਬਣਾਏਗਾ? ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਨੰਬਰਵਨ ਭਗਤ ਇਹ ਦਾਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇ ਜਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਆਤਮਾ ਕਹੇ। ਇਹ ਬੜੀ ਗੂੜੀ ਗੱਲ ਹੈ ਸਮਝਣ ਦੀ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਨਾਭੀ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਨਾਭੀ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨਿਕਲਿਆ... ਵਿਸ਼ਨੂੰ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ ਸੀ। ਜਦ ਗਿਆਨ ਆਇਆ, ਵੇਖਿਆ ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਫਿਰ ਫੱਟ ਤੋਂ ਗੀਤਾ ਆਦਿ ਛੁੱਟ ਗਈ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਸੀ ਨਾ। ਫਿਰ ਕਦੀ ਹੱਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲੱਗਿਆ। ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਂ ਵੀ ਉਸ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁਣਨ ਲੱਗਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਜਦ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਸੁਣਦੇ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਰਜੁਨ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਘੋੜੇ ਦਾ ਰੱਥ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਘੋੜੇ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੂੰ ਬੈਠ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕੀ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਕਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਹਨ। ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਜਰੂਰ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਚਾਹੀਦੀ, ਨਾ ਕਿ ਯੁੱਧ ਦਾ ਮੈਦਾਨ। ਬਾਬਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਇਆ ਬਸ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰਤ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਜੋ ਕੁਝ ਹੈ ਇਹ ਸਭ ਖਾਕ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਰਾਜਸ੍ਵ ਅਸ਼ਵਮੇਧ ਯਗਿਆ ਹੈ। ਅਸ਼ਵ ਇਸ ਰੱਥ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਵਾਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਦੀ ਬਣੀ ਫਿਰ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਛੀ - ਛੀ ਸ਼ਰੀਰ ਬੇੜੀ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਆਤਮਾ ਅਮਰ ਹੈ। ਹੋਲੀ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਕੋਕੀ ਜਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਧਾਗਾ ਨਹੀਂ ਜਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਫਿਰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਤੱਕ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਉਹ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਝੂਠ ਖੰਡ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਲ ਸੱਚਖੰਡ ਸੀ। ਸੱਚਖੰਡ ਬਾਪ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਨੇ ਝੂਠ ਖੰਡ ਬਣਾਇਆ। ਇਹ ਰਾਵਣ ਸਭ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਬਸ ਕੋਈ ਨੇ ਜੋ ਬੋਲਿਆ ਉਸ ਤੇ ਚਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਦੇਵ ਦਾ ਨਾਮ ਮਹਾਵੀਰ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮਹਾਵੀਰ ਹਨੁਮਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਉਹ, ਕਿੱਥੇ ਇਹ। ਇਸ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਹੂਬਹੂ ਤੁਹਾਡਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਸੂਰਗ, ਥੱਲੇ ਤਪੱਸਿਆ। ਅਦਿਨਾਥ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਗੋਲਡਨ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਭਾਰਤ ਸੋਨੇ ਦੀ ਚਿੜੀਆਂ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਜਿੰਨਾ ਸੋਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ। ਸੋਨੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਣੇ ਸੀ। ਛੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦੀਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀਰੋ ਜਵਾਹਰ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਹੀਰੋ - ਜਵਾਹਰ ਸੀ ਜੋ ਫਿਰ ਲੁੱਟ ਗਏ। ਮਸਜਿਦ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਲਗਾਏ। ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੀ ਵੈਲਯੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਕੀਚਾਰ ਧਨ ਸੀ ਤਾਂ ਤੇ ਲੁੱਟਕੇ ਲੈ ਗਏ। ਇਹ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਰਤ ਬਹੁਤ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿੰਨਾ ਗਰੀਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਗਰੀਬ ਤੇ ਤਰਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਨੇ ਕਿੰਨਾ ਇੰਸਾਲਵੈਟ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਫਿਰ ਸਾਲਵੈਟ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਾਟਕ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨੂੰ ਬੈਠ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਪਾਪ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਤਾਂ ਮਿਲਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਨਾਲੇਜਫੁਲ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਓ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਦੇ। ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਕੰਮ ਆਕੇ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਜੋ ਗੱਲਾਂ ਹਨ, ਉਹ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭੁੱਲ ਜਾਓ ਅਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਸੁਣੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਬਣਨਗੇ। ਫਿਰ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ, ਵੈਸ਼ਵੰਸ਼ੀ, ਸੂਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਬਣਨਗੇ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਫਿਰ ਯਾਦ ਕਿਸ ਲਈ ਕਰਨਗੇ। ਕਿੰਨਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵਰੀਕ੍ਸ਼ਪਤੀ ਹੈ ਹੀ ਬਾਪ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕ੍ਰੀਏਟਰ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੀ ਪੱਥਰ - ਠੀਕਰ ਵੀ ਕ੍ਰੀਏਟਰ ਹੋਣਗੇ?

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਾਵਣ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਕਿੰਨੀ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਹੰਕਾਰ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਜਾਈ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਧਨ - ਦੌਲਤ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਹੁਣ ਭੀਖ ਮੰਗ ਰਹੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਆਸੂਰੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਨਿਰਗੁਣ ਹਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ, ਅਵਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦੇ। ਰਾਵਣ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੰਦਰ ਮਿਸਲ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। (ਨਾਰਦ ਦਾ ਮਿਸਾਲ) ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਸੀਰਤ ਬਦਲਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ

ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਸਰੋਵਰ ਵਿੱਚ ਡੁਬਕੀ ਮਾਰ ਅਸੀਂ ਗਿਆਨਪਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਮਾਨ - ਸਰੋਵਰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਸਨਾਨ ਦੀ ਗੱਲ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਹੁਬਹੂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਮਿਸਲ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਸ਼ੇ ਪੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਘਰ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਦੂਜਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਂਦੀ ਨਹੀਂ। ਕਈ ਮਤ ਹਨ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਕਿਸਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਇੱਥੋਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਕਿੰਨਾ ਰਾਤ ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਨਾਮ ਹੀ ਇੱਕਦਮ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਨੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਨਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਸਟੂਡੈਂਟ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਟੂਡੈਂਟ। ਇਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ। ਜੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਬੱਚੇ ਠਹਿਰੇ। ਜੇ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਕੇ ਫਿਰ ਆਕੇ ਬਬੇਰਚੀ ਬਣਨਗੇ। ਜੇ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਗੇ। ਅੱਛਾ-

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਵੀਟ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਸਵੀਟ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੱਚਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ।

2. ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸਾਰ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਆਲਰਾਉਂਡਰ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸਰਲ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਭਵ:

ਜੇ ਵੀ ਗੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਸੁਣਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਦੇ ਸਾਰ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲੋ ਅਤੇ ਜੇ ਬੋਲ ਬੋਲੋ, ਜੇ ਕਰਮ ਕਰੋ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਸਰਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਸਰਲ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਲਰਾਉਂਡਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਮੀ ਵਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਹਿੰਮਤ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਇਵੇਂ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਵੇਂ ਸਰਲ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਆਪ ਵੀ ਸਰਲਚਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਲਚਿਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਸਾਧਨ ਯੁਜ ਕਰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਭਾਰਤ ਸਭ ਦਾ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸਭ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਤੀਰਥ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣਾਓ, ਸਭਨੂੰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਸ ਪੁਰਸਾਰਥ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਜਿੱਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ?
- ਉੱਤਰ:- ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਸੌਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਮੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਜਦੋਂ ਨੀਂਦ ਆਵੇ ਤਾਂ ਸੋ ਜਾਵੇ ਫਿਰ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਵੇਰੇ ਉਠੋਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਇੰਟ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਅਜਿਹਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਨੀਂਦ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੇ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਜੇ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਪਾਏਗਾ। ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਚਲਣ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਜੇ ਪਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਜੇ ਪਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਦਾ ਬਾਪ ਰਚਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਦਗਤੀ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ ਹੋਵੇ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ। ਜਦੋਂ - ਜਦੋਂ ਸੰਗਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਆਕੇ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੁਰਗਤੀ ਤਾਂ ਸਭ ਦੀ ਹੈ। ਦੁਰਗਤੀ ਵੀ ਸਭ ਦੀ ਇੱਕ ਜਿਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਰਤ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਗਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਜੇ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਹੀ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਾਇਕ ਹੋਣਗੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ 84 ਜਨਮ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਵੀ 84 ਜਨਮ। ਮੁੱਖ ਨੂੰ ਹੀ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਲਈ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸੁਖਸ਼ਮ ਲੋਕ ਰਚਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਲੋਕੀਨਾਥ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਦੇ ਨਾਥ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਨਾਮ ਵੀ ਰੱਖਵਾ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀਨਾਥ। ਡਬਲ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਰੱਖਵਾਏ ਹਨ - ਗੈਰੀਸ਼ੰਕਰ, ਰਾਧੇਸ਼ਾਮ, ਹੁਣ ਰਾਧੇਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਰਾਜਾਈ ਦੇ ਸਨ। ਜੇ ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਪੇਆਇੰਟਸ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਡਾਕਟਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਵਾਈਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਰੋਜ਼ ਨਵੀਂ ਨਵੀਂ ਪੇਆਇੰਟਸ ਨਿਕਲਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਪੇਆਇੰਟਸ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਜੇ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਮਹਾਰਥੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਬੁੱਧੀ ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਤਕਦੀਰ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਪਰੰਤੂ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਗੋਇਆ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਜਾਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਤਾਂ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਦੁਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਤੇ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਾਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਾਂਗੇ ਬੋਮਬੇ ਵਿੱਚ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਤਾਂ ਸਮਰੱਥ ਵੀ ਹਨ। ਪੈਸੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵੱਡਾ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਮਣਨਗੇ ਨਾ ਇਸਲਈ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਧਰਮ ਪਿਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕੁਝ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਇਹ ਕ੍ਰਾਈਸਟ, ਇਬ੍ਰਾਹਿਮ ਆਦਿ ਸਭ ਆਉਣਗੇ ਮਿਲਣ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫੀਲਡ ਬਣਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਟ੍ਰਿਸਟ ਆਦਿ ਬੋਮਬੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਸਭਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਭਾਰਤ ਬਾਪ ਦਾ ਬਰਥ ਪਲੇਸ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਭ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਗੁੰਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਪੈਗੰਬਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੈ ਅੰਤ। ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਜਾਈਏ। ਪਰੰਤੂ ਪੁੱਛੋ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲਿਆਇਆ ਕੌਣ? ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ, ਕੀ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਿੱਚਕੇ ਇੱਥੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਹੁਣ ਸਭ ਤੰਗ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਸਭ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ। ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਆਖਰੀਨ ਦੁਖ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਦੁਖ ਤੋਂ ਛੁਡਾਏ ਸੁਖ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣਾ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਰਥ ਪਲੇਸ ਭਾਰਤ ਹੈ। ਇਤਨਾ ਮਹੱਤਵ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਹੈ, ਨਿਮੰਤਰਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਰਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬਣਕੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਲਾ ਸਭ ਤਰਫ਼ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਜੇ ਤਿੱਖੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਮੰਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਜਪਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤੀਸਰਾ ਫਿਰ ਕੁਮਾਰਕਾ, ਗੰਗੇ, ਮਨੋਹਰ ਨੂੰ ਜਪਣਗੇ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮਾਲਾ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਹਨ। ਫਲਾਣੀ ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਹੈ। ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਹੈ, ਮਿੱਠੀ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਘੁਰ ਤ ਘੁਰਾਏ.. (ਸਨੇਹ ਦਵੇ ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਮਿਲੇਗਾ) ਹੁਣ

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਦੁਖੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਨਫਰਤ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਨਫਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਦਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਧਨ ਕਿੰਨਾ ਅਥਾਹ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲਾਟਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਇਨਾਮ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਸੈਕਿੰਡ ਪ੍ਰਾਈਜ਼, ਥਰਡ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਰੇਸ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੀ ਰੇਸ ਹੈ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖੇ ਜਾਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਗਲੇ ਦਾ ਹਾਰ ਬਣਨਗੇ ਅਤੇ ਤਖਤ ਤੇ ਨੇੜੇ ਬੈਠਣਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹੋ ਕਰਮਯੋਗੀ। ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਭਾਲੋ। ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਰਿਵਾਈਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਪੜ੍ਹਕੇ ਫਿਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਰਿਵਾਈਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਘੜੀ ਅੱਧੀ ਘੜੀ.. ਦਿਨ ਵਿੱਚ 8 ਘੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਘੜੀ, ਅੱਛਾ ਅੱਧੀ ਘੜੀ, 15 - 20 ਮਿੰਟ ਵੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਕੇ ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਫਿਰ ਧੰਧੇਧੇਰੀ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਲਗਾਓ। ਪਹਿਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰ ਫਿਰਾਓ। ਯਾਦ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਸੀ ਨਾ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਜਦੋਂ ਦੇਖੇ ਨੀਂਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੋ ਜਾਵੇ। ਫਿਰ ਅੰਤ ਮਤਿ ਸੋ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਣਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਪੋਆਇੰਟਸ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਇਵੇਂ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਨੀਂਦ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੇ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਜੇ ਕਰੋਗਾ ਸੋ ਪਾਵੇਗਾ। ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਚਲਣ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੱਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਲੋਭ ਆਦਿ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਠੀਕ ਵੀ ਉਦੋਂ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਦੀ ਪੂਰੀ ਧਾਰਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਹੋਰ ਸੜਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੜਦੇ - ਸੜਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਕਬਰਦਾਖਿਲ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਨਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਫਿਰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਪਾਊਡਰ ਲਗਾਓ ਤਾਂ ਵੀ ਵਰਥ ਨਾਟ ਏ ਪੈਣੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਬ ਦੀ ਸਗਾਈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸ਼ਾਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦਿਨ ਪੁਰਾਣੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਸਥੂਲ ਸਿੰਗਾਰ ਜਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਪਰੀਆਂ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀ ਡੁਬਕੀ ਮਾਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੀਆਂ ਪਰੀਆਂ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਪਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਭਜਾਇਆ ਫਿਰ ਮਹਾਰਾਣੀ, ਪਟਰਾਣੀ ਬਣਾਇਆ। ਅਜਿਹਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਭਜਾਕੇ ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਚੰਡਾਲ ਬਣਾਇਆ। ਭਜਾਇਆ ਪਟਰਾਣੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਜੇ ਮਿਲਿਆ। ਇਹ ਹੈ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ। ਇੱਥੇ ਮੁੱਖ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਬਹੁਤ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੈਠਕੇ ਗੀਤਾ ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੰਠ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਇੱਕ ਸ਼ਲੋਕ ਉਠਾਕੇ ਫਿਰ ਉਸ ਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਇੱਕ ਸ਼ਲੋਕ ਤੇ ਅੱਧਾ ਪੰਨਾ ਘੰਟਾ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਦੇ, ਉਸ ਨਾਲ ਫਾਇਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਏਮ - ਆਬਜੈਕਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਪਰੰਤੂ ਮਿਲੇਗਾ ਕੀ? ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਵੀ ਰਾਤ ਦੇ ਬਾਦ ਦਿਨ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਲਪ ਦੀ ਉੱਮਰ ਕੋਈ ਕੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਤਾਕਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਮਦਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਯੋਗਯੁਕਤ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੈ ਉਹ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ - ਸੈਕਿੰਡ ਜੋ ਪਾਸਟ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਟਿਕ - ਟਿਕ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਨਹੀਂ ਬਣਾਂਗੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਲੋਕੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਈਏ, ਪਰ ਅਰਥ ਦਾ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਇੱਕ ਕੀ ਹੋ ਜਾਣ, ਕੀ ਇੱਕ ਫਾਦਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਠੀਕ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਇੱਕ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਗੁਰੂ ਇਕ ਹੀ ਹੈ। ਜੋ ਪੂਰਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਣਗੇ ਉਹ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਇੱਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੱਲਣਗੇ ਤਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਰੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਲਾਇਕ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੀ ਰੇਸ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਘੋੜੇ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਲਾਟਰੀ ਵੀ ਵੱਡੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਹਿਊਮਨ ਰੇਸ ਹੈ। ਹੁਸੈਨ ਦਾ ਵੀ ਘੋੜਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਨ ਹੈ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ, ਜੋ ਅਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਖੂਨ, ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਖੂਨ ਕਰਦੇ ਆਏ। ਇਸ ਹਿੰਸਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਉਹ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵਿਕਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ, ਇਹ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਧ ਕਰ ਦੱਸਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ, ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਹਠਯੋਗ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੰਕਰਾਚਾਰਿਆ ਤੋਂ ਹਠਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਾਚਾਰਿਆ ਤੋਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜਰੂਰ। ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ 84 ਜਨਮ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਏ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਹੋਏ? ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਨੂੰ 2 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ, ਹੁਣ ਹਿਸਾਬ ਕਰੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਏਵਰੇਜ ਕਿੰਨੇ ਜਨਮ ਹੋਏ? 30 -32, ਇਹ ਤਾਂ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਜੋ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਸੁਖ, ਘੱਟ ਦੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਏਵਰੇਜ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਜੋ ਪ੍ਰਿਸੇਪਟਰ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਕੱਢਣਗੇ। ਪਿੱਛੇ ਜੋ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ

ਥੋੜ੍ਹੇ - ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧ ਦਾ, ਇਬ੍ਰਾਹਿਮ ਦਾ ਵੀ ਹਿਸਾਬ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਦੇ ਜਨਮ ਦਾ ਫਰਕ ਪਵੇਗਾ। ਐਕੂਰੇਟ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ। ਅਬਾਉਟ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਤਾਂ ਕੀ ਸਮਝਾਈਏ? ਫਿਰ ਵੀ ਬੋਲੋ ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਜਨਮ ਜਿਨੇ ਲਏ ਹੋਣਗੇ ਉਤਨੇ ਹੀ ਲੈਣਗੇ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲਵੋ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ।

ਬੱਚੇ ਬੰਬਈ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਕਸੈਫੁਲ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਦੇ ਧਨ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਲਵ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਧਨ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਅਰੇ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਲਵੋ ਅਤੇ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰੀਏ! ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਭਾਵੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਠੀਕ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਲੇਭ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਨਾਲ ਸੋਜਣਾ ਹੈ, ਸਥੂਲ ਸਿੰਗਾਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ।

2. ਇੱਕ ਘੜੀ ਅੱਧੀ ਘੜੀ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਰੂਰ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰੇਸ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ੍ਰਵ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਭ ਨੂੰ ਰਾਜੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਵਿਜੇਈ ਭਵ:
ਵਿਜੇਈ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦਵਾਰਾ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਵੋ ਤਾਂ ਵਿਜੇਈ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਲੇਕਿਨ ਦਿਲ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਦੇ ਲਈ ਅੰਤਰਮੁਖਤਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਰਹੇਗੇ ਉਤਨਾ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਾਣਕੇ ਉਸਨੂੰ ਰਾਜੀ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਰਾਜੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਵਿਜੇਈ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵੈਰਾਗ ਅਜਿਹੀ ਯੋਗ ਧਰਨੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵੀ ਫਲ ਪਾਵੇਗੇ ਉਹ ਫਲੀਭੂਤ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਇਹ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ, ਨਾਰੀ ਤੋਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਤੀਰਥ ਜਾਂ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ?
- ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ - ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਲਈ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸਵਧਰਮ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਤੁਮੇ ਪਾਕੇ ਹਮਨੇ ਜਹਾਂ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਧਨਕੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਵੀ ਮਨੁੱਖਮਾਤਰ ਹਨ, ਉਹ ਨਿਧਨਕੇ ਹੈ। ਧਨੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਦ ਲੜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਧਨੀ ਧੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੀ? ਹੁਣ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਲੜਦੇ ਝਗੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੇ ਦਾ ਖੂਨ ਵੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ- ਇਹ ਕਾਮ ਤੇ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕੀ ਹੈ, ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਕੀ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇਗੀ? ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕੌਣ ਦਿੰਦੇ, ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਕਿਸਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇਗਾ। ਜਾਣਦੇ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸੰਪਤੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ, ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ। ਗਾਂਧੀ ਜੀ ਵੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸੀਤਾਰਾਮ, ਪਰ ਅਰਥ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਤੋਂ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਕੁਝ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਭਗਤੀ ਦੀ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਰਾਵਣਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਰਾਵਣ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ! ਕਦੋਂ ਤੱਕ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਸਾੜਦੇ ਰਹਿਣਗੇ! ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਕਦੋਂ ਹੋਇਆ, ਰਾਵਣ ਦੇ ਵੀ ਬੁੱਤ ਨੂੰ ਬਣਾਕੇ ਸਾੜਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਕਦੀ ਸੜਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਰਤ ਸੂਰਗ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਹੀ ਭਗਵਤੀ - ਭਗਵਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਰਾਮ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਿਆ, ਫਿਰ ਉਹ ਰਾਜ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਮਤਲਬ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨਾਲੇਜ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵਕੀਲ, ਜੱਜ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕਿਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਪਦਵੀ ਪਾਈ! ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਕਹੇ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਡਾਇਨੈਸਟੀ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਬਣੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਜਾਨਣ ਕੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? ਵੇਖ ਵੀ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਬਹੁਤ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਢੇਰ ਮੰਦਿਰ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਧਨ ਮਿਲੇਗਾ। ਮਹਾਲਕਸ਼ਮੀ ਤੋਂ ਹਰ ਦੀਪਮਾਲਾ ਤੇ ਧਨ ਮੰਗਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਨਾਲ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਨਾਰਾਇਣ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੀਪਮਾਲਾ ਤੋਂ ਪੂਜਾ ਕਰਨਗੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਲਪਕਾਲ ਸੁੱਖ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਲਕਸ਼ਮੀ ਤੋਂ ਧਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇਨੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਮਹਾਲਕਸ਼ਮੀ ਕੋਈ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਬਾ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਪੱਥਰ ਭੀਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਜਦ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਸੋਨੇ ਹੀਰੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਸਨ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਸੀੜੀ ਥਲੇ ਉਤਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜਦ ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਆਵਾਂ ਅਤੇ ਆਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਵਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਣਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ। 2500 ਵਰ੍ਹੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਚੱਲੀ। ਬਾਕੀ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਰਾਵਣਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਮਨੁੱਖ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਕਿਸ ਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਪਤਿਤ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਰਾਵਣ ਦੇ ਜਨਮ ਨੂੰ ਹੁਣ 2500

ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਜਨਮ ਨੂੰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਮ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਾਮ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਅੱਜਕਲ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਰਾਮਚੰਦਰ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਰਤ ਸੈਨੇ ਦੀ ਚਿੜੀਆਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਵਰਲਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੈਕੁੰਠ ਸੀ, ਪਰ ਕਿੱਥੇ ਸੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤਾਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ। ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਰਚਨਾ ਅਤੇ ਰਚਤਾ ਦੇ ਆਦਿ- ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ, ਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ, ਨਾ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਜੇ ਵਰਸਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰਜਾਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਡਬਲ ਆਸਤਿਕ ਠਹਿਰੇ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਮਾਲੂਮ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਸ ਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਇੱਥੇ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਕਰਮ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਨਾ? ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਮਿਲੇਗੀ - ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਜੇਕਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸ਼ਾਂਤ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਵੀ ਸਾਰੇ ਘਰ ਨੂੰ ਅਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ - ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਵਿੱਚ। ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਬਾਪ ਦੇਜ਼ਕ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਭੇਜੇਗਾ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਤਿਸੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਦ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਬੋਲਦੀ ਹੈ, ਸੁਣਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ...ਹੇ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ, ਗਾਈਡ ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਲਿਬ੍ਰੇਟ ਕਰ ਫਿਰ ਗਾਈਡ ਬਣਕੇ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਸਿਰਫ ਚਿੱਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਗੰਡ ਫਾਦਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਾਈਡ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਕੇ ਸਭ ਦਾ ਗਾਈਡ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗਾਈਡ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਮਨੁੱਖ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਈਏ, ਉੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਭਗਤੀ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ ਇਸ ਲਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਆਕੇ ਜਦ ਪਾਵਨ ਬਣਾਏ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾ ਸਕੀਏ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਦ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ ਤਾਂ 9 ਲੱਖ ਨਵੇਂ ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਥੋੜੇ ਪੱਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਫਿਰ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨਰਕਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋਗੇ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਨਰਕਵਾਸੀ। ਪਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸੂਰਤ ਤਾਂ ਸਭ ਦੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਹੈ, ਸੀਰਤ ਬੰਦਰ ਵਰਗੀ ਹੈ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਰਾਜਾ ਵੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਝੁਕਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਕੋਈ ਰਹਿਮਦਿਲ ਥੋੜੀ ਹਨ। ਜਦ ਕੋਈ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਹਿਮਦਿਲ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ। ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਗੀਤਾ ਦਾ ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਸ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ। ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਖੰਡਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਹੈ। ਜੇ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਕੇ ਰਜਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਭਗਵਾਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਗੀਤਾ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਮੱਥਾ ਮਾਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। 63 ਜਨਮਾਂ ਤੋਂ ਸਮਝਦੇ ਆਏ ਹਨ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਬਣੇ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਗੀਤਾ ਬਣੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦਾ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਹੈ ਨੰਬਰਵਨ। ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੇਦ ਉਪਨਿਸ਼ਦ ਬਣੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਗੀਤਾ ਦੇ ਸਭ ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਉਹ ਪੜ੍ਹਦੇ - ਪੜ੍ਹਦੇ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਹੁਣ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ। ਹੁਣ ਚਲਣਾ ਹੈ - ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਤੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਥੇ ਪੜ੍ਹਨ ਆਏ ਹੋ। ਸਭ ਤਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ, ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਕਿਸ ਨੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਏਗਾ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਜੋ ਖਾਣ ਦੇ ਲਈ ਅਨਾਜ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਅਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੇ ਧਰਮ ਹਨ। ਸਾਹਮਣੇ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਖੜੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਹੀਂ ਖੁਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਮਹਾਭਾਰਤੀ ਲੜਾਈ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਲੱਗੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਏਡਾਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਫਿਰ ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿੰਨੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰੂਹਾਨੀ ਸੋਸ਼ਲ ਵਰਕਰ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਸੋਸ਼ਲ ਵਰਕਰ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਰੋਜ਼ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ, ਜੋ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ

ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਫਾਦਰ। ਇਹ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ। ਬਣਨਗੇ ਵੀ ਜਰੂਰ। ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਵੋਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਰਾਮ ਗਯੋ, ਰਾਵਣ ਗਯੋ... ਸਿਰਫ ਥੋੜੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਫਿਰ ਅਦਲੀ - ਬਦਲੀ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਆਉਗੇ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਨਰਕ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਵਰਸਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਰੂਹਾਨੀ ਸੋਸ਼ਲ ਵਰਕਰ ਬਣ ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਯੂਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਧਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ:
ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਅਕਰਸ਼ਣਮਯ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦੇ ਸਾਧਨ ਯੂਜ਼ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਵਸੀਭੂਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸਾਧਨਾ ਇਵੇਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਰੇਤ ਦੇ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਤੇ ਬਿਲਡਿੰਗ, ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਾਧਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਾਧਨਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸਾਧਨ ਨਿਮਿਤਮਾਤਰ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਧਨਾ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵ ਦਵੇ ਤਾਂ ਸਾਧਨਾ ਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਏਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਹੈ ਤਾਂ ਵੰਸ਼ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪਰਵਸ਼ ਬਣਾ ਦਵੇਗਾ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਹਰ ਇੱਕ ਪਾਰ੍ਵਧਾਰੀ ਆਤਮਾ ਅੱਧਾ ਟਾਈਮ ਸੁੱਖ, ਅੱਧਾ ਟਾਈਮ ਦੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਈਸ਼ਵਰੀ ਲਾਅ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਜੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਮਝਾਉਣੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਦੋਂ ਬੇਠੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:- ਜਦੋਂ ਬੁੱਧੀ ਸੁੱਧ ਬਣੇਗੀ ਜਿੰਨਾ - ਜਿੰਨਾ ਜੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਖਾਦ ਕੱਢਦੇ ਜਾਣਗੇ, ਉਨੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਬੱਚੇ ਸਤੇ ਤੱਕ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਆਪਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਸਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਤਮੇ ਵੀ ਹੈ। ਪਰ ਬਣਨਾ ਹੈ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ।
- ਗੀਤ:- ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਕਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਜਦੋਂ ਮੇਲੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਸਮਝਾਉਣ ਲਾਇਕ ਗੱਲਾਂ ਹਨ, ਉਹ ਜਰੂਰ ਸਮਝਾਉਣੀ ਪਵੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇ ਕਿ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ (ਆਤਮਾਵਾਂ) ਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਕੀ ਹੈ? ਉਹ ਤਾਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਹਿੰਦੂ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਸਲਾਮੀ, ਬੋਧੀ, ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਆਦਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਧਰਮ ਕਿਸ ਨੇ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਹੈ ਜਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ? ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ? ਇਹ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਜਰੂਰੀ ਗੱਲ ਹੈ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਰਤ ਦੇਸ਼ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਾਡਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਧਰਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਬਰੇਬਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਲਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਅੱਛਾ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਸੰਵਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਕਰਮ ਸੰਵਤ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਵਿਕ੍ਰਮ ਸੰਵਤ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸੰਵਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸ ਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ? ਵਿਕਰਮ ਸੰਵਤ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਦੇ ਕਰਮ, ਵਿਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ। ਕਰਮ, ਅਕਰਮ, ਵਿਕਰਮ ਨਾਮ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਵਿਕਰਮੀ ਰਾਜਾ ਦਾ ਵੀ ਸੰਵਤ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੋ ਗਿਆ ਅੱਧਾ ਸਮੇਂ। ਹੁਣ ਇਹ ਵਿਕਰਮ ਸੰਵਤ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਸੰਵਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਤਾਂ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਕਦੋਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ? ਪਤਾ ਤਾਂ ਪਵੇ ਨਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਨਾਜ਼ੁਕ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਪਵੇ ਉਦੋਂ ਹਿਸਾਬ ਲਗਾ ਸਕਣ ਕਿ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ ਫਿਰ ਦਿਨ - ਰਾਤ ਜਰੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਈਸ਼ਵਰੀ ਲਾਅ ਹੈ, ਇਹ ਸਮਝਾਉਣੀ ਦੇਣਾ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਅਜਿਹਾ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਮਾਚਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸਚਨਾਂ ਦਾ ਵੀ ਅੱਧਾ ਸੁੱਖ, ਅੱਧਾ ਦੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰ੍ਵ ਚੱਲੇਗਾ। ਇਹ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗਰਫੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਸੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰ੍ਵ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੇ ਜਨਮ ਲਈ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਵੀ ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਈਸ਼ਵਰੀ ਲਾਅ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਜਦ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਅੱਛਾ - ਅੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਨਾਲ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਆਕੇ ਵੀ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ 10 ਮਿੰਟ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਇੱਕ ਘੰਟਾ, ਕੋਈ ਤਾਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਆਕੇ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਸੈਂਟਰਸ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਦੈਵੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਵੰਡਰ ਹੈ - ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਧਰਮ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਚੁੱਕੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਕੇ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ ਨਾ। ਦਵਾਪਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸੁਣਾ ਨਾ ਸਕਾਂ। ਜਦਕਿ ਪਿਛਾੜੀ ਵਾਲੇ ਜਨਮ ਹੁਣ ਲਿੱਤੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਰਾਜਯੋਗ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਨਾ ਸਕੇ। ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਦੇ ਬਾਦ ਹੀ ਸਤਿਯੁਗ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਜੋ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਚੋਟੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਈ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਵਾਲਾ ਚਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਜਰੂਰੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਪਹਿਲੇ ਜਰੂਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰਚਣਗੇ। ਫਿਰ ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਸੂਦਰਾਂ ਦਾ ਹੈ ਕਲਯੁਗ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ। ਪ੍ਰਜਾ ਮਾਨਾ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਣਗੇ। ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਧਰਮ ਦਾ ਪਿਤਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ। ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਦਵਾਰਾ,

ਬੇਧੀਆਂ ਦਵਾਰਾ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਰਚਣਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਬਣਾ ਨਾ ਸਕਣ। ਇਹ ਨਵੀਆਂ - ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਪੇਇੰਟਸ ਵੀ ਨਿਕਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੀ ਵੀ ਨਿਕਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਨਵੀਂ, ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੀ ਪੁਆਇੰਟ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਮਝਣ। ਜਦ ਤੱਕ ਅਲਫ਼ ਬੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੀ ਸਮਝਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਲਫ਼ ਬੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਜਰੂਰ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਕੀ ਹੈ। ਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ, ਨਾ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਕਦੋਂ ਸੀ, ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਹੋਕੇ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਪ ਦੀ ਸਾਰੀ ਲਿਸਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਜੇ ਵੀ ਚਿੰਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਕਉਪੇਸ਼ਨ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਫਿਰ ਸ਼ਤ੍ਰੀਆਂ ਨੇ ਰਜਾਈ ਕਿਵੇਂ ਲਿੱਤੀ, ਕੀ ਲੜਾਈ ਕੀਤੀ? ਰਜਾਈ ਬਦਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵਿਜੇ ਪਾਈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਹਨੂਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਜੋ ਸਮਝਾਇਆ ਉਹ ਸਭ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਓਪੀਨਿਯਨ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ। ਸੰਵਤ ਦੱਸੋ। ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ? ਹਰ ਇੱਕ ਕੀ - ਕੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਓਪੀਨਿਯਨ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧ ਕਰਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹੋ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਇਹ ਚੱਕਰ ਹੈ, ਲਿਖੋ। ਸੰਵਤ ਆਦਿ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਲੂਮ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ? ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੋਂ ਸਿੱਖੀਆਂ। ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜਰੂਰ ਭਗਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਭਗਵਾਨ ਬਗੈਰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਵੀ ਜਰੂਰ ਕਿਸੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਡੇਢ ਲੱਖ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਅਜੂਨ ਸੁੱਧ ਬੁੱਧੀ ਬਣੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਤੇ ਤੱਕ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਤਮੇ, ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ। ਸਿਰਫ਼ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਜੇ ਹੋਈ। ਅਸੁਰ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾ, ਹਨ ਦੋਵੇਂ ਮਨੁੱਖ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੁਰ ਦੀ ਕੋਈ ਭਿਆਨਕ ਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਗੋਲੇ ਗੈਸ ਆਦਿ ਤੋਂ ਬਚਨ ਲਈ ਡਰੈਸ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਰਦਾਏ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰਾਮ ਸੰਪਰਦਾਏ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ 5 ਵਿਕਾਰ ਛੱਡੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰੋਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਿੰਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਮਹੀਨਾ ਦੇ ਆਕੇ ਫਿਰ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਧਾਰਨ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆਉਣਗੇ, ਪੂਜਾ ਤਾਂ ਢੇਰ ਬਣਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੀ ਵੇਖੋ ਪੂਜਾ ਕਿੰਨੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਅੰਨ ਦੀ ਕਮੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਭੁੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਪਾਸੇ ਬਾਰਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅਕਾਲ ਵੀ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਗੌਰਮਿੰਟ ਕੀ ਕਰੇਗੀ! ਇਹ ਤਾਂ ਨੈਚੁਰਲ ਕੇਲੈਮਿਟੀਜ਼ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੁਸਲਾਧਾਰ ਬਰਸਾਤ ਵੀ ਪਵੇਗੀ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਮਹਿਲ ਵੇਖਣਗੇ। ਸਾਰਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਣਗੇ। ਅੱਛਾ ਵੇਖਣਗੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਇਆ, ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਣਗੇ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਸਭ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਮੂਲਵਤਨ, ਸੂਕ੍ਸ਼ਮਵਤਨ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਬਾਪ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾ ਜਿਆਦਾ ਗਿਆਨ ਉਂਨਾ ਜਿਆਦਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਮਾਸਟਰ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੋ ਗਏ, ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਸਾਡਾ ਸ਼ਰੀਰ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਜਨਮ ਤੱਕ ਹੀ ਨਾਲੇਜ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾਕੇ ਪ੍ਰਿੰਸ ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ ਬਣਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਜਾ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਕਮਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗਵਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਾ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਜੋ ਬੈਠਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਾਰੂ ਅਨੁਸਾਰ। ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਵੀ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਉੱਥੇ ਫਿਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਫਿਰ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਟਾਈਮ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਨਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਕਹਿਣਗੇ ਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਧੰਧੇਧੇਰੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੇ ਮਾਇਆ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਲਾ ਲਗਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ

ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਆਏ ਤਾਂ ਬੋਲੇ, ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਵਿਸ਼ਨੂਪੁਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਹੈ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਹਨ ਜੋ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਗੇ। ਅਜਿਹਾ ਸਰਵਿਸ ਸਮਾਚਾਰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਰਾਏ ਦੇਣ। ਪਰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਤੇ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਵੇਖੋ ਫਸਟਕਲਾਸ, ਕਲ ਵੇਖੋ ਥਰਡਕਲਾਸ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਅਸਚਰਿਯਵਤ ਭਗੰਤੀ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਜੇ ਬੱਚੇ ਪ੍ਰਦ੍ਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਮੇਂ ਵੀ ਸਫਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਬੋਲੇਗਾ ਫਿਰ ਫੌਰਨ ਪਿਆਰ ਵੀ ਕਰੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਦਿਲ ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਰਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਇੱਥੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਟੋਲੀ ਖਿਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਬਾਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਰੂਰ ਯਾਦ ਪੈਣਗੇ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਟੋਲੀ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਟੋਲੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਭ ਕੁਝ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਜੋ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ,, ਉਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਜਕਲ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਣਗੇ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਤਾਂ ਉਹ ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁਆਇੰਟ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਭਗਵਤੀ ਭਗਵਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦੁਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਗੱਲ ਦਿਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਦਿਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰਮਯੋਗੀ ਭਵ:
ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮ, ਕਰਮਯੋਗੀ ਦੀ ਸਟੇਜ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰੇ, ਸਿਰਫ ਕਰਮ ਕਰਨਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਪਰ ਕਰਮਯੋਗੀ ਹਨ। ਕਰਮ ਮਤਲਬ ਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਯੋਗ ਮਤਲਬ ਪਰਮਾਰਥ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਹੋਵੇ। ਸਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆਤਮਾ ਦਾ ਨਿਰਵਾਹ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਏ। ਜੇ ਵੀ ਕਰਮ ਕਰੇ ਉਹ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸੇਵਾ ਅਰਥ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਮਿਤ ਮਾਤਰ ਦਾ ਮੰਤਰ ਅਤੇ ਕਰਨਹਾਰ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਭੁੱਲੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਮਾਣ ਹੀ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧ - ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪੈਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਤੇ ਵੈਰਾਗ ਹੋਵੇ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹਥੇਲੀ ਤੇ ਬਹਿਸਤ ਲਿਆਇਆ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕਿੰਨਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਹੋਰ ਸੰਗ ਤੇੜ ਇੱਕ ਸੰਗ ਜੋੜਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਨਿਰੰਤਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। 2- ਜੇ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕਦੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।
- ਗੀਤ:- ਛੱਡ ਵੀ ਦੇ ਅਕਾਸ਼ ਸਿੰਹਾਸਨ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੁਹਾਣੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਇਹ ਕਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ? ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ? ਜਦ ਅਤਿ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪ ਹੀ ਸੁੱਖਧਾਮ ਅਤੇ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਰਚਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਅਤੇ ਭਗਵਤੀ ਜਿਵੇਂ ਸ੍ਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਠਹਿਰੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕਿੰਨੇ ਧਨਵਾਨ ਸਨ, ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਕੋਈ ਉਪਦ੍ਰਵ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਤਾਂ ਹਨ ਹੀ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਨਾ ਉਠਾਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਾ ਉੱਥੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਇੱਥੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਵੇਂ ਜਹਾਨ ਤੋਂ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਸ੍ਰਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਰੂਰ ਭਗਵਾਨ ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਘੇਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਰਾਤ ਨੂੰ 12 ਵਜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘੇਰ ਹਨ੍ਹੇਰਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਘੇਰ ਹਨ੍ਹੇਰਾ, ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਘੇਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਰਾਤ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦੇ ਬਾਦ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਾਡੀ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਨੂੰ ਜਾਕੇ ਸਮਝਾਏ, ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ, ਮੇਲੇ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੇ। ਇੱਥੇ ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਧਨ ਹੈ, ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਉੱਠਾਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਇਸਲਈ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੀ ਇੰਨਾ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਪਵੇ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਇਹ (ਬ੍ਰਹਮਾ) ਬੱਚਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਲੈਕਿਕ ਬੱਚੇ ਰਾਏ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰਾਹ ਲੈ ਲੋ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਰਾਮ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਉਹ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਕੀ ਥੋੜੇ ਰੋਜ਼ ਹਨ। ਦੇਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਤਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਕੇ ਰਾਜ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਦੁੱਖ - ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ - ਕਰਤਾ ਆਓ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਗੁਰੂ ਥੋੜੀ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਭਗਵਤੀ - ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਨਾ। ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜੋ ਆਉਂਦਾ ਸੇ ਬੇਲਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਅਰਥ ਸਹਿਤ ਬੇਲਦੇ ਹੋ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਧਰਮ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਭੇਂਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭੇਂਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕਦੋਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਵੇਗੀ! ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਦੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ! ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਦਾ ਕੰਡਾ ਤਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਛੀ - ਛੀ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਗ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ

ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਫਲਾਣਾ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ। ਸ੍ਰਗ ਹੈ ਕਿੱਥੇ ਜੇ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ੍ਰਗ ਵੀ ਇਸ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਨਰਕ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਅੱਖਰ ਉਹ ਲੋਕ ਫੜਕੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸ੍ਰਗ ਨਰਕ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਧਨ ਹੈ ਉਹ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਨਵਾਂ ਸੀ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ੍ਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨਰਕ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਰਾਜਯੋਗ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਨਰਕ ਦਾ ਜਰੂਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਸੈਨਾ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਅੱਜਕਲ ਕੰਨਿਆਵਾਂ, ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪਲਟਨ ਬਣਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦੂਕ ਆਦਿ ਚਲਾਉਣਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਬੰਦੂਕ ਆਦਿ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਕਦੀ ਹਿੰਸਾ ਕਰਦਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਲੜਾਈ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੈਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਡਬਲ ਅਹਿੰਸਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ 100 ਪਰਸੈਂਟ ਨਾਨ - ਵਾਈਲੈਂਸ। ਇੱਥੇ ਹੈ 100 ਪਰਸੈਂਟ ਵਾਈਲੈਂਸ (ਹਿੰਸਾ)। ਇੱਕ ਹੀ ਬੰਬ ਤੋਂ ਕਿੰਨਿਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਨਾਨ - ਵਾਈਲੈਂਸ ਅਤੇ ਵਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬੇਹੱਦ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਉਸ ਪਾਸੇ ਜਿੰਨਾ ਲੜਾਈ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਵਧਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਹੰਗਾਮਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ ਵਿੱਚ। ਸਥਾਪਨਾ ਵਿਚ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੁਣ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਲਾਈਫ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਬਲ ਦਵਾਰਾ ਵਰਸਾ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਅਲਫ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸ੍ਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਮੇਸ਼ੁ ਬਿਲਵੇਡ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਦੂਰਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਵਲਾਇਤ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬਾਪ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਵਲਾਇਤ ਤੋਂ ਚੰਗੀ - ਚੰਗੀ ਸੰਗਤ ਲਿਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਹੜੀ ਸੰਗਤ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹਥੇਲੀ ਤੇ ਬਹਿਸ਼ਤ ਲੈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਨੂਮਾਨ ਸੰਜੀਵਨੀ ਬੂਟੀ ਦਾ ਪਹਾੜ ਲੈ ਆਇਆ। ਹੁਣ ਪਹਾੜ ਤੇ ਕੋਈ ਚੁੱਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਹੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹਥੇਲੀ ਤੇ ਬਹਿਸ਼ਤ ਲੈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਹਿਸ਼ਤ ਕੋਈ ਹਥੇਲੀ ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਉੱਠਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਨੰਬਰਵਨ ਸੰਗਤ ਲਿਆਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਾਜਯੋਗ ਗੀਤਾ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਹੀ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰਜਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੋਰ ਸਭ ਨੂੰ ਵੀ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਨੂੰ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਪਾਰ੍ਹ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਭ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸ਼ਿਵ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਲਿਖਵਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸੁਣਨਗੇ। ਗਰੀਬ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸੁਣਦੇ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਇਹ ਲਿਖਵਾ ਲੈ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਸੀ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ, ਇਹ ਹੀ ਸਭ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਰ੍ਹੇ - ਵਰ੍ਹੇ ਸਾੜਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਮਰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਦਾ ਵੱਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਇਹ ਰਾਵਣ ਹੈ, ਇਹ ਗੱਲ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਰਾਮ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਹਿਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਲਾਇਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸੋ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਲੱਗਦੀ ਹੀ ਉਦੋਂ ਹੈ ਜਦ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਰਾਮਰਾਜ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹਾਹਾਕਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਹਾਕਰ ਦੇ ਬਾਦ ਜੈ-ਜੈਕਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਤੋੜ ਨਵਾਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਤੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬੰਬਜ਼ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਿਆਰੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਦੁਸ਼ਹਿਰਾ ਆਇਆ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਦੀ ਐਫੀਜ਼ੀ ਵੀ ਨਿਕਾਲੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਹੱਸੀ ਵੀ ਆਵੇਗੀ। ਕਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਰਾਵਣ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਰਾਮਰਾਜ ਲਵੋ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦਵੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਕਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਥੋੜੇ ਰੋਜ਼ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕ੍ਰੀਏਟਰ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਮੁੱਖ ਐਕਟਰਸ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੁਣ ਸਵੱਛ ਬੁੱਧੀ ਬਣੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦੇਣਗੇ। ਨਾਲੇਜ ਇਜ਼ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ ਕਿਹਾ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ, ਜੋ ਬਾਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸੋਲ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਦੰਤ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਸੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ, ਰਾਮਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ... ਜੋ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗਰਫੀ ਸੁਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗਰਫੀ, ਹਯੂਜ਼। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਨੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਥੋੜੀ ਕੁਝ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਯਾਦਵ, ਕੋਰਵ, ਪਾਂਡਵ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਯੂਰੋਪਵਾਸੀ ਯਾਦਵਾਂ ਨੇ ਮੂਸਲ ਕੱਢੇ, ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਇਆ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਬਾਦ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪੁਲਾੜ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੋ? ਬੇਲੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ - ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆਨ ਜਿੰਦਾਬਾਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਿਆ ਹੈ, ਨਥਿਨਗ ਨਜ਼ੂ। ਸਾਡੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਬਾਪ ਨਾਲ। ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਸੰਗ ਤੇੜ ਇੱਕ ਸੰਗ ਜੋੜਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਓ - ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਬਾਪ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਬਾਪ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬਣਾਏ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਪ ਇਸ ਮੁੱਖ ਦਵਾਰਾ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਲੜਾਈ ਖੜੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸ੍ਰਗ ਦੇ ਗੇਟ ਖੁਲ੍ਹੇ ਸਨ। ਜਦਕਿ ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਏ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਦੇ ਲਈ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਹੋਰ ਸੰਗ ਤੇੜ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਹੈ। ਡਬਲ ਅਹਿੰਸਕ ਬਣ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਆਪਣੀ ਰਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਰਜੀਵੇ ਜਨਮ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਰਾ ਕਰਮਬੰਧਨ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਰੋਪਕਾਰੀ ਭਵ: ਲੋਕਿਕ ਕਰਮਬੰਧਨ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੁਣ ਮਰਜੀਵੇ ਜਨਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਕਰਮਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਰੇਇਟੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਧਾਰਨ ਕਰ ਚੱਲਣਗੇ ਤਾਂ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ ਅਤਿ ਪਾਪ ਆਤਮਾ, ਅਪਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਵੀ ਨਫਰਤ ਅਤੇ ਘ੍ਰਿਣਾ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣ ਤਰਸ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਸੇਵਾ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਸਮਝਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣੀ ਅਤੇ ਪਰੋਪਕਾਰੀ ਗਾਏ ਜਾਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵੈਰਾਗ ਆਇਆ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਹੈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਵੈਰਾਗੀ ਬਣੋ।

"ਵਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਰਾਜੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਹਿਜ ਵਿਧੀ"

ਅੱਜ ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਵਰਦਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਹਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਰਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵਰਦਾਨੀ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਵਰਦਾਤਾ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦੀ ਝੋਲੀ ਭਰਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਨੰਬਰ ਕਿਉਂ? ਵਰਦਾਤਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਵਰਦਾਤਾ ਦੇ ਕੋਲ ਅਖੁਟ ਵਰਦਾਨ ਹਨ ਜੋ ਜਿੰਨਾਂ ਲੈਣਾ ਚਾਉਣ ਖੁਲ੍ਹਾ ਭੰਡਾਰ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਭੰਡਾਰ ਨਾਲ ਕਈ ਬੱਚੇ ਸ੍ਵ ਵਰਦਾਨਾਂ ਤੋਂ ਸੰਪੰਨ ਬਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਜਿਵੇਂ - ਸ਼ਕਤੀ ਉਵੇਂ ਸੰਪੰਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਝੋਲੀ ਭਰਕੇ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਭੋਲਾਨਾਥ 'ਵਰਦਾਤਾ' ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ - ਦਾਤਾ, ਭਾਗ ਵਿਧਾਤਾ ਅਤੇ ਵਰਦਾਤਾ। ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਰਦਾਤਾ ਰੂਪ ਨਾਲ ਭੋਲੇ ਭਗਵਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਰਦਾਤਾ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਰਾਜੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਰਾਜੀ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਜਾਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਿੱਧੀ ਮਤਲਬ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦੀ ਝੋਲੀ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਰਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਸਹਿਜ ਵਿਧੀ ਵਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਰਾਜੀ ਕਰਨ ਦੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਕੋਣ ਲਗਦਾ ਹੈ? ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ, ਜੋ ਬੱਚੇ ਇੱਕਵਰਤਾ ਆਦਿ ਤੋਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਵਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਅਤੀ ਪਿਆਰੇ ਹਨ।

ਇੱਕਵਰਤਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ ਪਤੀਵਰਤਾ, ਸ੍ਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕਵਰਤਾ। ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੂਜਾ - ਵਰਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ - ਵਰਤਾ। ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਫ੍ਰੀਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋ। ਦੂਸਰਾ - ਸਦਾ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ - ਇਹ ਪੱਕਾ ਵਰਤ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਇੱਕਵਰਤਾ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਚਤੁਰਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਹੜੀ ਚਤੁਰਾਈ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਕਿ ਬਾਪ, ਸਿੱਖਿਅਕ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸੰਬੰਧ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਸਾਕਾਰ ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਸਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਸਾਕਾਰੀ ਸਖਾ ਜਾਂ ਸਖੀ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇ ਲਈ, ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ, ਰਾਏ - ਸਲਾਹ ਦੇ ਲਈ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਅਤੇ ਆਕਾਰ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸੇਵਾ ਸਾਥੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਰਾਕਾਰੀ, ਆਕਾਰੀ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਖੁਦ ਨੂੰ ਵੀ ਆਕਾਰੀ, ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਮੁਸਕਿਲ ਲਗਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਖੁਦ ਨੂੰ ਵੀ ਆਕਾਰੀ, ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਮੁਸਕਿਲ ਲਗਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਸਾਕਾਰੀ ਸਾਥੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਭਰ ਜਾਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰੇਗੀ? ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ! ਇੱਕਵਰਤਾ ਆਤਮਾ ਦੇ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬੋਝ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜੋ ਸੁਣਾਨੀਆਂ ਪੈਣ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਬਸ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਸਦਾ ਬਾਪ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਸਾਥੀ ਹੈ ਫਿਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕਿੱਥੇ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਬਾਪ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਨਾਰੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਹਰ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਹੈ ਜਾਂ 6 - 8 ਘੰਟੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਵਾਅਦਾ ਕੀ ਹੈ? ਨਾਲ ਹਾਂ, ਨਾਲ ਰਹਾਂਗੇ, ਨਾਲ ਚੱਲਾਂਗੇ, ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਪੱਕਾ ਹੈ ਨਾ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਅਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਨਾਲ ਪਾਰਟ ਵਜਾਵਾਂਗੇ! ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਵਾਧਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਾਥੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਕੋਲ ਸਭ ਦੀ ਜਨਮਪਤ੍ਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਾਥੀ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣ ਲਗਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ, ਇਤਨਾ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੀ ਹੈ ... ਇਸਨੂੰ ਇੱਕਵਰਤਾ ਕਹਾਂਗੇ? ਸਾਥੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਸਾਥੀ ਹਨ, ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਹੀਂ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕਵਰਤਾ। ਤਾਂ ਵਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਬੱਚੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਿਆਰੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸ੍ਵ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪ ਖੁਦ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਰਦਾਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਰ ਵੇਲੇ, ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੰਪੰਨ ਸਥਿਤੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਦਾ ਸਹਿਜ ਪਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਪਾਸ ਵਿਧ ਆਨਰ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦ ਵਰਦਾਤਾ ਸ੍ਵ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਏਵਰੇਡੀ ਹਨ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾ ਬੋਝ ਕਿਉਂ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋ? ਆਪਣੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਵਿਧ ਆਨਰ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਲੇਕਿਨ ਧੱਕੇ ਨਾਲ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਾਥ ਦਾ ਧੱਕਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬੈਟਰੀਫੁੱਲ ਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਕਾਰ ਨੂੰ ਧੱਕੇ ਨਾਲ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਧੱਕਾ ਇਕੱਲਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ, ਨਾਲ ਚਾਹੀਦਾ ਇਸਲਈ ਵਰਦਾਨੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਵਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਪਿਆਰਾ ਹੈ - 'ਇੱਕਵਰਤਾ'। ਇੱਕ ਬਲ ਇੱਕ ਭਰੋਸਾ। ਇੱਕ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦੂਜੇ ਦਾ ਬਲ - ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਇੱਕ ਬਲ ਇੱਕ ਭਰੋਸਾ ਹੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਇਕਮਤ, ਨਾ ਮਨਮਤ ਨਾ ਪਰਮਤ, ਇਕਰਸ - ਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ, ਨਾ ਵੈਭਵ ਦਾ ਰਸ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਏਕਤਾ, ਇਕਾਂਤਪ੍ਰਿਯ। ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਪ੍ਰਿਯ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਹੋਰ ਵੀ ਕੱਢਣਾ। ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੋਲਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਾਜੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਭੋਲੇਨਾਥ ਵਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਰਾਜੀ ਕਰਨਾ ਕੀ

ਮੁਸਕਿਲ ਲਗਦਾ ਹੈ? ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦਾ ਪਾਠ ਪੱਕਾ ਕਰੋ। 5 - 7 ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਰਾਜੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਰਾਤ ਤੱਕ ਹਰ ਦਿਨਚਰਿਆ ਦੇ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਪਲਦੇ ਹਨ, ਚਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉੱਡਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਵਰਦਾਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕੋਈ ਮੁਸਕਿਲ ਭਾਵੇਂ ਮਨ ਤੋਂ, ਭਾਵੇਂ ਸੰਬੰਧ ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ, ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਵਰਦਾਤਾ ਅਤੇ ਵਰਦਾਨ ਸਦਾ ਨੇੜੇ, ਸਨਮੁੱਖ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਇਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਹਨਤ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਜਿਹੇ ਵਰਦਾਨੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਆਕਾਰ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਸਾਕਾਰ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ! ਅਜਿਹੇ ਵਰਦਾਨੀਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹਜ਼ੂਰ ਸਦਾ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੈ, ਸੁਣਿਆ? ਵਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਰਾਜੀ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਅਤੇ ਸਿੱਧੀ - ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਦੋ ਨਹੀਂ ਮਿਲਾਉਣਾ, ਬਸ। ਫਿਰ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ ਇੱਕ ਦੇ ਪਾਠ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਕੋਲ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਚਤੁਰਾਈ ਵੀ ਹੈ। ਰਿਜ਼ਲਟ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਨਾ। ਚਤੁਰਾਈ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹਨ। ਨਵੀਆਂ - ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੁਣਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਚਾਂਸ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਰੀਅਲ ਸਮਝ ਤੋਂ ਭੇਲੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਭੇਲੇ ਨਹੀਂ ਬਣੇ। ਅੱਛਾ। ਵਿਦੇਸ਼ ਦਾ ਵੀ ਚੱਕਰ ਲਗਾਕੇ ਬੱਚੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹਨ (ਜਾਨਕੀ ਦਾਦੀ, ਡਾਕਟਰ ਨਿਰਮਲਾ ਅਤੇ ਜਗਦੀਸ਼ ਭਾਈ ਵਿਦੇਸ਼ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਕੇ ਆਏ ਹਨ)

ਚੰਗੀ ਰਿਜ਼ਲਟ ਹੈ ਅਤੇ ਸਦਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਪੀ ਹੋਈ ਹੀ ਹੈ, ਯੂ . ਐੱਨ ਦਾ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧ ਹੈ। ਨਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਕੰਮ ਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਹੋ ਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇ - ਇਹ ਕੰਮ ਤੁਹਾਡਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ। ਰਸੀਆ ਵੀ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਆਉਣਾ ਹੀ ਸੀ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਐਮਬੈਸਡਰ ਬਣਕੇ ਗਏ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੋਇਆ ਨਾ! ਚੱਕਰਵ੍ਰਤੀ ਬਣ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ! ਕਿੰਨੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਜਮਾਂ ਕਰਕੇ ਆਏ! ਨਿਰਮਲ ਆਸ਼ਰਮ (ਡਾਕਟਰ ਨਿਰਮਲਾ) ਵੀ ਚੱਕਰ ਹੀ ਲਗਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਤਾਂ ਸਭ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਤਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਲੰਡਨ, ਅਮਰੀਕਾ, ਅਫ਼ਰੀਕਾ ਅਤੇ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ - ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਹ ਚਾਰ ਜੇਨ ਬਣਾਏ ਹਨ ਨਾ। ਪੰਜਵਾਂ ਹੈ ਭਾਰਤ। ਭਾਰਤ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਚਾਂਸ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਮਿਲਣ ਦਾ। ਜੇ ਕਰਕੇ ਆਏ ਜੇ ਅੱਗੇ ਕਰਨਗੇ - ਸਭ ਚੰਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਦਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਰਹੇਗਾ। ਚਾਰੇ ਹੀ ਜੇਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਡੱਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਯਾਦਪਿਆਰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਰਸੀਆ ਵੀ ਏਸ਼ੀਆ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਦਾ ਰਿਸਪਾਂਡ ਚੰਗਾ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹਿਮੰਤ ਵੀ ਚੰਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਦਦ ਵੀ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਿਲਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁਣ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਪਲਾਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਅਤੇ ਯਾਦਪਿਆਰ। ਅੱਛਾ।

ਸੂਫ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਹਿਜ ਚੱਲਣ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸਹਿਜ ਯੁਕਤੀ ਜੋ ਸੁਣਾਈ, ਇਸੇ ਵਿੱਧੀ ਨੂੰ ਸਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਯੋਗੀ ਅਤੇ ਸਹਿਜਯੋਗੀ, ਸਦਾ ਵਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਵਰਦਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਇੱਕ ਦਾ ਪਾਠ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਆਕਾਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਾਥ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸਾਕਾਰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਿਰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਅਜਿਹੇ ਸਦਾ ਵਰਦਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਦਾਤਾ, ਭਾਗ ਵਿਧਾਤਾ ਅਤੇ ਵਰਦਾਤਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਦਾਦੀ ਜਾਨਕੀ ਨਾਲ :- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰ ਵੰਡਦੇ ਹੋ ਉਤਨਾ ਹੀ ਹੋਰ ਪਿਆਰ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਵਧਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹਰ ਵਕਤ ਪਿਆਰ ਦੀ ਬਰਸਾਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ - ਇਵੇਂ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ! ਇੱਕ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਦਵੇ ਅਤੇ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਪਿਆਰ ਲਵੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਸੁਣ ਲਿਆ ਹੈ ਨਾ! ਤਾਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਹਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ? ਉਹ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਨਾ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦਿੱਤਾ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਦਵਾਈ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਜਾਣ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਚਾਹੀਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਸਦਾ ਬਣਿਆ ਰਹੇ, ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਉੱਪਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਡੱਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਫ਼ਰੀਨ (ਸ਼ਾਬਾਸ਼) ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਵੱਖ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਨਾ! ਵੱਖ ਦੇਸ਼, ਵੱਖ ਰਸਮ - ਫਿਰ ਵੀ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕਈ ਤਾਂ ਵਾਰਿਸ ਵੀ ਨਿਕਲੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ - ਪੂਨਾ ਗੁਪ :- ਸਾਰੇ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣ ਗਏ ਨਾ! ਪਹਿਲੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਨਿਵਾਸੀ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਖੁਦ ਮਹਾਨ ਬਣ ਗਏ। ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਹਾਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੈ? ਸਭ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਡਿੱਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਜੋ 84 ਜਨਮ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗੀਆਂ। ਤਾਂ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗੇ ਉਤਨਾ ਹੁਣ ਉੱਪਰ ਉੱਠ ਗਏ ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਤਲਬ ਉੱਚੀ ਚੋਟੀ। ਜੇ ਉੱਚਾਈ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਚੋਟੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਉਚਾਈ ਨੂੰ ਵੀ ਚੋਟੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣ ਗਏ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ

ਜਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ? (ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ) ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਥਲੇ ਡਿਗਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਪੁਰਸ਼ ਤਨ ਨੇ ਹੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਫੀਮੇਲਜ਼ ਵੀ ਮਹਾਂਮੰਡਲੇਸ਼ਵਰੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਹਾਂਮੰਡਲੇਸ਼ਵਰ ਹੀ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਬਾਪ ਨੇ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ 2 -4 ਮੰਡਲੇਸ਼ਵਰੀਆਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਧਰਮ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਆਸਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਸਲਈ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ। ਨਾਮ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਪੂਜਣ ਜਿਆਦਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਗੁਰੂਆਂ ਦਾ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਾਗਰਣ ਗਣੇਸ਼ ਜਾਂ ਹਨੂਮਾਨ ਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੁਣ ਖੁਦ ਜਗ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ! ਜਾਂ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ! ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਮੋਹ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ - ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਪੇਤਰੇ - ਪੇਤਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਦੀ ਹੈ? ਪਾਂਡਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕ੍ਰੋਧ ਜਲਦੀ ਜਲਦੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਹੁਣ ਤਾਂ ਜਿੱਤ ਹੋ ਗਈ ਨਾ! ਹੁਣ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਸਰੂਪ ਪਾਂਡਵ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨਿਰਮੇਹੀ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਕਹੇ ਕਿ ਮਾਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਚੈਲੇਂਜ ਕਰੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨਿਰਮੇਹੀ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਪਾਂਡਵ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸਰੂਪ, ਕੋਈ ਵੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਕਮਾਲ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਵੇ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਇਤਨੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਰੂਪ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਮਾਤਰ ਵੀ ਵਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਨੈਣ - ਚੈਨ ਤੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਵੇ। ਕਈ ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕ੍ਰੋਧ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜੇਸ਼ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਹੋਇਆ! ਉਹ ਵੀ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਤਾਂ ਪਾਂਡਵ ਵਿਜੇਈ ਹਨ ਮਤਲਬ ਬਿਲਕੁਲ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ, ਬੋਲ ਅਤੇ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸਰੂਪ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਨਿਰਮੇਹੀ ਰੂਪ ਵਿਖਾਵੇ। ਲੋਕੀ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਸੰਭਵ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਵੀ ਹੈ। ਲਕਸ਼ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਲਕਸ਼ਨ ਜਰੂਰ ਆਉਣਗੇ। ਜਿਹੇ ਜਿਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਉਹੇ ਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਧਰਨੀ ਵਿੱਚ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਫਲ ਸਹਿਜ ਨਿਕਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਚੰਗਾ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਸਵ - ਉਣਤੀ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ! ਜਿੰਨੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵਿਧੀ ਉਤਨੀ ਖੁਦ ਦੀ ਉਣਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ - ਦੇਵੇਂ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਹੋਣ। ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਛਾ ਕੀ ਰੱਖੀਏ! ਬਿਨਾ ਕਹੇ ਬਿਨਾਂ ਮੰਗੇ ਇਤਨਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮੰਗਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਨਾ! ਇਹ ਹੀ ਟਾਈਟਲ ਆਪਣੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਕਿ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਰੂਪ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਹੈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਦਾਨ। ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ। ਅੱਛਾ।

ਗੁਜਰਾਤ ਗੁਪ :- ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਾਸ਼ੂ ਜਨਮ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋ, ਚੱਲ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਵੀ ਚੱਲ ਸਕਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਮਨ ਦੀ ਉਡਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪੰਖ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਪਰ ਮਨ ਤੋਂ ਉੱਡ ਤਾਂ ਸਕਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪਦਾਦਾ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ 63 ਜਨਮ ਭਟਕਦੇ - ਭਟਕਦੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਏ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਮੇਗੁਈ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਏ, ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਏ। ਲੇਕਿਨ ਮਨ ਸਭ ਦਾ ਦਰੁਸਤ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਮਨ ਤੋਂ ਤਾਂ ਬਿਮਾਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਮਨ ਸਭ ਦਾ ਪਰਾਂ ਨਾਲ ਉੱਡਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪਾਵਰਫੁਲ ਮਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ - ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇ। ਅਜਿਹੇ ਪਾਵਰਫੁਲ ਹੋ ਜਾਂ ਕਦੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਮਨ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਡਣਾ ਆ ਗਿਆ, ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਸਾਕਾਰ ਵਤਨ ਵਿੱਚ, ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਦੀ ਰਫਤਾਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਤੇਜ਼ ਰਫਤਾਰ ਹੈ? ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਭਾਗ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਉੱਡਦੇ ਰਹੋ। ਸਦਾ ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਭਾਗ ਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਗੱਲ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ, ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਗ ਮਿਲੇ ਹਨ, ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੋ, ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਰਮਣੀਕ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਰਹੇਗਾ। ਕਦੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋਗੇ, ਨਵੀਨਤਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਈ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਸ, ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਮੈਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਕੀ - ਕੀ ਭਾਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕੀ - ਕੀ ਟਾਈਟਲ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਕੀ - ਕੀ ਖਜਾਨਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਰੱਖੋ। ਲਿਸਟ ਕੱਢੋ, ਸਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਲਿਸਟ ਹੈ! ਕਦੇ ਖਜਾਨਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਰੱਖੋ, ਕਦੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਰੱਖੋ, ਕਦੇ - ਕਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀਆਂ ਰੱਖੋ, ਕਦੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਰੱਖੋ, ਕਦੇ ਟਾਈਟਲ ਦੀ ਰੱਖੋ। ਵੈਰਾਇਟੀ ਵਿੱਚ ਸਦੈਵ ਮਨੋਰੰਜਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਵੀ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਵਰੇਇਟੀ ਡਾਂਸ ਹੋਵੇਗੀ, ਵਰੇਇਟੀ ਖਾਣਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਵਰੇਇਟੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ! ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਸਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਵਰੇਇਟੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੋਚੋ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:-

ਕੈਚਿੰਗ ਪਾਵਰ ਦਵਾਰਾ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੈਚ ਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਰੂਪ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਭਵ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦਾ ਮੁੱਖ ਆਧਾਰ ਕੈਚਿੰਗ ਪਾਵਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਇੰਸਦਾਨ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਸਾਊਂਡ ਨੂੰ ਕੈਚ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਦਿ ਦੈਵੀ ਸੰਸਕਾਰ ਕੈਚ ਕਰੋ, ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜਿੰਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੈਚ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸਦਾ

ਸਰੂਪ ਬਣੇਗੇ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਇਤਨੀ ਸਪਸ਼ਟ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਜਿਵੇਂ ਕਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਇਤਨਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਵਾਸ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਭਾਵੇਂ ਜਾਵੇ ਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾ ਜਾਵੇ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਜੋ ਨਾਲੇਜ ਮਿਲੀ ਹੈ ਉਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣੀ ਹੈ, ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਸ ਈਸ਼ਵਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ (ਕਾਇਦਾ) ਕਿਹੜਾ ਹੈ? ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹੜਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਇਸੇ ਈਸ਼ਵਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਲਾਅ ਹੈ - ਨਿਯਮਿਤ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ ਕਦੀ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਕਦੀ ਨਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਇਹ ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ (ਮੁਰਲੀ) ਇੱਥੇ ਤੋਂ ਪੋਸਟ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 7 ਦਿਨ ਦਾ ਕੋਰਸ ਲੈਕੇ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਦੀ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਓਮ ਨਮੋ ਸ਼ਿਵਾਏ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਜੋ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਇਹ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ - ਅੰਤ ਅਤੇ ਸ੍ਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣੋ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਨਾ। ਮੂਲਵਤਨ, ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ, ਸਬੂਲਵਤਨ, ਇਹ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਸਭ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਕੱਢ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੂਲਵਤਨ, ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ, ਸਬੂਲਵਤਨ, ਇਹ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਸਭ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਬਰੇਬਰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲਿੱਤੇ ਹਨ। ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ, ਉਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ ਇਹ ਸ੍ਵ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਸੂਦ੍ਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਦੀ ਬਾਜੀ ਕਿਵੇਂ ਖੇਡਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਰਚਣ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਨੂੰ ਉੱਠ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣ ਬੈਠ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਰਚਤਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਅੱਖਰ ਬਹੁਤ ਲਵਲੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਕਿੰਨੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ, ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਸਵੱਛ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਮਤਲਬ ਸੂਦ੍ਰ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਸਵੱਛ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਮਤਲਬ ਉੱਚ ਬੁੱਧੀ, ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਪੁਰਸ਼ - ਇਸਤਰੀ ਇਨ੍ਹਾਂ - ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ - ਇਹ ਕੌਣ ਹਨ? ਕਦੇ ਆਏ, ਕੀ ਕੀਤਾ? ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਭਾਰਤ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੰਡ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ ਬਾਪ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਵੀ ਜਨਮ ਭੂਮੀ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਸਰਵ ਦੇ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਦਾ ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਇਆ ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡਾ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ। ਇੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਥੋੜੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ, ਸਰਵ ਦੇ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਬਾਪ ਦੀ ਜਨਮ ਭੂਮੀ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਜਨਮ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਰਤ ਵੱਡਾ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਪਰ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਗੋਡੇ ਫਾਦਰ ਅਤੇ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸਰਵ ਦੇ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਦਾ ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਹੈ ਇਸਲਈ ਭਾਰਤ ਭੂਮੀ ਨੂੰ ਵੰਦੇ ਮਾਤਰਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਇਸ ਭੂਮੀ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਅਸੀਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਪੈਰਾਡਾਈਜ਼ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਜਿਸ ਦਾ ਇਹ ਭਾਰਤ ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਦੀ ਹੈ ਗੀਤਾ। ਗੀਤਾ ਕਿਸ ਨੇ ਗਾਈ, ਇਹ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵ, ਕਿੱਥੇ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਜੋ ਗੋਰੀ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸੇ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੋਰਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਾਂਵਰਾ ਅਤੇ ਗੋਰਾ, ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ - ਮਰਯਾਦਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ, ਅਹਿੰਸਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਮ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਰਾਧੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਨਮੁੱਖ ਬੈਠੋ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਸਾਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਅੱਗੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਦਾ

ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਮਰਜ਼ੀਵਾ ਬਣੇ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਅਵਿਅਕਤ ਨਾਮ ਵੀ ਰੱਖੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਫਾਰਕਤੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਨਾਮ ਰੱਖਵਾਕੇ ਭੱਜ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਸ਼ੋਭਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਨਾਮ ਦੇਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਪੋਤਰੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਵਰਸਾ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਲੈਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ। ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਹੈ। ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵਿਅਕਤ ਹੈ, ਝਾੜ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਨ - ਪਵਿੱਤਰ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ, ਤਾਂ ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਵਿਅਕਤ, ਇਹ ਵਿਅਕਤ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਬਣਨ ਆਏ ਹੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਮੁੰਡੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਗਿਆਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ ਪਰਮਧਾਮ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਓ, ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪ੍ਰਛਾਇਆ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਵੇਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਗੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਅਧਰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਹੁਣ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜੰਪ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਤਰਨ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮ ਲੱਗੇ, ਜੰਪ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕਰਦੇ ਹੋ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ, ਫਿਰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ, ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਹਿਸਾਬ ਹੈ ਨਾ - ਸਾਨੂੰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਿਦਾਈ ਲਿੱਤੀ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਇਆ, ਉੱਥੇ ਤੋਂ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਤੁਸੀਂ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆ ਗਏ ਹੋ, ਬਾਕੀ ਥੋੜੇ ਬਹੁਤ ਜੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਵੀ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਜਦੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਜਾਣਾ, ਕਦੀ ਨਾ ਜਾਣਾ ਇਹ ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੇਸਟ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੇਸਟ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਛੱਪਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। 7 ਦਿਨ ਦਾ ਕੋਰਸ ਲੈਕੇ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹੋ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਰੋਗੀ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਰੋਜ਼ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਕਾਇਆ ਨਿਰੋਗੀ ਸੀ, ਐਵਰਹੈਲਦੀ - ਐਵਰਵੇਲਦੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿ ਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਖੇਡ ਭਾਰਤ ਤੇ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਹੁਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਰਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਦ ਹੋਣਗੇ। ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਜਿੰਨਾ ਜੇ ਬਣਾਏਗਾ ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਏਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਯੁੱਧ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਯੁਧਿਸ਼ਠਰ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਦੀ ਯੁੱਧ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਯੁਧਿਸ਼ਠਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਾਇਆ ਜਿੱਤੇ ਜਗਤ ਜਿੱਤ, ਕਿੰਨਾ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜਿੱਤ ਕਾਇਮ ਰਹੀ ਹੈ ਫਿਰ ਹਾਰ ਕਿੰਨਾ ਸਮੇਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਦੇਵਤਾ ਅਤੇ ਅਸੁਰਾਂ ਦੀ ਯੁੱਧ ਹੈ। ਨਾ ਕੋਰਵਾਂ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਯੁੱਧ ਹੈ। ਝੂਠੀ ਕਾਇਆ, ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ... ਇਹ ਭਾਰਤ ਝੂਠ ਖੰਡ ਹੈ। ਸੱਚ ਖੰਡ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਝੂਠ ਖੰਡ ਬਣ ਗਿਆ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਕਲੰਕ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਲੰਗੀਂ ਅਵਤਾਰ ਵੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਕਲੰਕ ਬਾਪ ਤੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੱਛ - ਮੱਛ ਅਵਤਾਰ, ਪੱਥਰ - ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਈਸ਼ਵਰ। ਕਿੰਨੀ ਗਾਲੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਇਹ ਸਭਿਅਤਾ ਹੈ? ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਜੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਖੁਦ ਹੀ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਕੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਪੂਜਯ ਸੀ, ਹੁਣ ਆਕੇ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਪਵਿੱਤਰ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਅਪਵਿੱਤਰ ਰਾਜੇ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ ਸਨ। ਵਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਿੰਗਲ ਤਾਜ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਣੀ। ਪਰ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਜਾਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ, ਉਹ ਹੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਪਤਿਤ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ ਮ੍ਰਿਤੂਲੇਕ ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ। ਇਹ ਮੂਸਲਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਲਾਸ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ

ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ। ਪਰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਕਰਸ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਅੱਜ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਬਣਦੇ, ਦੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਪਤਿਤ ਬਣ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਸਰਵੋਤਮ ਕੁਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚੋਟੀ ਹੋ। ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਦੇਵਤਾ, ਸ਼ਤ੍ਰੀ, ਵੈਸ਼, ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਤੋਂ ਫਟ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਥੋੜੀ ਬਣਨਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚੋਟੀ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਫਾਰਕਤੀ ਥੋੜੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸਚਰਿਆਵਤ ਮੇਰਾ ਬੰਨਤੀ, ਸੁੰਨਤੀ ਫਿਰ ਵੀ ਭਗੰਤੀ ਹੋ ਮਾਇਆ ਦੇ ਬੰਨਤੀ। ਟ੍ਰੇਟਰ ਬੰਨਤੀ, ਮੇਰੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਾਵੰਤੀ... ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਨਿੰਦਕ ਸ੍ਰਗ ਦਾ ਠੇਰ ਨਾ ਪਾਵੰਤੀ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦੇ ਗੁਰੂ ਹਨ, ਉਹ ਕੋਈ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਸਭ ਦਾ ਉੱਧਾਰ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਸਮਝਣਗੇ ਫਿਰ ਟੂ ਲੇਟ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਜੋ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵਚਿੱਤਰ ਅਤੇ ਵਿਦੇਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ, ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹੋਰ ਸਭ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਬਦਲੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਹਾਂ ਪਰਮ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਕਰ ਫਿਰ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਫੁਰਸਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਇੱਥੇ ਚੰਗਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਰਵੋਤਮ ਕੁਲ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਸਦਗੁਰੂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਰਗ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਨਾ ਅਤੇ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਫੁਰਸਤ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਜਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਕਰੁਣਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਮਰਯਾਦਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਭਵ:
ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ "ਆਪਣੀ ਘੋਟ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹੇ" ਦੂਜੇ ਦੀ ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਵੀ ਅੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਗੁਣ ਅਤੇ ਕਰੁਣਾ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਓ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਅਧਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਸਤਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਕਰੁਣਾ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣੋ। ਅਧਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਰਮ ਦਾ ਕੰਮ ਅਤੇ ਦੈਵੀ ਮਰਯਾਦਾ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਉਹ ਮਾਸਟਰ ਮਰਯਾਦਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣ ਵਿਅਰਥ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸਵਾਹਾ ਕਰ ਦਵੇ ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਬੱਚ ਜਾਵੇਗਾ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਗਿਆਨਵਾਨ ਬਣੋ ਤਾਂ ਧਨਵਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ, ਜਗਦੰਬਾ ਗਿਆਨ ਗਿਆਨੇਸ਼ਵਰੀ ਹੀ ਰਾਜ ਰਾਜੇਸ਼ਵਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਤਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹੜੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਸਿਰ ਤੇ ਜੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਤੇ ਰਹਿ ਕੇ ਉਤਾਰ ਦਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਮਘਟਾਂ ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ, ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਕਰਮ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ।
- ਗੀਤ:- ਰਾਤ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਥੱਕ ਮੱਤ ਜਾਣਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਗੀਤ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਿਆ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਰਾਤ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰ ਦਿਨ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿਸੇ ਵਕਤ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਹਾਂ। ਚੀਜ਼ ਉਹ ਮੰਗੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਸੀ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ। ਗਿਆਨ - ਗਿਆਨੇਸ਼ਵਰੀ ਹੀ ਫਿਰ ਰਾਜ - ਰਾਜੇਸ਼ਵਰੀ ਬਣੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਜਗਤ ਅੰਬਾ, ਲਕਸ਼ਮੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਜਗਤਅੰਬਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋ ਬੱਚੇ ਹੀ ਮਾਤੇਸ਼ਵਰੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਜਗਦੰਬਾ ਨੂੰ ਸਭ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜੋ ਵੀ ਰਿਲੀਜਸ ਮਾਇੰਡਡ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਮਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਪਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਆਦਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਤਨਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਯਾਦਗਾਰ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਆਦਿ ਦੇਵ ਅਤੇ ਆਦਿ ਦੇਵੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਜਗਦੰਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਧਨਵਾਨ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਉਹ ਹੈ ਗੌਡਜ ਆਫ ਨਾਲੇਜ। ਉਸ ਨਾਲੇਜ ਨਾਲ ਕਦੇ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਸ਼ੇਰਨੀ ਦੇ ਦੁੱਧ ਦੇ ਲਈ ਸੋਨੇ ਦਾ ਬਰਤਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਵੀ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ। ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਬਰਤਨ ਸੋਨੇ ਦਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਸੋਨੇ ਦੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਸੋਨੇ ਦਾ ਬਰਤਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ, ਪਤਿਤ ਅਤੇ ਪਾਵਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਕਿਸੇ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਓ ਆਕੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੁਖ ਤੋਂ ਛੁੱਡਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਵਿਵੇਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਨੇ ਸੰਨਿਆਸ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਦਾ ਵੀ ਮਾਨ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਵਜ਼ੀਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਪਤਿਤ ਰਾਜੇ - ਰਾਣੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵਜ਼ੀਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਤਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਸੈਂਕੜੇ ਵਜ਼ੀਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਭਾਵੀ। ਬਾਬਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਭਾਵੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਰੂਰ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੀ ਫਿਰ ਦੂਸਰੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਏ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗਿਆਨ ਗਿਆਨੇਸ਼ਵਰੀ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਬੇਟੀ, ਗੌਡਜ ਆਫ ਨਾਲੇਜ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੈ, ਜੋ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਧਨ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਧਨਵਾਨ ਬਣਾਂਗੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਧਨਵਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਉਹ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਰਸਵਤੀ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਧਨਵਾਨ ਬਣਾਂਗੇ। ਇੱਕਦਮ ਗੌਡਜ ਆਫ ਵੈਲਥ, ਇਸ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਵੈਲਥ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਇਸਲਈ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਨਾਲੇਜ ਇਜ਼ ਸੈਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ, ਜੱਜ, ਬੈਰਿਸਟਰ ਆਦਿ ਨਾਲੇਜ ਨਾਲ ਬਣਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਇਨਕਮ ਹੈ ਨਾ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਕੇਸ ਦਾ ਲੱਖ ਰੁਪਈਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬੀਮਾਰ ਹੋਇਆ, ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਬੀਮਾਰੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾਇਆ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਵੱਡਾ - ਵੱਡਾ ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪੈਸਾ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਇਨਕਮ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਪਦਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ

ਤੁਹਾਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਹੈ, ਧੰਧਾ ਵੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਸੌਦਾ ਕਰਨ ਆਏ ਹੋ। ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਲੱਖ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਅਵਿਨਾਸੀ ਸਰਜਨ ਵੀ ਹੈ, ਸਦੈਵ ਹੈਲਦੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਬਾ ਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਗਾਰੰਟੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ - ਤੁਸੀਂ ਏਵਰਹੇਲਦੀ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਣੋਗੇ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਰਜਨ ਦੀ ਦਵਾਈ ਮਤਲਬ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਦੀ ਮੱਤ ਮੰਨੋ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਸਿਮਰ - ਸਿਮਰ ਸੁਖ ਪਾਵੇ, ਕਲਾਹ ਕਲੇਸ਼ ਮਿਟਣ ਸਭ ਤਨ ਦੇ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਲਾਹ - ਕਲੇਸ਼ ਮਿਟਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕੀ ਵੀ ਬਿਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਅਧਰੰਗ ਵਿੱਚ ਪਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਾਂਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਏਵਰਹੇਲਦੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਉੱਥੇ ਉਮਰ ਏਵਰੇਜ 125 - 150 ਵਰ੍ਹੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕਦਮ 35 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਪਹਿਲਾਂ 100 - 125 ਹੋਵੇਗੀ। ਫਿਰ 70 - 80 ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਹੁਣ ਤੇ 35 - 40 ਦੀ ਆਕੇ ਪੁੱਜੀ ਹੈ। ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਭੋਗੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਭੋਗੀ ਤੋਂ ਯੋਗੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਉਮਰ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਕਦੇ ਹੋਵੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾਂ ਰਾਜਭਾਗ ਸੀ। ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਨੇ ਲੁੱਟ ਲਿਆ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਲੋਗਣ ਵੀ ਹੈ - ਭਾਰਤ ਦਾ ਆਦਿ - ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਜਿੰਦਾਬਾਦ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਮੁਰਦਾਬਾਦ ਮਤਲਬ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਵਿਨਾਸ਼। ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਸੀ। ਇੱਕ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਜਰੂਰ ਘੱਟ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੀ ਆਬਾਦੀ 9 ਲੱਖ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗੀ ਬਾਕੀ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁਣ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਿਊ ਡੀ. ਟੀ. ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਇੱਕ ਹੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਸਮ ਆਪਣੀ। ਉੱਥੇ ਵਨ ਰਾਜ, ਵਨ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਸਲੋਗਣ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਰਾਏ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕੇ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪਾਈਏ? ਬਾਬਾ ਕਹਿਣਗੇ ਭਾਵੇਂ ਪਾਵੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਚੱਲੇ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਤੋਂ 3 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਵਰਗ ਸੀ। ਵੰਨ ਰਿਲੀਜਨ, ਵੰਨ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਸੀ, ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ। ਇਸ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਦੇ ਬਾਦ ਸਵਰਗ ਦੇ ਗੇਟ ਖੁਲ੍ਹੇ ਸਨ। ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪਾਵੇ ਨਾਮ ਬੀ. ਕੇ. ਦਾ ਹੋਵੇ। ਲੇਕਿਨ ਬੀ. ਕੇ. ਤਾਂ ਕਹਿਲਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤਿਗਿਆ ਕਰੋ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ, ਯਗ, ਤਪ, ਦਾਨ ਆਦਿ ਕੀਤਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਸਨ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਵਿਭਚਾਰੀ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਦੇ ਕਿੰਨਾਂ ਉੱਚ, ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਭ ਕੁਝ ਸੋਨੇ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇਕੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਜਮਘਟਾਂ ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਗਰਭ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਜੇਲ੍ਹ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ 5 ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਫਿਰ ਵੀ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਮਰਤਬੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫਰਕ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਮਿਹਨਤ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਵਜ਼ੀਰ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਥੋਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਬਲਿਟੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲੋ। ਮੈਂ ਦੂਰਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ - ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ, ਪਤਿਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਦਾ ਦੇਸ਼, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾ ਮੰਨਣਾ, ਉਹ ਤੇ ਕਪੂਤ ਹੋਇਆ। ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਇਤਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਵਿਕਾਰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ - ਇਹ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਕਿੰਨਾਂ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਖਾਓ, ਪਿਓ ਸੁਖੀ ਰਹੋ, ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਾਡੀ ਪਾਲਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮਿਤ੍ਰ ਸਬੰਧੀਆਂ ਆਦਿ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਪਹਿਣੋਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਯਾਦ ਆਉਣਗੇ, ਪਦਵੀ ਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਥੋਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਤੋਂ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਦੇ ਯਗ ਵਿਚੋਂ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਹੋਣੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਪਤਿਤ ਘਰ ਤੋਂ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਉਹ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਗਾਇਨ ਹੈ ਅੰਤਕਾਲ ਜੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਿਮਰੇ... ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋਏ ਪਏ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਤੇ ਇੱਕ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੀ ਕਦੇ ਮਾਲਾ ਸਿਮਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕੀ? ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬਲ ਮਿਲੇਗਾ, ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ, ਬਲਵਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਲਵਾਨ ਹਨ ਨਾ। ਜੇ ਬਲਵਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਰਾਜਾਈ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਆਪਣਾ ਮਿਸਾਲ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ 12 ਗੁਰੂ ਕੀਤੇ, ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸਵੇਰੇ ਨੂੰ ਉੱਠਕੇ 1000 ਮਾਲਾਵਾਂ ਜਪੋ। ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਦੱਸੋ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਧੰਧਾ - ਧੋਰੀ ਨਾਲ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਵੇਂ ਨਾ ਕਰੋ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ ਜਰੂਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲੋਗੇ ਤਾਂ ਕੀ ਪਦਵੀ ਪਾਵੋਗੇ। ਅਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰਾਹ ਦੱਸਦੇ ਰਹੋ, ਮੈਸੇਜ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਮੈਂਤ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਮੈਂਸਜਰ ਅਤੇ ਪੈਗੰਬਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਮੈਂਸਜਰ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ

ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ। ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੀ ਨਾ ਹਨ। ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕੀ? ਇੱਥੇ ਹੀ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਾਈਲੈਂਸ ਬਲ ਨਾਲ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਾਇੰਸ ਬਲ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼। ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇ। ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਤੇ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸ੍ਵਰੂਪ। ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਨ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ, ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿਣਗੇ। ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗੀ, ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਦੁਖ ਮਿਲੇਗਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੁਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੇਂ ਹੋਣਗੇ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਸਨਮੁੱਖ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਤਿਤ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਾ ਮਿਲਣ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਲੈ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਤੇ ਪਾਪ ਚੜ੍ਹੇਗਾ (ਇੰਦਰ ਸਭਾ ਦੀ ਪਰੀ ਦਾ ਮਿਸਾਲ) ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੰਦ੍ਰ ਸਭਾ ਇਹ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਸਬਜ ਪਰੀਆਂ, ਪੁਖਰਾਜ ਪਰੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਧੱਕਾ ਲੱਗੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਸਖਤ ਮਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਲੈ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੋਂ ਬਾਬਾ ਸਦਾ ਪੁੱਛਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪ੍ਰੀਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਿਲੇ। ਜੇਕਰ ਮਿਲਕੇ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸੈਂ ਗੁਣਾਂ ਸਜਾ ਮਿਲੇਗੀ। ਬਾਪ ਸਮਝੇਗਾ ਸ਼ਾਇਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੇ ਤਦਬੀਰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਫਿਰ ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਨਾ ਮੰਨਨ ਤਾਂ ਕੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ! ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਰੈਕਟ ਕਰਦੇ ਜਾਓ। ਇਵੇਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਮਰ ਜਾਵੇ। ਡਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਉਤਾਰੀਏ। ਅੱਛਾ!

ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੇ ਫੋਟੋ ਕੱਢ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਦਿਵਿਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਹੀ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਬਨਾਉਣੀ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤਕਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਆਵੇ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਵੇ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਇਹ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

2. ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਰੈਕਟ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਡਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਮ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨੰਬਰਵਨ ਬਿਜਨਸਮੈਨ ਬਣ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਜਾਂ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਕਮਾਈ ਜਮਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਦਮਪਤੀ ਭਵ:
ਨੰਬਰਵਨ ਬਿਜਨਸਮੈਨ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦ ਨੂੰ ਬਿਜ਼ੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਬਿਜਨਸਮੈਨ ਮਤਲਬ ਜਿਸ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਕਮਾਈ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬਿਜਨਸਮੈਨ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਕੇ ਪਦਮਗੁਣਾਂ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਜਾਂ ਸੰਕਲਪ ਕਮਾਈ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਓ ਤਾਂ ਪਦਮਪਤੀ ਬਣੇਗੇ। ਇਸ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਭਟਕਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਕੰਪਲੇਨ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੋ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਘੰਟੇ ਆਦਿ ਵਜਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਣਗੇ?
- ਉੱਤਰ:- ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਉਵੇਂ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੇ ਬਣੇ। ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਕੰਮ ਵਿਗੜਦਾ ਹੈ, ਬਣਦਾ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਅੱਖ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਜੇਰ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ, ਗਰਮ ਹੋਣਾ, ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਾ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਸਿੱਧ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।
- ਗੀਤ:- ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਇੱਕ ਦੀ। ਪਰ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਣ ਨਾਲ ਭਗਤੀ ਦਾ ਸੋ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਇਸਲਈ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਘੰਟਾ - ਘੜਿਆਲ, ਗੀਤ - ਭਜਨ, ਰੋਣਾ - ਪਿੱਟਣਾ ਕਿੰਨਾ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੇ ਆਵਾਜ਼ ਮੰਤਰ - ਜੰਤਰ, ਸਤੁਤੀ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸਾਈਲੈਂਸ। ਸਿਰਫ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਆਵਾਜ਼ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਧੂਮਧਾਮ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਘੰਟੇ ਵੱਜਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ, ਇਧਰ - ਉਧਰ ਵੇਖੋ ਘੰਟੇ ਹੀ ਘੰਟੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਘੰਟੇ ਨਹੀਂ ਵਜਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਆਕੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁੰਭਕਰਨ ਦੀ ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਗਾਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਘੰਟੇ ਨਹੀਂ ਵਜਾਉਂਦੇ। ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਦੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਜੋ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਦੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਹ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਕੀ ਹੁਣ ਤੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਬਣਕੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ! ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਤਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਕੀ ਆਕੇ ਕਰੇਗਾ? ਜਰੂਰ ਨਰਕ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਿਨਾਂ ਸਮਝੇ ਇਵੇਂ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਲੀਆਂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਬਾਪ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕੀ ਆਕੇ ਕਰੇਗਾ? ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵੀ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ। ਤਾਂ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕੀਤੇ... ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਢੇਰ ਲੈਕਚਰ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਹੀਨਾ - ਮਹੀਨਾ ਮੰਡਪ ਬਣਾਕੇ ਬੈਠ ਆਵਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਕਿੰਨਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਬੈਠ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਖੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਏ, ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਆਇਰਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸੋ ਵੀ ਅਜਪਾ। ਜਿਵੇਂ ਕੰਨਿਆ ਦੀ ਜਦੋਂ ਸ਼ਾਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਜਾਪ ਕਰਦੀ ਹੈ? ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਭ ਪਤਨੀਆਂ ਹੋ, ਇਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪਤੀਆਂ ਦਾ ਪਤੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ। ਸਗਾਈ ਜਦੋਂ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਬਸ ਯਾਦ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਈ। ਖਾਤਰੀ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਗਾਈ ਕਰ ਲਈ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਸਚੇਬੁੱਧੀ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਹਾਂ। ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ, ਇਸਲਈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਭਾਈ - ਭੈਣ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਪੁਕਾਰਦੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਈ - ਭਾਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਬਾ ਆਵੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਾਬਾ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ। ਇਸ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਟੀਚਰ ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਵਿਖਾਈ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਤਾਂ ਇਸ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਵੀ ਬੁਧੀਯੋਗ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਤਾਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਘੰਟਾ, ਘੜਿਆਲ ਆਦਿ ਵਜਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਆਕੇ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸਾਈਲੈਂਸ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸਚੇ ਕਰੋ। ਬਸ! ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਦੁਖ ਤੋਂ ਛੁੱਡਾ ਕੇ ਮੁਕਤ ਕਰੋ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕੀ ਸਿਰਫ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮ ਤਤੁ ਤੇ ਘਰ ਹੈ। ਉਹ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ, ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇਗੇ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਬ੍ਰਹਮ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਹੈ

ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨਿਰਵਾਨਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਫਿਰ ਉੱਥੋਂ ਆਵੇਗੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ। ਇੱਥੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਟਿੱਡੀਆਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਦੀ ਯੂਨਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਅੱਗੇ ਵਾਲਾ ਬੈਠਿਆ ਤਾਂ ਸਭ ਬੈਠ ਜਾਣਗੇ। ਮਧੁਮੱਖੀਆਂ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਾਣੀ ਨੇ ਘਰ ਛੱਡਿਆ ਤਾਂ ਸਭ ਭੱਜਕੇ ਉਸਦੇ ਪਿਛਾੜੀ। ਉਹ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਜਨ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਸਜਨੀ ਹੀ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਹੈ ਹਮਜਿਨਸ ਤੇ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਮੱਛਰਾਂ ਸਦ੍ਰਿਸ਼ ਭੱਜਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਣਗਿਣਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਉਹ ਮੱਖੀਆਂ ਹਰ ਸੀਜ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਰਾਣੀ ਦੇ ਪਿਛੇ ਭੱਜਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਭਜਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਮੂਲਵਤਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਆਵਾਜ਼ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਰਸੋਂ ਦੇ ਦਾਣੇ ਮਿਸਲ ਪੀਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ, ਸਰਸੋਂ ਦੇ ਦਾਣੇ ਮਿਸਲ ਹਨ। ਖਸ - ਖਸ ਦਾ ਦਾਣਾ ਵੀ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ - ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਿਨਾ। ਬਿਲਕੁਲ ਛੋਟਾ ਸਟਾਰ ਮਿਸਲ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਅਖੰਡ ਜਯੋਤੀ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਜਦੋਂ ਅਖੰਡ ਜਯੋਤੀ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇ ਉਦੋਂ ਸਮਝਣਗੇ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ। ਜੇਕਰ ਬਿੰਦੀ ਦਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਥੋੜੀ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਅਰਜੁਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤੇਜੇਮਯ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ। ਭਗਤੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ 63 ਜਨਮ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਕਿੰਨਾ ਡਾਂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। 63 ਜਨਮ ਕਿੰਨਾ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਹੰਗਾਮਾ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਜਦੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਭਗਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਇਹ ਗੰਗਾ ਸਨਾਨ ਆਦਿ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਅਵਿੱਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇਕਦਮ ਸਾਈਲੈਂਸ ਲੱਗੀ ਪਈ ਹੈ। ਬਗੈਰ ਕੋਈ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਮੰਮਾ ਬਗੈਰ ਕੋਈ ਆਈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣ ਗਈ। ਇਹ ਸਾਧਾਰਨ ਸੀ। ਇਕਦਮ ਗਰੀਬ ਘਰ ਦੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਖਰਚੇ ਵੇਖੋ ਕੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਮੰਮਾ ਫਿਰ ਸਰਵਿਸ ਬਹੁਤ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਜਾਕੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਥੋੜਾ ਖਰਚਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਲਈ। ਜਿਵੇਂ ਖੇਤੀ ਵਿੱਚ ਦੇ ਮੁੱਠੀ ਅਨਾਜ ਦੀ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਢੇਰ ਅਨਾਜ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਖੇਤੀ ਵੱਡੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿੰਨੀ ਆਮਦਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬੈਠੇ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਸਾਧਾਰਨ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੈਂ ਕਰਕੇ ਵੀ (ਲੇਟ ਕਰਕੇ) ਮੁਰਲੀ ਸੁਣੋ। ਇਹ ਹੈ ਧਾਰਨਾ ਦੀ ਗੱਲ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਗੰਗਾ ਜਲ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਗੋਸਾਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਡਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਿਯਮ ਤੋੜੋਗੇ, ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਮਝੋ ਕੋਈ ਦੀ ਲੱਤ ਟੁੱਟ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਛੱਡੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲਿਆ, ਤਾਂ ਡਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਲਾਉਣੀ ਹੈ, ਚੱਕਰ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਸਤਿਯੁਗ ਆਉਣਾ ਹੈ, ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜਰੂਰ, ਇਸਲਈ ਇਹ ਮਹਾਭਾਰੀ ਲੜਾਈ ਖੜੀ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਏ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ, ਪ੍ਰਜਾ ਯੋਗ ਨਹੀਂ। ਸੁਭ ਬੇਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਮਿੱਠਾ ਹੈ ਨਾ। ਗੁੱਸਾ ਆਦਿ ਸਭ ਦਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਣੋ। ਬੜਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਹੰਗਾਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਇਆ ਮੱਥਾ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹੋ ਨਹੀਂ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਓ। ਅੱਖ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਗਰਮ ਹੋਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੇਲਣਾ, ਇਸ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੰਮ ਵਿਗੜਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇਕੇ ਫਿਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਪਦਵੀ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਬਣ ਗੋਇਆ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇ ਦਾਨ ਤਾਂ ਛੁੱਟੇ ਗ੍ਰਹਿਣ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਪੰਡਾ ਹੈ ਨਾ, ਪੰਡੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਰੂਹਾਨੀ ਪੰਡਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੰਡੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਠਹਿਰਿਆ। ਬਾਬਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ... ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਰੁਣਾ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਪਾਉਣਾ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਚੰਗਾ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਲ - ਸਾਲ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਸੋਗਾਤ ਭੇਜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਿਉਹਾਰ ਆਦਿ ਸਭ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ।

ਬਾਬਾ ਹੈ ਨਾਲੇਜਫੁਲ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਦੇਣ। ਠੀਕਰ - ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਉਣਗੇ? ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਸਿੱਧ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਇਹ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਰਵਵਿਆਪੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸਭ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ, ਤਾਂ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸਭ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਕਿੰਨਾ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ

ਫਰਕ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਤੁੜਾਏ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਆਤਮਾ ਬੁਦਬੁਦਾ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ, ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਛੋਟੀ ਜਯੋਤੀ ਵੱਡੀ ਜਯੋਤੀ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਉਤਪੱਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਭਗਤੀ ਦੀ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਨੂੰਧ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਜੋ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਜੋ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਕੋਈ ਗਾਇਨ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਵਿਘਨ ਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਸਹਿਤ ਥੋੜੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੈ ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ ਆਓ। ਸਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਲਿਬ੍ਰੇਟ ਕਰ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਜਿੱਥੇ ਚੈਨ, ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਾਈਏ। ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਛੁਡਾਏ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਤਾਂ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਲ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੰਡਰਫੁਲ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬੋਲੋ ਇਹ ਗੱਲ ਬਾਬਾ ਨੇ ਅਜੂਨ ਸਮਝਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ। ਇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਛੁਡਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਨਵੀਆਂ - ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗਰਫੀ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਜੋ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵੀ ਹੋ ਤਾਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਵੀ ਹੋ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਘੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਲੈਸ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਹੈ ਨਾ। ਜਦ ਤੱਕ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਬਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ, ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇਕੇ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਸੁਭ ਬੋਲਣਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਮਾਨ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਬਿਨਾ ਕੋਡੀ ਖਰਚਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਰਹਿ ਥੋੜਾ ਬਹੁਤ ਖਰਚਾ ਕਰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨਾਲੇਜ ਦੀ ਲਾਈਟ ਦਵਾਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੇ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸਵਰੂਪ ਭਵ: ਫਰਿਸ਼ਤੇਪਨ ਦੀ ਲਾਈਟ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟ ਅਤੇ ਮਾਈਟ ਦੋਨੋ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਲਾਈਟ ਅਤੇ ਮਾਈਟ ਰੂਪ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਮਨਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਨਸਾ ਦੇ ਲਈ ਮਨਨਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਵਾਚਾ, ਕਰਮਣਾ ਦੇ ਲਈ ਸਹਿਣਸ਼ਕਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਫਿਰ ਜੋ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲੋਗੇ, ਕਰਮ ਕਰੋਗੇ ਉਹ ਉਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੋਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦਾ ਮਾਰਗ ਸਹਿਜ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਅਰਥ ਬੋਲਣਾ ਮਤਲਬ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਡਿਸਟਰਬ ਕਰਨਾ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਇਹ ਮੰਜ਼ਿਲ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਆਪਣਾ ਸਮੇਂ ਬਰਬਾਦ ਨਾ ਕਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਥੋੜਾ ਵੀ ਹੰਕਾਰ ਆਇਆ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸਮਝਿਆ, ਮੁਰਲੀ ਮਿਸ ਕੀਤੀ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੀ ਅਵੱਗਿਆ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਕਦੀ ਵੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਸਾਕਾਰ ਦੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਉਤਰਿਆ ਮਾਨਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਵੀ ਉਤਰਿਆ।
- ਗੀਤ:- ਲੱਖ ਜਮਾਨੇ ਵਾਲੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਸੰਸ਼ੋ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੇ ਅਸੀਂ ਸੰਸ਼ੋਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਂਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਉਲਟੀ ਸੁਲਟੀ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਸੰਸ਼ੋਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਂਗੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪੇਇੰਟਸ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ 9 ਲੱਖ ਸਨ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇਤਨੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਤਾਂ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਜੋ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਮਝ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਇਸ ਲੜਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਕਈ ਧਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਇੱਕ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੇ ਲਾਇਕ ਬਣਨਗੇ ਉਹ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਗੇ। ਬਾਪ ਦੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਮਾਇਆ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੇਂ ਲੜਾਈ ਵੱਡੀ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਨਿਯਮ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸ਼ਾਇਦ ਵੱਡੀ ਲੜਾਈ ਹੋ ਵੀ ਜਾਵੇ, ਜੇ ਬੰਦ ਵੀ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਦੇ ਨਾਲ ਲੜਨ ਲੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੀਏ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਾਇਆ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਚਾਰਟ ਲਿਖੋ। ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕੋਈ 2- 4 ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਧੰਧੇ - ਧੋਰੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਘਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਮਨੁੱਖ ਹਨ 100 ਪਰਸੈਂਟ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਪਹਿਲੇ ਜਦ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਸਤੇ ਰਜੇ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ - ਆਉਂਦੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦਾ ਪੈਰਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਗੇ। ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਸੀ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਨਿਰਵਾਣ ਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਚਿੱਤਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸਮਝ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਕਣਗੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਅੱਖਰ ਮੁੱਖ ਹੈ ਅਤੇ ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਬੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਕਿੰਨੀ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ, ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਲਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਖੁਦਾਈ ਖਿਦਮਤਗਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਅੱਖਰ ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ - ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਖਿਦਮਤ ਕਰਨ। ਕਿੰਨਾ ਉੱਤਮ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਪਏ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ, ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਦੇ ਨਾਲ ਲੜਦੇ - ਝਗੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਘੋਰ ਹਨੂਰੇ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤਾਂ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਸਮਝਾਵੇ ਕਿ ਮਹਾਭਾਰੀ ਲੜਾਈ ਤਾਂ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਗੰਡ ਫਾਦਰ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹਨ, ਜਰੂਰ ਉਹ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ। ਸ਼ੰਕਰ ਦਵਾਰਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਹੋਣਾ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਨੈਚੁਰਲ ਕੈਲੇਮੀਟੀਜ਼ ਵੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਥਰਡ ਵਰਲਡ ਵਾਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਵਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਾਈਨਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਜਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਪਦਵੀ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਤਨ ਦਵਾਰਾ ਨਾਲੇਜ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਚੈਰਿਟੀ ਬਿਗਨਸ ਐਟ ਹੋਮ। ਆਸ - ਪਾਸ ਸਭ ਨੂੰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਮੁੱਖ ਚਿੱਤਰ

ਜੇ ਹਨ - ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ, ਗੋਲਾ, ਝਾੜ ਵੀ ਕਪੜੇ ਤੇ ਛਪ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਵੀ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਵੱਡਾ ਸਾਈਜ਼ ਨਹੀਂ ਛਪੇ ਤਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਦੇ। ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਇਸ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ, ਝਾੜ ਗੋਲੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸੀੜੀ ਦਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਗੋਲੇ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੀੜੀ ਡਿਟੇਲ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਹੈ ਤਾਂ 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੀੜੀ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਵੇਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਫਿਰ ਸਤੇ ਰਜੇ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਖਿਆਲ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਵੱਡਾ ਮਕਾਨ ਬਣਾਏ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਦੀਵਾਰ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੋਵੇ ਜੋ ਉਸ ਤੇ 6 ਗੁਣਾ 9 ਫੁੱਟ ਸਾਈਜ਼ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਏ ਜਾਣ। 12 ਫੁੱਟ ਦੀ ਦੀਵਾਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਸਭ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇੰਨੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਯੁਕਤੀ ਰਚਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਖਰਚਾ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੀਖ ਮੰਗਣ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪ ਹੀ ਹੁੰਡੀ ਭਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੁੱਧ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਚਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਬੱਚੇ ਕੁਝ ਥੋੜਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਰੁਪਏ ਤੋਂ 4 ਆਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਦੇ ਆਣਾ, ਕੋਈ ਇੱਕ ਆਣਾ, ਕੋਈ ਇੱਕ ਪੈਸੇ ਜਿੰਨਾ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਿੱਖੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਮੁਰਲੀ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਵੀ ਸ਼ੌਂਕ ਨਹੀਂ। ਸਾਹੂਕਾਰ ਪੂਜਾ, ਗਰੀਬ ਪਰਜਾ ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਥੇ ਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਅੰਜਾਮ (ਵਾਇਦਾ) ਕਰ ਫਿਰ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਹਾਰ ਖਾ ਲਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪਿਆਦਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਪਿਆਦੇ ਹੋ, ਵਰਥ ਨੇਟ ਏ ਪੈਣੀ। ਇਵੇਂ ਕੀ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ! ਹੁਣ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਕੀ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਫਾਇਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਫਿਰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਸਰਵਿਸ ਪਹੁੰਚਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਥੋੜੀ ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਾਸ ਹੋ ਗਏ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਬਾਬਾ (ਬ੍ਰਹਮਾ) ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਗੋਇਆ ਮੇਰੀ ਬੇਅਦਬੀ ਕੀਤੀ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਨੇ ਇਕੱਠੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ, ਅਰੇ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਮਿਲੇਗਾ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਸੁਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਰਾਏ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸਾਕਾਰ ਦਵਾਰਾ ਰਾਏ ਦਵਾਂਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਲੈਣਗੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਕੰਮ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਉਲਟੇ ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਆਪਣੀ ਬਰਬਾਦੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਕਾਰ ਦੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਉਤਰੇ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਵੀ ਉਤਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਹਨ - ਜੋ ਕਦੀ ਮੁਰਲੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ, ਪੱਤਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਖਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕੀ ਸਮਝਣਗੇ! ਮੰਜ਼ਿਲ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਟਾਈਮ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਹਾਰਥੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਖੁਸ਼ ਹੋਕੇ ਆਫ਼ਰੀਨ ਦੇਵੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਢੇਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੂਜਾ ਤਾਂ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਸਰਵਿਸੇਸ਼ਲ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅੱਖ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਇੰਦ੍ਰਸਭਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ। ਜੇ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਹ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ। ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਸਭ ਪਤਾ ਪਵੇਗਾ - ਕੋਣ - ਕੋਣ ਕੀ ਬਣੇਗਾ! ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਲ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਣ। ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਤਾਂ ਪਦਵੀ ਘੱਟ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਅੱਜ ਮੈਂ ਇਹ ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ। ਪੱਤਰ ਹੀ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਲਿਖਦੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕੀ ਸਮਝੋ? ਮਰ ਗਿਆ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਉਹ ਹੀ ਬੱਚੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੋਰ ਸਭ ਧਰਮ ਹਨ ਬਾਕੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ, ਉਹ ਗੁੰਮ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਖੇਡ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸੀੜੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਧਰਮ ਹਨ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਗੋਲੇ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇ, ਗੋਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਫ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਤਾਜ ਕੋਈ ਨੂੰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਲਾਈਟ ਦਾ ਤਾਜ ਦੇਈਏ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਅਸੀਂ ਲਾਈਟ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ - ਹੁੰਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਤਾਜ ਤਾਂ ਮਿਲੇਗਾ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਡਬਲ ਤਾਜ, ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸਿੰਗਲ ਤਾਜ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਤਾਜ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ ਪਿਓਰਿਟੀ ਦਾ ਤਾਜ ਕਿੱਥੇ ਵਿਖਾਉਣ? ਲਾਈਟ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖੀਏ? ਗਿਆਨੀ ਤਾਂ ਬਣੇ ਹੋ ਪਰ ਕੰਮਪਲੀਟ ਪਵਿੱਤਰ ਜਦ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਲਾਈਟ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟ ਵਿਖਾਉਣ? ਜਿਵੇਂ ਮੰਮਾ ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਸਿੰਗਲ ਤਾਜ ਹੈ। ਪਰ ਹੁਣ ਲਾਈਟ ਕਿਵੇਂ ਵਿਖਾਉਣ? ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਜਦ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਲਾਈਟ ਵਿਖਾਉਣ? ਅੱਜ ਕੀਤਾ, ਕਲ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਲਾਈਟ ਹੀ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜੱਦ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਲਾਈਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਦੇ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਓਗੇ ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ। ਜਿਵੇਂ ਬੁੱਧ, ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਈਟ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਤਾਜ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ - ਫਿਰਾਉਂਦੇ - ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਤੁਸੀਂ ਰਜਾਈ ਪਦਵੀ ਪਾਵੇਗੇ। ਉੱਥੇ ਵਜੀਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਤੋਂ ਰਾਏ ਲੈਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ

ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪਦਾਦਾ ਤੋਂ ਆਫ਼ਰੀਨ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਦੇ ਉੱਚ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਦੇਣਾ ਹੈ।

2. ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਦੀ ਵੀ ਬੇਅਦਬੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਉਲਟੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਸਮੇਂ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਯੁਕਤੀਆਂ ਰਚਨੀਆਂ ਹਨ। ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਤਿਆਗ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਨੇਹੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਭਵ:
ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਘੱਟ ਸੀ ਪਰ ਤਿਆਗ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲੀ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਦਿਨ ਰਾਤ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਯਗ ਵੱਲ ਲਗਨ ਰਹੀ, ਜਿਗਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਸੀ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਯਗ। ਇਸੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ। ਇਸੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਕੇਂਦਰ ਬਣੇ। ਸਾਕਾਰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਹੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਬਣੇ, ਸਾਕਾਰ ਪਿਆਰ ਨੇ ਹੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਾਇਆ। ਹੁਣ ਵੀ ਤਿਆਗ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਘੇਰਾਵ ਪਾਓ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਅਰਥ ਬੋਲ ਅਤੇ ਡਿਸਟਰਬ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੋਲ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਬਣੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਨੂੰ ਵੀ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਠੰਡੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦਿਲ ਜੇਕਰ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਜੇਕਰ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਨਾ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੀ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਹੈ। ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਦੋਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਹੁੱਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਦੋ ਕੀ ਸ਼ਕਲ ਵੇਖਦੇ ਹੀ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਖਿਆਲ ਉੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਤੋਂ ਸੰਭਾਲ ਕਰੋ।
- ਗੀਤ:- ਹਮਾਰੇ ਤੀਰਥ ਨਿਆਰੇ ਹੈਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਸ ਗੀਤ ਦੀ ਲਾਈਨ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੀ ਕਿਹਾ? ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਤੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਇਹ ਯਾਤ੍ਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਆਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਯਾਤ੍ਰਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲੇ ਨਾ। ਯਾਤ੍ਰਾ ਤੇ ਹੀ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਹੋਰ ਤਾਂ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤ੍ਰਾਵਾਂ ਤੇ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਮੁੜ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਦੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਤੀਰਥ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਮਰਨਾਥ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਮ੍ਰਿਤੂਲੇਕ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਆਉਣਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਉਹ ਯਾਤ੍ਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੋਰ ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਉਹ ਯਾਤ੍ਰਾਵਾਂ ਹਨ। ਤੀਰਥ ਤੇ ਜਾਕੇ, ਚੱਕ੍ਰ ਲਗਾਕੇ ਫਿਰ ਆਏ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਯਾਤ੍ਰਾਵਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਦੇਵੀ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਅਥਾਹ ਹਨ। ਵਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿੰਨੇ ਯਾਤ੍ਰਾ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਣ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਇਹ ਯਾਤ੍ਰਾ ਹੈ। ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਾਪ ਜੋ ਏਵਰ - ਪਿਓਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗੰਗਾਵਾਂ ਹੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣਗੀਆਂ। ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਇਤਨੇ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਪਏ ਹਨ, ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤ੍ਰਾਵਾਂ ਹਨ - ਅਲਪਕਾਲ ਸ਼ਨਭੰਗੁਰ ਦੀਆਂ ਯਾਤ੍ਰਾਵਾਂ। ਇਹ ਯਾਤ੍ਰਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਠਦੇ ਬੈਠਦੇ ਯਾਤ੍ਰਾ ਦਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਯਾਤ੍ਰਾ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਧੰਧਾਧੇਰੀ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਆਦਿ ਸਭ ਭੁੱਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਮਰਨਾਥ ਦੀ ਜੈ... ਬਸ ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਹੀਨਾ - ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰ ਫਿਰ ਆਕੇ ਗੰਦ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਗੰਗਾ ਸਨਾਨ ਕਰਨ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰੋਜ਼ ਪਤਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਗੰਗਾ ਜਮੁਨਾ ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਰੋਜ਼ ਪਤਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਰੋਜ਼ ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਸਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਨਿਯਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਫਿਰ ਵੱਡੇ ਦਿਨਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੰਗਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਖਾਸ ਉਸ ਇੱਕ ਦਿਨ ਤੇ ਗੰਗਾ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੀ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੇਲਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦਿਨ ਉਹ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਹੈ। ਰੋਜ਼ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਸਨਾਨ ਕਰਨ। ਮੇਲੇ ਤੇ ਵੀ ਖਾਸ ਦਿਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਰਥ ਨਹੀਂ। ਗੰਗਾ ਜਮੁਨਾ ਚੀਜ਼ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੁਰਦੇ ਵੀ ਪਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਤੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਸ ਹੁਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਘਰ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਗੰਗਾ ਸਨਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰੀ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ, ਕਲਯੁਗ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਆਉਣਗੇ ਫਿਰ ਵੀ ਸਮਝਣਗੇ ਕੇਵਲ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ। ਤੁਸੀਂ ਲੱਖਾਂ ਕਰੋੜਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਖਰੀਨ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣੀ ਅਤੇ ਚਿੱਤਰ ਸਭ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੈਣਗੇ। ਸੀੜੀ ਵੀ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪਵੇਗੀ। ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਗੇ। ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਸਮੇਂ ਵੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਿਆਮਤ ਮਤਲਬ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣ ਦਾ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸਬ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਗੇ ਨਾ। ਸਭਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਿਵਾਏ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਰਕਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼, ਸਵਰਗਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੋ ਥੋੜ੍ਹਾ - ਬਹੁਤ ਟਾਈਮ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣੀ ਮਿਲਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੇਲੇ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸਭ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਲਿਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਮੇਲਾ ਕਰੀਏ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਕਰੀਏ। ਪਰੰਤੂ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਵੀ ਭੁਲਣੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ। ਬੱਚੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਠੰਡੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਯਾਤ੍ਰਾ ਇਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਬੁੱਢੇ। ਜਿਵੇਂ ਤਾਕਤ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਕੁਝ ਖਾਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਖਿਆਲ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਖਿਆਲਾਤ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਨੀਂਦ ਹੀ ਫਿੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ

ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਦੀ ਤੇ ਚਲਣ ਅਜਿਹੀ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਕੋਂਕੜੇ ਹੋਣ। ਕੋਂਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਚਲਣ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੁਧਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੀੜੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਬੱਚੇ ਇਤਨਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਯਾਤ੍ਰਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਹੀ ਖੁਲ੍ਹਦਾ ਜਾਵੇ। ਗੋਲਡਨ ਬੁੱਧੀ ਬਣਦੀ ਜਾਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ, ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਂਵਰਾ - ਸ਼ਾਮ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਾਂਵਰੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੈਠ ਫਿਰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਦਿਮਾਗ ਪੂਰ (ਭਰਪੂਰ) ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਘਮੰਡ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਲ ਅਸੀਂ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਤਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜਧਾਨੀ ਚਲਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਵਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਜੀਵਨ ਸੀ। ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਕੇ ਕੋਡੀ ਮਿਸਲ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੀੜੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਨੰਬਰਵਨ ਹੈ। ਫਿਰ ਦੂਸਰੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ।

ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਨੇੜੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਭਾਰਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ, ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੱਛਰਾਂ ਸਦ੍ਰਿਸ਼ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਅੱਗ ਭੜਕ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿੰਨਾਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸੁਧਾਰਨ ਦੀ, ਉਤਨਾ ਹੀ ਵਿਗੜਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਲਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਤਾਂ ਇੱਥੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ, ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਉੱਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਕੁਝ ਵੀ ਰਹਿੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਵੇ ਕਿ ਜਾਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰੀਏ। ਬਾਪ ਵੀ ਗੁਣ ਵੇਖ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਭੇਜਣਗੇ ਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਗੇ। ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹੇਗਾ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬੱਚੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਹੁੱਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਥੋੜ੍ਹੀ - ਥੋੜ੍ਹੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ। ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬਣਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵੇਖਣ ਤੇ ਹੀ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਖਿਆਲ ਉੱਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਤਾਂ ਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੀ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਆਕੇ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਵਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸਨ। ਰਾਵਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਹੀ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਅਜਿਹਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਜੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸਨ, ਉਹ ਹੀ ਪਤਿਤ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਮੂਲਵਤਨ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪਵਿੱਤਰ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਫਿਰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ 9 ਲੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਇਤਨੀਆਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੱਥੋਂ ਆਈਆਂ? ਜਰੂਰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਆਈਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਉਹ ਹੈ ਪੀਸਫੁਲ ਇੰਕਾਰਪੋਰੀਅਲ ਵਰਲਡ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਫਿਰ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ, ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਚਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਵੀ ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਕਹਿ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਗੰਡ ਫਾਦਰ ਇਜ਼ ਨਾਲੇਜਫੁਲ। ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ, ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ। ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਵਾਰਾ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ, ਜਿਸ ਦਵਾਰਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਵੱਖ, ਆਤਮਾ ਵੱਖ ਹੈ ਨਾ। ਮਨ - ਬੁੱਧੀ - ਚਿਤ ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਆਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਾਕੇ ਦੂਜਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੋਣ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਗਿਆ ਸੇ ਗਿਆ ਫਿਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਆਕੇ ਸਾਡਾ ਮਾਮਾ, ਚਾਚਾ ਬਣੇਗਾ। ਰੋਣ ਨਾਲ ਕੀ ਫਾਇਦਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਮੰਮਾ ਗਈ, ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਰਟ ਵਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਜਾਂਦੇ। ਕੋਈ ਕਿਧਰੇ ਜਾ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ - ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬੱਚਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਤਨਾ ਜਰੂਰ ਚੰਗੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਜਾਣਗੇ ਹੀ ਚੰਗੇ ਘਰ ਵਿੱਚ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ

ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਦੇ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਜਾਕੇ ਰਾਜਾਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਕੋਣ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣਗੇ, ਇਹ ਖੁਦ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਦੈਵੀ ਸੰਸਕਾਰ ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਉਣਤੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਅੱਜ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਲ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਤਿੱਖੇ ਚਲੇ ਜਾਣ। ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਉਤਰ ਜਾਵੇ। ਕਿਸੇ ਤੇ ਰਾਹ ਦੀ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗਟਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੱਡ ਗੋਡੇ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤਿਗਿਆ ਕਰ ਫਿਰ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਧਰਮਰਾਜ ਦਵਾਰਾ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਧਰਮਰਾਜ ਹੈ, ਫਿਰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਆਣਾਕਾਣੀ ਕਰਨਗੇ ਜਾਂ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਸਜ਼ਾ ਜਰੂਰ ਖਾਣਗੇ। ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਅਵੱਗਿਆ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਨੀਆਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲੇ, ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣੋ। ਯੋਗ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਤੇ ਰਹੋ। ਚਿੰਤਰਾਂ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਵੇਗੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਅਗਿਆਨਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੱਚਾ ਬਹੁਤ ਸਪੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਈ ਤਾਂ ਬੜੇ ਕਪੂਤ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਕਈ - ਕਈ ਤਾਂ ਝੱਟ ਬਾਬਾ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁਗੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਏਂਡ। ਹੁਣ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਉੱਥੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਾ, ਜੋ ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਉਣਗੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ। ਹੁਣ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਦੁਖੀ ਹਨ। ਸੇ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦਵੇ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹੋ ਤਾਂ ਵਿਗੜ ਪੈਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜਭਾਗ ਲੈ ਲਵੋਗੇ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਵਾਪਿਸ ਚਲੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੇ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਲੱਗਣੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਖਲਾਸ ਹੋ ਬਾਕੀ ਇੱਕ ਧਰਮ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਲੜਾਈ ਦੇ ਬਾਦ ਸਵਰਗ ਦੇ ਦਵਾਰ ਖੁਲ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ ਆਉਂਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਚੰਦ੍ਰਵਨਸ਼ੀ ਜੋ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਪਣਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਗੇ। ਪ੍ਰਜਾ ਤੇ ਢੇਰ ਬਣੇਗੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਭਗਵਾਨ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਦੀ ਅਵੱਗਿਆ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਪੂਤ ਬੱਚਾ ਬਣ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।
2. ਗਿਆਨ ਧਨ ਦੀ ਗੁਪਤ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਭਰਪੂਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਰੁੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਵਰਦਾਨ:- ਸ੍ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਬਣ ਦਾਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਵਿਧਾਤਾ, ਵਰਦਾਤਾ ਭਵ:
ਜੋ ਬੱਚੇ ਸ੍ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸੰਪਤੀਵਾਨ ਹਨ - ਉਹ ਹੀ ਸੰਪੰਨ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸਮੀਪਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਭਗਤਪਨ ਦੇ ਜਾਂ ਭਿਖਾਰੀਪਨ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਇਮਰਜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਹਿਯੋਗ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਚਾਹੀਦਾ ਸ਼ਬਦ ਦਾਤਾ ਵਿਧਾਤਾ, ਵਰਦਾਤਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸ਼ੇਭਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਦਾਨ ਜਾਂ ਵਰਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਸਲੋਗਨ:- ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਚਨ ਹੀ ਸੱਤ ਵਚਨ ਹਨ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਪਰਿਚੈ ਦਵੇ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੀ ਲੈਣ ਦੇਣ ਰੱਖੇ, ਆਪਣਾ ਸੱਚਾ ਪੇਤਾਮੇਲ ਦਵੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬੱਚਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਹੈ - ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੱਚੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸਣਗੇ ਤਾਂ ਯੋਗ ਲੱਗ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਧੁਨ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਨਿਰੰਤਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜਿਸਮਾਨੀ ਪਿਆਰ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ।
- ਗੀਤ:- ਜਲੇ ਨਾ ਕਿਉਂ ਪਰਵਾਨਾ ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਆਖਰੀਨ ਇਹ ਸਾਰੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਇੱਕ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਮਤਲਬ ਇਸ ਦੁੱਖਧਾਮ ਤੋਂ ਮੁਕਤ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ। ਫਿਰ ਕੀ ਬਣਨਗੇ? ਉਸਦੇ ਲਈ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਰਾਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਪਰਿਚੈ ਦੇ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਦਾ। ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਇੱਥੇ ਦਾ ਉੱਦੇਸ਼ ਕੀ ਹੈ? ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ। ਹੁਣ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਅਥਾਰਿਟੀ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ। ਉਹ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਆਕੇ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੈਕੁੰਠ ਦੀ ਸੰਗਤ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ, ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣਾ, ਜੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹੈ ਹੈਵਿਨ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਹੈਵਨਲੀ ਗੈਡ ਫਾਦਰ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਦੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ, ਬਾਪ ਮਾਨਾ ਵਰਸਾ। ਜਰੂਰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਵਰਸਾ ਦੇਣਗੇ। ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਕੇ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰ ਵਾਪਿਸ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼, ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਰੂਰ ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਸਤਿਯੁਗ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਹਿਸਟ੍ਰੀ ਰਿਪੀਟ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਹੁਣ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਮੁਰਦਾਬਾਦ ਅਤੇ ਅਮਰਲੋਕ ਜਿੰਦਾਬਾਦ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਪਾਰਵਤੀਆਂ ਹੋ, ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣ ਰਹੀਆਂ ਹੋ। ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬੱਚੀਆਂ ਦੋਨੇ ਅਮਰ ਬਣਨਗੇ ਨਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਅਮਰਕਥਾ ਕਹੋ, ਤਿਜਰੀ ਦੀ ਕਥਾ ਕਹੋ। ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਮਾਤਾਵਾਂ ਹੀ ਕਥਾ ਸੁਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੀ ਅਮਰਪੂਰੀ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ? ਦੋਨੇ ਹੀ ਹੋਣਗੇ, ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਭਗਵਾਨ ਦੇਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਰੇਬਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਲ ਕਿਸ ਨੇ ਦਿੱਤਾ? ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਧੂ - ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਤਾਂ ਦੇ ਨਾ ਸਕਣ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਗਤੀ ਵੀ ਸਭ ਇੱਕ ਜਿਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕਰੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਲ ਵੀ ਜਰੂਰ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਜੇ ਪੂਜਯ ਸਨ ਉਹ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ ਫਿਰ ਪੂਜਯ ਬਣਨਗੇ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਤਾਂ ਮਿਲੇਗਾ ਨਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਸਭ ਸਮਝਾਉਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਸੀੜੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਲੈ ਜਾਓ। ਇਹ ਹੈ ਡਿਟੇਲ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ ਬਾਪ ਦਾ। ਉਹ ਹੈ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚਾ। ਫਿਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਫਿਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ। ਬਾਕੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਢੇਰਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਬੋਲੋ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ - ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਸੂਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਵਰਸਾ ਵੀ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਰੂਰ ਹੈਵਿਨਲੀ ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਨੇ ਆਕੇ ਹੈਵਿਨ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਸੂਰਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਨਰਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਨੂੰ ਵੀ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਵੀ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ, ਰਾਵਣ ਸ਼ਰਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਮਤਲਬ ਦਿਨ ਪੂਰੇ ਹੋ ਰਾਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ

ਨਟਸ਼ੇਲ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇ ਪੱਕਾ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਘਰਾਣਾ ਸੀ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਫਿਰ ਸਤੇ - ਰਜੇ - ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਏ। ਇਹ ਹੈ ਚੱਕਰ। ਇੱਕ ਹੀ ਚੀਜ਼ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੱਚੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਯਾਦ ਹੀ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖਿਆਲਾਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਮਾਮਲਾ, ਉਹ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿਣ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਖਿਆਲਾਤ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਕੇ ਬੈਠਣ ਵਿੱਚ ਜਾਸਤੀ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਨਸ਼ਾ ਵੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਸ, ਇਹ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਦ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਣਾਂਗਾ ਫਿਰ ਤੋਂ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ - ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ। ਹੋਰ ਜੇ ਵੀ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਕਰੇ ਬੋਲੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚੇ ਬਾਪ ਦਾ। ਉਹ ਹੀ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚੇ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦਾ। ਆਰਯ ਸਮਾਜੀ ਲੋਕ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਚਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਵਿਗੜਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਕੇ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੀ ਇੱਕ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਦੀ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਕਰ ਲੋ। ਗੰਡ ਇੰਜ ਵਨ। ਬਾਪ ਮਾਨਾ ਵਰਸਾ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਸ਼ੰਕਰ ਦਵਾਰਾ ਵਿਨਾਸ਼। ਇਸ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਸੂਰਗ ਦੇ ਗੇਟ ਖੁਲਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਇੱਕ ਗੱਲ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਖਾਦ ਨਿਕਲੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਗੱਲ ਜਦ ਸਮਝਣ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਸਮਝਾਉਣਾ। ਇਹ ਜੇ ਇੰਨੇ ਚਿੱਤਰ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਰੋਜਗਾਰੀ। ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਸ਼ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੇ ਵੀ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਡ ਵਿਸ਼ ਕਾਹੇ ਨੂੰ ਖਾਏ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਫਾਦਰ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ ਮੰਨਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਮੰਨੋ, ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਮੰਨਾਂਗੇ। ਅੱਗੇ ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਇਹ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਨਰਕ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸੂਰਗ ਮਤਲਬ ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਆਸ਼ਰਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਆਸ਼ਰਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਹੈ ਅਪਵਿੱਤਰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੁਨੀਆਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਫੇਰ ਮਨੁੱਖ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੁਣ ਲੜਾਈ ਲੱਗੇਗੀ ਤਾਂ ਤੇ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਜਰੂਰ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਓਗੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਣੀ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਾ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਤੇ ਉਹ ਪਦਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਇਹ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਡਿਸਰਵਿਸ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੂਣ - ਪਾਣੀ ਹੋਕੇ ਸਰਵਿਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ, ਇਸ ਵਰਗਾ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਮਾਈ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਹੋਲੀ ਬਣੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਧੁਰਿਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਰਿਮਝਿਮ ਨੂੰ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਗਿਆਨ ਹੈ ਯੋਗ, ਗਿਆਨ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ। ਹੋਲੀ - ਧੁਰਿਆ, ਮਨੁੱਖ ਕੁਝ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣਾ। ਬਾਬਾ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸ੍ਰਵਣਿਆਪੀ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਖੁਦ ਕਿਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਨਿਰੰਤਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪਰ ਰਚਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਿਲੇਗਾ ਕੀ! ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ੍ਰਵਣਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਸਿੱਧ ਕਰ ਦੱਸੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰਵਣਿਆਪੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਬਾਦ ਆਕੇ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ। ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਬੋਲੇ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਫਾਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਸਭਦਾ ਫਾਦਰ ਤੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਹੀ ਆਤਮਾ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ - ਓ ਗੰਡ ਫਾਦਰ, ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਨ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਨ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇਗਾ? ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਤੇ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਤੇ ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਗੰਡ ਫਾਦਰ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ ਹੀ ਗੀਤਾ। ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਲੀ ਕਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਭੁੱਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਸੁਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਹ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ 84 ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਗਵਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੀਤੀ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ - ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਫਸਟ ਫਲੋਰ ਵਿੱਚ ਉੱਚਾ ਬਾਪ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਸੈਕਿੰਡ ਫਲੋਰ ਵਿੱਚ ਸੁਖਸਮਵਤਨ। ਇਹ ਹੈ ਥਰਡ ਫਲੋਰ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਪਿੱਛੋਂ ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਬੈਠਦੀ ਹੈ, ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉੱਪਰ। ਬਾਪ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਇਸ ਨੂੰ 100 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ

ਕੀ - ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਬੱਚੇ ਉਹ ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਵੇਖਣਾ। ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣੇ, ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਧੁਨ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਹੋਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਸੇ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਇਵੇਂ ਬਣੋ ਜੋ ਬਾਪ ਦਾ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ। ਬਾਕੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਭ ਯਾਦ ਰੱਖਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਾ ਯਾਦ ਰਹਿਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਮੇਂ ਤੇ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ, ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰਮ ਵੀ ਚੰਗੇ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਹੁਤ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਿਰਫ਼ ਇਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਦਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਗਈ ਤਾਂ ਆਪ ਵੀ ਖਲਾਸ। ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗੋਇਆ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਮਰੇ। ਇਹ ਵੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਕਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕਈ ਬੱਚੇ ਇੱਕ ਦੇ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡਾ ਜਿਸਮਾਨੀ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਿਰੰਤਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਲੈਣਾ - ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੇਲੇ, ਸਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਦਿੰਦੇ ਹੋ? ਤੁਹਾਡਾ ਯੋਗ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਡਾਇਰੈਕਟ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਵਾਰਾ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਖਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਜਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਥਰੂ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਸੈਂਟਰ ਵੀ ਥਰੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਖੇਲੇ। ਆਪ ਹੀ ਸੈਂਟਰ ਖੇਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸੈਂਟਰ ਹੋਇਆ। ਬਾਪਦਾਦ ਦੇਨੇ ਇਕੱਠੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਆਇਆ ਗੋਇਆ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਹੱਥ ਆਇਆ। ਕਿੰਨੇ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਮਾਚਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੁਹਾਡੇ ਸੈਂਟਰ ਦਾ ਇਹ ਪੋਤਾਮੇਲ ਹੈ। ਸੇਠ ਦੇ ਕੋਲ ਪੋਤਾਮੇਲ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਹੈ ਪਰ ਯੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਸ ਅਸੀਂ ਸੈਂਟਰ ਖੇਲਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸ ਨੇ ਸੈਂਟਰ ਖੇਲਿਆ। ਉਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਖੇਲਿਆ। ਉਹ ਸੈਂਟਰ ਫਿਰ ਜ਼ੋਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭਰਦਾ। ਸੈਂਟਰ ਖੇਲੁਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਥਰੂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਇਹ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਦੇਣਾ। ਬੱਚੇ ਭੁੱਲਾਂ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੱਚੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਭਵਿੱਖ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਵੀ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬਦਕਿਸਮਤ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੀ ਗੱਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਵਿਲ ਪਾਵਰ ਦਵਾਰਾ ਮਾਇਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਨੁਭਵੀਮੂਰਤ ਭਵ:
ਸਭ ਤੋਂ ਪਾਵਰਫੁੱਲ ਸਟੇਜ ਹੈ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ। ਅਨੁਭਵੀ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਵਿਲ - ਪਾਵਰ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਵਰ ਦਾ, ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ, ਸਰਵ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸਹਿਜ ਹੀ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਰਵ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਵਿਲ ਪਾਵਰ ਨਾਲ ਸਹਿਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਹਰ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਲਿਆਕੇ ਅਨੁਭਵੀਮੂਰਤ ਬਣੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਖੁਦ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਅਤੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰੋ।

ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਦੀ ਸੁਖਸ਼ਮ ਸੇਵਾ

ਅੱਜ ਵਿਸ਼ਵਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵ - ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਾਥੀ ਹਨ। ਸਭ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਭਗਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਪ੍ਰਤੀ ਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨੀ ਤੂੰ ਆਤਮਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਗਿਆਨਯੁਕਤ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਦਾਕਾਲ ਅਤੇ ਸ੍ਵੈ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਭਾਵਨਾ ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਆਤਮਾ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਸੁਖੀ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਫਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਸਹਿਤ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਵਨਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ! ਇਸਲਈ ਵਿਸ਼ਵਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਗਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਸੁਭਭਾਵਨਾ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਆਪਣੀ ਸੁਭਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਧਾਰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹੋ ਜਾਂ ਮਹੱਤਵ ਜਾਣਕੇ ਚੱਲਦੇ ਹੋ? ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਵੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਤੁਹਾਡੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਸਿਰਫ ਸੁਭ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ, ਸੰਗਮਯੁਗ ਨੂੰ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਬੰਧ - ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਫਲ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਦੈਵ ਰਹਿਮ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਤਮਾ ਵੀ ਵਰਸੇ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਤਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਹੀ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਕਿਉਂ ਰਹਿਣ? ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ! ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਅਤੇ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ - ਇਹ ਸੇਵਾ ਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇੱਕ ਸੇਵਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨੀਤੀ ਪ੍ਰਮਾਣ - ਜੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਉਹ ਸੁਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਸੇਵਾ ਆਪਣੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਦਵਾਰਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਾਵਨਾ ਬਿਠਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਫਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। "ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ" - ਕਿਤੇ ਦੂਰ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਫਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਂਇੰਸ ਦੇ ਸਾਧਨ ਦੂਰ ਬੈਠੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਨੇੜੇ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਕਰਾਉਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਦ ਸਾਂਇੰਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਨੇੜੇ ਦਾ ਫਲ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੁਭਭਾਵਨਾ ਦੂਰ ਬੈਠੇ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕੇਗੀ? ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਇਤਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਮਾਂ ਹੋਵੇ! ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਹ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਇਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ।

ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਮਤਲਬ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੰਕਲਪ। ਸਭ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੇਜ਼ ਹੈ। ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਸਾਂਇੰਸ ਨੇ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨ ਬਣਾਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਂ ਬੇਹੱਦ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਮਤਲਬ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੁਭ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਸ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਕਲਪ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾ ਉਤਪੰਨ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹਾਲੇ ਵੀ ਕਈ ਬੱਚੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਈ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਹਿਮੰਤ ਅਤੇ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਇੰਨੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਲੇਕਿਨ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਐਕਸਟ੍ਰਾ ਮਦਦ ਨਾਲ ਇਹ ਕੰਮ ਸਹਿਜ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵਿਘਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਜਿਹੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਸਟਰ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸੁਖਸ਼ਮ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ। ਸਮੇਂ ਵੀ ਘੱਟ ਅਤੇ ਸਾਧਨ ਵੀ ਘੱਟ, ਸੰਪਤੀ ਵੀ ਘੱਟ ਲੱਗੇਗੀ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਮਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਸਦਾ ਫ੍ਰੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਛੋਟੀਆਂ - ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਬਿਜ਼ੀ ਬਹੁਤ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸੁਖਸ਼ਮ ਗਤੀ ਦੀ ਲਾਈਨ ਕਲੀਅਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਧਾਰਨ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਲਾਈਨ ਨੂੰ ਅੰਗੇਜ਼ ਬਹੁਤ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਇਹ ਸੁਖਸ਼ਮ ਸੇਵਾ ਤੇਜ਼ਗਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ।

ਇਸਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਟੈਸ਼ਨ - "ਇਕਾਂਤ ਅਤੇ ਇਕਾਗਰਤਾ"।

ਇਕਾਂਤਪ੍ਰਿਯ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਕਿੰਨਾਂ ਵੀ ਬਿਜ਼ੀ ਹੁੰਦੇ ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਇੱਕ ਘੜੀ, ਦੋ ਘੜੀ ਕੱਢ ਇਕਾਂਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਕਾਂਤਪ੍ਰਿਯ ਆਤਮਾ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਸੁਖਸ਼ਮ ਸ਼ਕਤੀਆਂ - ਮਨ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਜਿਸ ਵਕਤ ਚਾਹੇ, ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੇ ਇਕਾਗਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਹਲਚਲ ਦੀ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਇਕਾਂਤਪ੍ਰਿਯ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇਕਾਗਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਗਰ ਦੀਆਂ ਉੱਪਰ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿੰਨੀ ਹਲਚਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹਲਚਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਤਾਂ ਜਦ ਇੱਕ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਹਲਚਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਇਕਾਗਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਸੁਣਿਆ, ਸੁਖਸ਼ਮ ਸੇਵਾ ਕੀ ਹੈ! "ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ", "ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ" ਸ਼ਬਦ ਸਾਰੇ ਬੋਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਜਾਣ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤਖਫਲ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਾਉਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ। ਅੱਛਾ!

ਟੀਚਰਜ਼ ਦਾ ਤੇ ਕੰਮ ਹੀ ਹੈ ਸੇਵਾ। ਟੀਚਰਜ਼ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਹੀ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੇਵਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਸ਼ਲ ਟੀਚਰ ਦੀ ਲਿਸਟ ਵਿੱਚ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਟੀਚਰ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਸੇਵਾ ਹੋਈ ਨਾ। ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦਾ ਮਹੀਨ ਰੂਪ ਸੁਣਾਇਆ। ਮੂੰਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਮੁੱਖ ਤੇ ਮਨ ਦੇ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਹੋਵੇ। ਬੋਲ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾ ਡੁੱਬਲ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ। ਇਸ ਸੁਖਸ਼ਮ ਸੇਵਾ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਮਤਲਬ ਹੁਣੇ ਤੋਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਬਦਲਣੀ ਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੁਖਸ਼ਮ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਿਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਣਗੇ, ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰ ਲੈਣਗੀਆਂ। ਰਿਜ਼ਲਟ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਬੈਲੈਂਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਣਗੇ ਇਸਲਈ ਹੁਣੇ ਤੋਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਲਾਈਨ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰੋ। ਟੀਚਰਜ਼ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰਨਾ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਟੀਚਰਜ਼ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਤੇ ਸਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਸਾਰੇ ਕੁਸ਼ਲ ਟੀਚਰਜ਼ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਨਿਰੰਨਤਰ ਭਾਵੇਂ ਮਨਸਾ, ਭਾਵੇਂ ਵਾਚਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਰਮਨਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿਣ। ਤਾਂ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਖੁਦ ਹੀ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਵੀ ਆਈਆਂ ਹਨ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਮਤਲਬ ਹੋਵਣਹਾਰ ਟੀਚਰਜ਼। ਤਾਂ ਤੇ ਕਹਾਂਗੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਹੋਵਣਹਾਰ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਾਈ ਪੈਸੇ ਵਾਲੀ ਕੁਮਾਰੀ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਕੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ? ਨੈਕਰੀ ਦੀ ਟੈਕਰੀ ਉਠਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ ਪਾਈ ਪੈਸੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਹੱਸੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ। ਟੈਕਰੀ ਦਾ ਬੋਲ ਚੁੱਕਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਤਲਬ ਸੇਵਾ - ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਨਾ! ਭਾਵੇਂ ਪੜ੍ਹ ਵੀ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਵੀ ਲਕਸ਼ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨੈਕਰੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵ - ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਨੈਕਰੀ ਕਰਨਾ ਮਤਲਬ ਖੁਦ ਨੂੰ ਪਾਲਣਾ। ਬਾਲ - ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਹਨ ਨਹੀਂ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਣਾ ਪਵੇ। ਨੈਕਰੀ ਇਸ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਖੁਦ ਨੂੰ ਪਾਲਦੇ ਰਹਿਣ, ਚਲਦੇ ਰਹਿਣ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਦਈਏ - ਇਹ ਲਕਸ਼ ਰੱਖੋ। ਜਦ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਲਣਾ - ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਅਨੇਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਲੈਣਾ - ਇਹ ਕਮਾਈ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੈ! ਉਸ ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ, ਪੰਜ ਲੱਖ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ - ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਕਮਾਈ ਹੈ! ਅਤੇ ਇਹ ਨਾਲ ਜਾਵੇਗੀ ਅਨੇਕ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ। ਉਹ ਪੰਜ ਲੱਖ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਗੇ? ਜਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਜਾਣਗੇ। ਲਕਸ਼ ਸਭ ਉੱਚਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਧਾਰਨ ਨਹੀਂ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਇਸ ਇੱਕ ਹੁਣੇ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਇਤਨਾ ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਮਿਲਦਾ ਹੈ - ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨ ਦਾ! ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਆਫਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਨੈਕਰੀ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਅਖਬਾਰ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਕੋਈ ਆਫਰ ਮਿਲੇ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਸੇਵਾ ਦੀ ਆਫਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਯੋਗ ਰਾਈਟ ਹੈਡ ਬਣੇ। ਸਧਾਰਨ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਨ। ਕੁਸ਼ਲ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸੇਵਾ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣਨਾ ਕੋਈ। ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਕੁਸ਼ਲ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਤਾਂ ਡਰਦੇ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਚੱਲ ਸਕਾਂਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਸ਼ਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ " ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ" ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸਥੂਲ ਕੁਸ਼ਲਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਵੈਲਯੂਬਲ (ਮੁੱਲਵਾਨ) ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵੈਲਯੂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਸੇਵਾ ਦੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਕੁਸ਼ਲ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਕੁਸ਼ਲ ਬਣਨਾ ਮਾਨਾ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਬਾ। ਬਸ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਸੁਣਿਆ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੇ! ਅੱਛਾ!

ਕੁਮਾਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਆਏ ਹਨ। ਕੁਮਾਰ ਦੌੜ ਬਹੁਤ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚੰਗੇ ਉਮੰਗ ਨਾਲ ਦੌੜ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਕੁਮਾਰਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਅਤੇ ਮਹਾਨਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਨਿਰਵਿਘਨ ਕੁਮਾਰ ਹੋ? ਜੇਕਰ ਕੁਮਾਰ ਨਿਰਵਿਘਨ ਕੁਮਾਰ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਕੁਮਾਰ ਬਹੁਤ ਮਹਾਨ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਵੀ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕੁਮਾਰਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੁਮਾਰ ਕੁਸ਼ਲ ਬਣ ਜਾਣ - ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਕੁਮਾਰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਚੈਲੇਂਜ ਕਰਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਅਸੰਭਵ

ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਅਸੀਂ ਨਿਰਵਿਘਨ ਕੁਮਾਰ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਸੈਮਪਲ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੁਮਾਰ ਮਹਾਨ ਕੁਮਾਰ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਅਜਿਹੇ ਕੁਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਮੁਬਾਰਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝੋ! ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ, ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਕੋਈ ਵਿਘਨ ਆਇਆ ਤਾਂ ਥੱਲੇ - ਉੱਪਰ ਹੋ ਗਏ - ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ। ਕੁਮਾਰ ਮਤਲਬ ਨਾਂ ਤੇ ਸਮੱਸਿਆ ਬਣਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਸਮੱਸਿਆ ਵਿੱਚ ਹਾਰ ਖਾਣੀ ਹੈ। ਕੁਮਾਰ, ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਨੰਬਰ ਅੱਗੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਨਿਰਵਿਘਨ ਕੁਮਾਰ ਹੋਣ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਇਹ ਹੀ ਵਿਘਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕੰਪੇਨੀਅਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਕੰਪਨੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਕੁਮਾਰ ਤਾਂ ਕੰਪੇਨੀਅਨ ਵੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨਾ, ਬੈਠਣਾ ਫਿਰ ਕੰਪੇਨੀਅਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਕੁਮਾਰ ਹਨ ਜੋ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਨਾ ਕੰਪਨੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਨਾ ਕੰਪੇਨੀਅਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੀ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕੁਮਾਰ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਕਿਹੜੇ ਕੁਮਾਰ ਹੋ! ਥੋੜ੍ਹੀ - ਥੋੜ੍ਹੀ ਕੰਪਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਸਾਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਕੰਪਨੀ ਹੈ? ਫਿਰ ਤਾਂ ਠੀਕ ਲੇਕਿਨ ਦੇ - ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਇੱਕ ਕੋਈ ਕੰਪਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਰਾਂਗ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੋਣ ਹੋ? ਨਿਰਵਿਘਨ ਹੋ ਨਾ। ਨਵੇਂ ਕੁਮਾਰ ਵੀ ਕਮਾਲ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਉਣਗੇ। ਆਖਿਰ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ, ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕਾਉਣਾ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ! ਤਾਂ ਇਹ ਕੁਮਾਰਾਂ ਦੀ ਕਮਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਝੁਕਾਵੇਗੀ। ਵਿਸ਼ਵ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਣ - ਗਾਇਨ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕਮਾਲ ਹੈ ਕੁਮਾਰਾਂ ਦੀ! ਕੁਮਾਰੀ ਮੈਜ਼ੇਰਟੀ ਫਿਰ ਵੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਹਨ

ਲੇਕਿਨ ਕੁਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਂਡਵ ਭਵਨ ਬਣਾਕੇ ਸਫਲ ਰਹਿਣ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਓ। ਲੇਕਿਨ ਅੱਜ ਪਾਂਡਵ ਭਵਨ ਬਣਾਓ ਅਤੇ ਕਲ ਪਾਂਡਵ ਇੱਕ ਈਸਟ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਜਾਵੇ, ਇੱਕ ਵੇਸਟ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਜਾਵੇ - ਅਜਿਹਾ ਪਾਂਡਵ ਭਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣਾ।

ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਾਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੁਮਾਰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਦੇ - ਤਿੰਨ ਸਾਥੀ ਬਣਕੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ! ਸਾਥੀ ਸਿਰਫ ਫੀਮੇਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ, ਦੇ ਕੁਮਾਰ ਵੀ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਿਰਵਿਘਨ ਸਾਥੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣ। ਹਾਲੇ ਉਹ ਜਲਵਾ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਨ ਤਾਂ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਆ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਪਾਂਡਵ ਭਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮਨਾਂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਸੈਮਪਲ ਕੋਈ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਵੇ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਪਾਂਡਵ ਭਵਨ ਬਣਾਕੇ ਫਿਰ ਜੋ ਨਿਮਿਤ ਦੀਦੀਆਂ - ਦਾਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਟਾਈਮ ਲੈਂਦੇ ਰਹੇ। ਨਿਰਵਿਘਨ ਹੋਣ, ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਕੁਸਲ ਕੁਮਾਰ ਹੋਣ ਫਿਰ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾਂ ਚੰਗਾ ਨਾਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੁਣਿਆ ਕੁਮਾਰਾਂ ਨੇ? ਕੁਸਲ ਕੁਮਾਰ ਬਣੇ, ਨਿਰਵਿਘਨ ਕੁਮਾਰ ਬਣੇ। ਸੇਵਾ ਦੇ ਸ਼ੇਰ ਤੇ ਖੁਦ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਪਰ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਣੇ, ਫਿਰ ਵੇਖੋ ਕੁਮਾਰਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵੈਲਯੂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਮਾਰਾਂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕਰਨਗੇ? ਸਾਰੇ ਬੋਲੇ - ਨਿਰਵਿਘਨ ਕੁਮਾਰ ਬਣ ਕੇ ਵਿਖਾਵਾਂਗੇ। (ਕੁਮਾਰਾਂ ਨੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਕੇ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ) ਹੁਣ ਸਭ ਦਾ ਫੋਟੋ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਸਮਝੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਠੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ। ਫੋਟੋ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਅੱਛਾ ਹੈ - " ਹਿਮੰਤ ਬੱਚੇ ਮਦਦੇ ਬਾਪ" ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਚਾਰੋ ਪਾਸੇ ਦੇ ਸੂਫ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਸਹਿਤ ਦਿਲ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਦੇਸ਼ - ਵਿਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਮਾਚਾਰ ਮਿਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦਾ ਸੱਚਾ ਸਮਾਚਾਰ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਖਾਸ ਵਿਦੇਸ਼ ਦੇ ਪੱਤਰ ਜਿਆਦਾ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਮਾਚਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਬਾਰਕ ਵੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਦਾ ਸਵ - ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ - ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ "ਸਫਲਤਾ ਭਵ" ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਵ - ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੇ ਸਮਾਚਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਇਹ ਹੀ ਵਰਦਾਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਰਾਜ਼ੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਇਵੇਂ ਸਦਾ ਖੁਦ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਦ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨਾਲ, ਸੰਗਠਨ ਨਾਲ ਰਾਜ਼ਯੁਕਤ ਮਤਲਬ ਰਾਜ਼ੀ ਰਹੋ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦੇ ਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਨਣਾ, ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਰਾਜ਼ਯੁਕਤ ਸਥਿਤੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਸਨੇਹ ਦੀ ਰੂਹਰਿਹਾਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਲਿਖਣਾ ਮਤਲਬ ਪਿਛਲਾ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸਨੇਹ ਦੀ ਰੂਹ ਰਿਹਾਨ ਸਦਾ ਸਮੀਪਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਇਹ ਹੈ ਪੱਤਰਾਂ ਦਾ ਰਿਸਪਾਂਡ।

ਪੱਤਰ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬਹੁਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ। ਜਲਦੀ - ਜਲਦੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਵੀ ਲੰਬੇ - ਲੰਬੇ ਪੱਤਰ ਭੇਜਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਪੱਤਰ ਲਿਖੋ - 'ਓ. ਕੇ.' (ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ) ਸਰਵਿਸ ਸਮਾਚਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਲਿਖੋ ਬਾਕੀ 'ਓ. ਕੇ.'। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੱਤਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੈ ਤਾਂ ਲਿਖਣਾ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ 'ਓ. ਕੇ.' ਨਹੀਂ ਹੋ ਤਾਂ ਫਿਰ 'ਓ. ਕੇ.' ਨਹੀਂ ਲਿਖਣਾ। ਜਦ 'ਓ. ਕੇ.' ਹੋ ਜਾਵੇ ਉਦੋਂ ਲਿਖਣਾ। ਪੋਸਟ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਟਾਈਮ ਤਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ ਨਾ! ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰੋ, ਸਦਾ ਸ਼ੇਰਟ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸਵੀਟ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਤੇ ਹੋਵੇ ਇਸਲਈ

ਰਾਮਕਥਾਵਾਂ ਲਿਖਕੇ ਨਹੀਂ ਭੇਜਣਾ। ਸਮਝਾ! ਸਮਾਚਾਰ ਦੇਣਾ ਵੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਸਮਾਚਾਰ ਦੇਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਵੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਸੂਝ ਸੁਝ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਸੁਝ ਕਾਮਨਾ ਦੀ ਸੁਖਸ਼ਮ ਸੇਵਾ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਵਾਰਾ ਨਿਰੰਤਰ ਵਿਜੇ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਭਵ ਜਿਵੇਂ ਨਿਰੰਤਰ ਯੋਗੀ ਬਣੇ ਹੋ ਇਵੇਂ ਨਿਰੰਤਰ ਵਿਜੇਈ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਜੇਈ ਆਤਮਾ, ਜਦ ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਵਿਜੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਪਰਿਵਰਤਨ ਵੇਖ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਆਪੇ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੈਣ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਚਲਣ ਬਾਪ ਦੇ ਚਿੰਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਮੱਥੇ ਤੋਂ ਮਸਤਕਮਨੀ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਆਪਣੀ ਅਵਿਅਕਤ ਸੂਰਤ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਸੱਚਾ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਗੁਣ ਦਾਤਾ ਦੀ ਦੇਣ ਹੈ, ਦਾਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ।

ਸੂਚਨਾ :- ਨਵੰਬਰ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਇਹ ਤੀਜਾ ਐਤਵਾਰ ਯੂਨਾਟਿਡ ਨੇਸ਼ਨ ਦਵਾਰਾ ਸੜਕ ਦੁਰਘਟਨਾ ਪੀੜਤ ਪ੍ਰਤੀ ਯਾਦਗਰ ਦਿਵਸ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਤਾ ਸਾਰੇ ਰਾਜਯੋਗੀ ਭਾਈ - ਭੈਣਾਂ ਸ਼ਾਮ 6.30 ਤੋਂ 7.30 ਵਜੇ ਤੱਕ ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਆਪਣੇ ਮਾਸਟਰ ਰਹਿਮਦਿਲ ਸ਼੍ਰੋਤ੍ਰ ਦਵਾਰਾ ਸੜਕ ਦੁਰਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸਕਾਸ਼ ਦੇਵੇਂ, ਆਪਣੀ ਸਨੇਹ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਅਰਪਿਤ ਕਰਨ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਕਲਿਯੁਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਅਤੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਕੀ ਦੱਸੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਣ ਦੇ ਲਈ ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸੱਚੇ ਰਹੋ, ਜੇਕਰ ਕਦੀ ਭੁੱਲ ਨਾਲ ਵੀ ਕੋਈ ਉਲਟਾ ਕਰਮ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਫੇਰਨ ਲਿਖ ਦਵੇ। ਸਚਾਈ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸੁਣਾਓਗੇ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਅਸਰ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫਿਰ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਸਮਾਚਾਰ ਆਏਗਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਸੁਧਾਰਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇਣਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸਵੇਰੇ ਤੋਂ ਬੈਠੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਤੇ ਹੋ ਹੀ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਇਹ ਖਿਆਲ ਕਰਦੇ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਬਣਾਂਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ, ਇਸ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ, ਬਾਲ - ਬੱਚੇ, ਧੰਧਾ ਧੋਰੀ ਆਦਿ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੈ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ, ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਟੁੰਬ ਦੇ ਭਾਤੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਕੋਲ ਡਾਇਰੈਕਟ ਸੁਣਕੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਭਾਤੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ, ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਸਵਰਾਜ ਵਿਧਿਆ, ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸੁਮਰਿਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੈਰਿਸਟਰ- ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਆਦਿ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਦੇਵਤਾ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਮਰਤਬੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧੀ, ਜਿਸਮਾਨੀ ਮਲਕੀਅਤ, ਧੰਧਾ - ਧੋਰੀ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ? ਇੱਥੇ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ। ਫਿਰ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਬਣੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਜਾ! ਮਾਲਿਕ ਤਾਂ ਬਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰਜਾਈ ਕਰਾਂਗੇ।

ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰਹਿੰਦੇ, ਘਰਬਾਰ, ਖੇਤੀ - ਬਾੜੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਇੰਨੀ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਖਿਆਲਾਤ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਉਸ ਕਲਿਯੁਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੋ, ਕਲਿਯੁਗ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਕਲਿਯੁਗ ਹੈ। ਮਧੁਬਨ ਜੋ ਖਾਸ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮ ਇਸਲਈ ਮਧੁਬਨ ਦਾ ਗਾਇਨ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇਸ ਮੁਰਲੀ ਦਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਰਿਪੀਟ ਕਰੋ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਂ ਮਿਲੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਕੇ ਬੈਠ ਜਾਓ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆ ਜੋ ਲੈ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਟੀਚਰਸ ਨੂੰ ਓਣਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਸਾਡੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚੋਂ ਜੇਕਰ ਘੱਟ ਪਾਸ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਇੱਜਤ ਜਾਏਗੀ। ਜਦੋਂ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਟੀਚਰ ਚੰਗਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆ ਨੂੰ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਏ ਹੋ, ਜਿੱਥੇ ਡਾਇਰੈਕਟ ਬਾਬਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇੱਥੇ ਘਰਘਾਟ, ਧੰਧਾ ਯਾਦ ਪਿਆ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਸਧਾਰਨ ਪ੍ਰਜਾ ਬਣੇਗਾ। ਆਏ ਸੀ ਰਾਜਾ ਬਣਨ ਲਈ ਪਰ... ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਲੋਕ ਅਸ਼ਟ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਯਾਦ ਦੇ ਲਈ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਦੇ, ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਰੱਖ ਦਵੇ ਤਾਂ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਯਾਦ ਆਏਗੀ। ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਹਨੂਮਾਨ ਨੂੰ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ, ਰਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਮੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬੜਾ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਸਦੈਵ ਪਾਕੇਟ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਦੇਖਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਯਾਦ ਰਹੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਭਗਤ ਸੀ ਤਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਫੋਟੋ ਪੈਕੇਟ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਗੱਦਦੀ ਦੇ ਥੱਲੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਮਿਲਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤ ਸੁਣਦੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ 84 ਦਾ

ਚੱਕਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਕਈ ਹਨ ਜੋ ਧੂਲਛਾਈ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਅਸੀਂ ਗੋਰਾ ਬਣਨ ਆਏ ਹਾਂ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੇ ਰਹੇਗੇ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਿੱਠਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ, ਵਿਗੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਕਈ ਸਪੂਤ ਵੀ ਹਨ, ਸਪੂਤ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਲਟੀ - ਸੁਲਟੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਮਿੱਤਰ ਸੰਬੰਧੀ ਆਦਿ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਨੰਗੇ (ਅਸ਼ਰੀਰੀ) ਆਏ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੋਈ ਕਾਲਾ ਲਿੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਬਿੰਦੀ ਮਿਸਲ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਉਥੇ ਅਸੀਂ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਅੰਤ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਪਾਰੂ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਲਰਾਉਡਰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਸਦੈਵ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਧੰਧਾ ਧੇਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੇ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੋਟ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉੱਤਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਫਸ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੇ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਸ ਪਾਰ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਖਵਈਆ ਜਾਂ ਬਾਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਜਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਤਾਂ ਭਟਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਭਟਕਣ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਰਿਫ਼ੈਸ਼ ਹੋਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਅਨੁਭਵ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਬਾਬਾ, ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਉਵੇਂ ਦੇ ਉਵੇਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਮਿੱਤਰ ਸੰਬੰਧੀ ਆਦਿ ਦਾ ਮੂੰਹ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਲੁਭਾਯਮਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ ਕੰਮ ਕਾਜ ਕਰਦੇ ਮਾਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਓਗੇ। ਜੇਕਰ ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਸਿੰਗਲ ਤਾਜ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਬੱਚੇ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਟਾਇਮ ਵੇਸੂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਇੱਥੇ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਤੁਹਾਡਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ, ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਬੈਕੁੰਠ ਖੜਾ ਹੈ। ਝਾੜ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਥੱਲੇ ਰਾਜਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਉੱਪਰ ਰਜਾਈ ਖੜੀ ਹੈ। ਹੂਬਹੂ ਜਿਵੇਂ ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਕੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਦਿ ਦੇਵ, ਆਦਿ ਨਾਥ ਕੋਣ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਦੇ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਤਿਓਹਾਰ, ਵਰਤ ਸਭ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਨ। ਸੱਚਾ ਵਰਤ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਾਵ। ਬਾਕੀ ਨਿਰਜਲ ਰੱਖਣਾ, ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ, ਇਹ ਕੋਈ ਵਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਮੇਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਾਮਪ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਬਿਜਲੀ, ਗੈਸ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਸੀ ਫਿਰ ਨਿਕਲੀ ਹੀ 100 ਸਾਲ ਹੋਏ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਫਸ ਮਰੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਵਰਗ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ੋਰ ਹੈ ਜੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਚੱਲਕੇ ਦੇਖੋ - ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਵਰਗ ਦੇ ਅੰਗੇ ਤੇ ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਨਰਕ, ਕਿੱਥੇ ਸਵਰਗ। ਸਵਰਗ ਦੀ ਇੱਕ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਉੱਥੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਗਾਵਾਂ ਵੀ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਫਸਟਕਲਾਸ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਫਰਨੀਚਰ, ਖਾਨ - ਪਾਣ ਆਦਿ ਸਭ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੁਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਫਲ ਆਦਿ ਵੇਖਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਨਾਮ ਹੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਸੁਬੀਰਸ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸੂਰਗ ਹੈ ਕਿੱਥੇ? ਉੱਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਿੱਟੀ ਆਦਿ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਅਜੁੰਨ ਚੜ੍ਹਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸੂਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਚਿੱਤਰ ਕਿੰਨੇ ਕਲੀਅਰ ਹਨ। ਚਿੱਤਰ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਭ ਕੁਝ ਸਰਵਿਸ ਅਰਥ ਬਣਵਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕੋਈ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਧੰਧੇ - ਧੇਰੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਫਸੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜੋ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵੀ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਦੇ ਜੋ ਨਿਯਮੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਗੀਤਾ ਜਰੂਰ ਪੜ੍ਹਨਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਚਿੱਤਰਾਂ ਸਹਿਤ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਫਿਰ ਹਾਯ - ਹਾਯ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ, ਜਦ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਮਤਿਹਾਨ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਜਦ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਫਿਰ ਵਿੱਜੇ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਨਾਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਦੁਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਕਲਪ ਕਲਪਾਂਤਰ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ।

ਕਈ ਬੱਚੇ ਪੂਰੀ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਪੜ੍ਹਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਫਲਾਣੀ ਨੂੰ ਬਦਲੀ ਕਰ ਦੇ। ਚੰਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਭੇਜ ਦੇ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਬਦਲੀ

ਹੋਣ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਆਉਣਾ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਫੇਰਨ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਪ ਦਾ ਅਸਰ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫਿਰੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਸੁਧਾਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕੋਈ ਨੂੰ ਸੁਧਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਛੱਡਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਸਮਾਚਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਰਿਪੋਰਟ ਆਉਣ ਨਾਲ ਸੁਧਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਅਸਰੀਰੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਉਲਟੀ - ਸੁਲਟੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਗੜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

2. ਮੁਰਲੀ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੋ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਉਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਵਰਤ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਹਮੇਸ਼ਾ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਤਿਲਕ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਫਸਟ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਫਰਮਾਨਬਰਦਾਰ ਭਵ:
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਸਤਕ ਤੇ ਫਰਮਾਨਬਰਦਾਰੀ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਤਿਲਕ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਸਟ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਲਕੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਸੀ, ਇਵੇਂ ਹਰ ਕਦਮ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਾਪ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਲਕੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹੋ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੇਫ ਰਹੋਗੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਵਣ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਲਗਾਵ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਲਗਾਵ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਅਲਬੇਲਾ ਜਰੂਰ ਬਣਾਏਗਾ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹੀਰੋ ਪਾਰਟਧਾਰੀ ਹੋ, ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਹੀਰੋ ਪਾਰਟ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਕੌਣ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਉਹ ਹੀ ਇਹ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਫਿਰ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਕਿਵੇਂ ਪਾਉਣਗੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਗੇ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਸਨਮੁੱਖ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋਣਗੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਮਿੱਠਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਮਿੱਠਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕੋ ਤੋਂ ਹੀ ਤਿੰਨੋਂ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਜਿਸਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਉਹ ਬੀਜ ਜੜ੍ਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਚੇਤਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਤ, ਚਿੱਤ, ਆਨੰਦ ਸ਼ਰੂਪ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਾਲੇਜ ਕੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਇਹ ਕਲਪ ਦਾ ਸੰਗਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਉਵੇਂ ਤਾਂ ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਮਾਧਿਅਮ ਕਨਿਸ਼ਟ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੇ ਉਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਹਨ। ਇਹ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮਨੀ। ਅਜਿਹਾ ਉੱਤਮ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਹੈ, ਉਹ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵ ਮਹਾਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਣੀ ਹਨ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਰਾਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਵੇਂ ਪਾਇਆ! ਅਜਿਹਾ ਬਾਪ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਤਨਾ ਉੱਚਾ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਿੰਨਾਂ ਮਿੱਠਾ ਲੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਉੱਚ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਕਿਵੇਂ ਸਧਾਰਨ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ 84 ਜਨਮ ਭੋਗ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਣ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇਗੀ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਬਿਗਰ ਵਾਪਿਸ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਜ਼ਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਸਜ਼ਾ ਵੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਗਰਭ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਵਾ ਫਿਰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਭੋਗਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤ੍ਰਾਹੀ - ਤ੍ਰਾਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੁੜ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਗਰਭ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਪਾਪ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਰਾਵਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਰਾਮਰਾਜ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਰਾਵਣਰਾਜ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਸਾੜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮੁੜ - ਮੁੜ ਸਾੜਦੇ ਹਨ, ਗੋਇਆ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਸਭ ਕਰਨ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਕੀ? ਉਹ ਲੋਕੀ ਜਾਕੇ ਲੰਕਾ ਲੁੱਟ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਝਾੜ ਨੂੰ ਬੀਮਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਸੋਨਾ ਸਮਝ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਅਜਮੇਰ ਵਿੱਚ ਬੈਕੁੰਨ ਦਾ ਮਾਡਲ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ। ਹੀਰੋ ਜਵਾਹਰਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਫਿਰ ਚਲੀ ਜਾਵੇਗੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਉੱਥੇ ਦੁਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਮੁੱਖ ਪਾਰਟ ਹੈ ਹੀਰੋ ਹੀਰੋਇਨ ਦਾ। ਰਾਜ ਲੈਣਾ ਅਤੇ ਗਵਾਉਣਾ - ਇਹ ਖੇਲ੍ਹ ਹੈ। ਹੀਰੋ - ਹੀਰੋਇਨ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਹੀਰੋ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਮੁੱਖ ਪਾਰਟਧਾਰੀ। ਤੁਸੀਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਆਸ਼ਰਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਆਇਰਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਅਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈ ਚੰਦ੍ਰਵਨਸ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ, ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਕਰੋੜ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਰਥ ਘੱਟ ਹੋਵੇ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ

ਇੱਕ - ਦੇ ਬੱਚਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਥੋੜੀ ਨਾ ਬੰਦ ਕਰਨਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਇਤਲਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਾਪੁਲੇਸ਼ਨ ਘੱਟ ਕਰਾਉਣਾ ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਜਿਆਦਾ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਮਰਨਗੇ। ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਸਭਨੂੰ ਖਲਾਸ ਕਰ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨਾ। ਉੱਥੇ 9 ਲੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਛੂ ਮੰਤਰ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਕਲਯੁਗ ਰੂਪੀ ਰਾਤ ਪੂਰੀ ਹੋਕੇ ਦਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਰਖ ਕੰਟਰੋਲ ਤੇ ਕਿੰਨਾਂ ਖਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਾ ਕੋਈ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ। ਨੈਚਰਲ ਕਲੈਮਟੀਜ਼ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਪਲਾਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਯੂਰੋਪਵਾਸੀ ਯਾਦਵ, ਭਾਰਤ ਵਾਸੀ ਕੋਰਵ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਇਸ ਤਰਫ ਦੇ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਹਨ। ਜੋ ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਨਿਕਲ ਆਏ ਹੋ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਕੋਰਵ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵ ਇੱਕ ਹੀ ਘਰ ਦੇ ਸਨ। ਆਤਮਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਬਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਰੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਇਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਦੋੜ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਰੱਖੋ। ਇਹ ਯੋਗ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਇਸੇ ਸਮੇਂ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਤ੍ਰਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਯੋਗ, ਨਾ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ - ਉੱਥੇ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਦਾ ਐਕਟ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚਕ੍ਰ ਦਾ ਨਾਲੇਜ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈ। ਸਵ ਮਾਨਾ ਆਤਮਾ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰਧਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਓ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰਧਾਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲਭੂਸ਼ਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਅਲੰਕਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਭਗੰਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਨੰਬਰਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣੇਗੇ। ਫਿਰ ਸਤ੍ਰੀ, ਵੈਸ਼, ਸੂਦ੍ਰ ਬਣੇਗੇ। ਕਿੰਨੀ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਤਨਾ ਵੀ ਕੋਈ ਯਾਦ ਕਰੇ ਤਾਂ ਅਹੇ ਸੁਭਾਗਿਆ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਬਹੁਤ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੋ ਸਭਦਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਸੱਪ ਨੇ ਡੱਸਿਆ, ਇਹ ਹੋਇਆ...। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਰਾਧੇ ਤੋਂ ਵੀ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਰਲੀ ਵਜਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਗਿਆਨ - ਗਿਆਨੇਸ਼ਵਰੀ ਹੋ। ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਰਾਜ - ਰਾਜੇਸ਼ਵਰੀ ਬਣਦੀ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਇਥੋਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕੀ ਹੈ? ਬੇਲੇ, ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ। ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਸੀ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਸੂਦ੍ਰ ਬਣੇ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਕੋਈ ਵੀ ਸਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਆਕੇ ਰਾਜਭਾਗ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਮਹਾਭਾਰੀ ਲੜਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਸਵਰਗ ਦੇ ਗੇਟ ਖੁੱਲਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸਵਰਗ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਰਕ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਹਾਭਾਰੀ ਲੜਾਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ।

(ਖਾਂਸੀ ਆਈ) ਇਹ ਕਿਸਨੂੰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਨੂੰ? (ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ) ਇਹ ਕਰਮਭੋਗ ਹੈ। ਅੰਤ ਤੱਕ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣ ਜਾਣ ਫਿਰ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਇਸਨੂੰ ਕਰਮਭੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਰਮਭੋਗ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਏਵਰਹੇਲਦੀ - ਏਵਰਵੇਲਦੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਬਾਦ ਦੁਖ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਜਦੋਂ ਭਗਤੀ ਵਿਭਚਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁਖ ਜਿਆਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਤ੍ਰਾਹੀ - ਤ੍ਰਾਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਨਮੁੱਖ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾਂ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਾਡਾ ਸੱਚਾ ਬਾਪ, ਸੱਚਾ ਟੀਚਰ, ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ। ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਵੇਗੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾ ਤੇ ਇਸ ਤਖਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਪੈਰ ਪੈਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਓਬਡੀਐਂਟ ਸਰਵੈਂਟ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਕਿੱਥੇ ਹਨ? ਤੁਸੀਂ ਮੱਥਾ ਕਿਸਨੂੰ ਟੇਕੋਗੇ? ਬਹੁਤ ਗੁਰੂਆਂ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ - ਟੇਕਦੇ ਤੁਹਾਡੀ ਟਿਪੜ੍ਹ ਹੀ ਘਿਸ ਗਈ ਹੈ। ਜੇ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਰਾਮ...ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਗੁਪਤ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੇ ਸ਼ਿਵ... ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਗੁਪਤ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਅਜਪਾ ਜਾਪ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਾਲਾ ਅੰਦਰ ਫੇਰੇ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਫੇਰੇ। ਗੱਲ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਫੇਰਨਾ ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਨਹੀਂ। ਗੁਪਤ ਗੱਲ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ। ਉਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਹ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਡੱਬਲ ਇੰਜਨ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਸਿੰਗਾਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਭ ਚੱਲਣਗੇ ਪਿਯਰ ਘਰ। ਉਥੋਂ ਫਿਰ ਸਸੁਰ ਘਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਡਬਲ ਪਿਯਰ ਘਰ ਆਲੇਕਿਕ, ਉਹ ਲੇਕਿਕ, ਉਹ ਪਾਰਲੇਕਿਕ। ਇਸ ਆਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਦਾਦਾ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਬਿਠਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਨ ਤੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੁਜਯ ਤੋਂ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਰਾਜਾ ਤੋਂ ਰੰਕ ਬਣੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਨਹੀਂ। ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਲ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸ਼ੰਕਰ ਤੇ ਹੈ ਸੁਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਾਸੀ। ਸੁਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਬੈਲ ਆਦਿ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬੈਲ ਮਤਲਬ ਮੇਲ। ਭਗੀਰਥ ਨੂੰ ਮੇਲ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਰਾਵਣ ਨੇ ਬੇਸਮਝ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਾਮਰਾਜ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਰਾਮਰਾਜ ਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣਰਾਜ। ਰਾਮ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਰਾਵਣ ਜਯੰਤੀ ਨਹੀਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਜਯੰਤੀ ਉਸਦੀ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੇ ਸੁਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ! ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਰਾਵਣ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ! ਕਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਐਕੂਰੇਟ ਹਿਸਾਬ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਭੁੱਲੋ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਕੋਲ ਬੱਦਲ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਹੋ। ਭਰਕੇ ਬਾਰਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਧਾਰਨਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਭਾਸਨਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲਭੂਸ਼ਨ ਵੀ ਹਨ। ਮੰਮਾ ਬਾਬਾ ਵੀ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਟੀਚਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਗੁਰੂ ਲੋਕੀ ਲੈ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਗੁਰੂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਫਾਲੇਅਰਜ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਫਾਲੇਅਰਜ ਵੀ ਹਨ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਉਹ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਤਾਂ ਫਾਲੇਅਰਜ ਕਿਵੇਂ ਹੋਏ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਫਾਲੇ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਫਾਲੇ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਫਾਲੇਅਰਜ ਤੁਸੀਂ ਹੋ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਰ ਸਭ ਧਰਮ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਫਾਲੇਅਰਜ ਬਣੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇਗੇ, ਚੰਗੀ ਪਦਵੀ ਪਾਵੇਗੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਜਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਜਾਣਾ ਤੇ ਜਰੂਰ ਹੈ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਹੁਣ ਮਿਹਨਤ ਨਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤਰ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਫਿਰ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਕਿਵੇਂ ਪਾਓਗੇ। ਇਹ ਵੱਡੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਕਲਾਸ ਹੈ। ਇਕ ਹੀ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਾ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਫਾਲੇਅਰ ਬਣ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਮੂੰਹ ਤੋਂ "ਹੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ" ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਸਥੂਲ ਜਾਂ ਸੁਖਸ਼ਮ ਵਿੱਚ ਹਰ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਫਰਮਾਨਬਰਦਾਰ ਭਵ:

ਸਥੂਲ ਫਰਮਾਨ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸੁਖਸ਼ਮ ਫਰਮਾਨ ਪਾਲਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੁਖਸ਼ਮ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਫਰਮਾਨ ਹੈ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਅਤੇ ਮਨ - ਵਚਨ - ਕਰਮ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ। ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਜਾਂ ਅਸੁੱਧਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਅਸੁੱਧ ਸੰਸਕਾਰ ਟਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਵੈਸ਼ਨਵ ਜਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਨਾ ਚੱਲੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸੰਪੂਰਨ ਫਰਮਾਨਬਰਦਾਰ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣ ਕੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿਣਾ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਪਣੀ ਰਜਾਈ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਆਏ ਹੋ, ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੇ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਵੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਕਦੀਰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਦੀ ਜਾਵੇਗੀ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸੰਗਮ ਤੇ ਕਿਸ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ?
- ਉੱਤਰ:- ਸੰਗਮ ਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣੋ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੋ। ਕਦੀ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਤਾਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਕਦੀਰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ।
- ਗੀਤ:- ਤਕਦੀਰ ਜਗਾਕੇ ਆਈ ਹਾਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਹੁਣ ਇੰਨਾਂ ਦੇ ਲਾਈਨਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਉਹ ਹੱਥ ਉਠਾਉਣ? ਇਹ ਕਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਤਕਦੀਰ ਜਗਾਕੇ ਆਈ ਹਾਂ? ਆਤਮਾ ਨੇ। ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਮੈਂ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਕੇ ਆਈ ਹਾਂ, ਕਿਹੜੀ ਤਕਦੀਰ? ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਦੀ ਤਕਦੀਰ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਸੂਰਗ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਰਕ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੱਦ ਤਾਂ ਬੋਲੇ। ਜੀਵ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਅਤੇ ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ, ਨਰਕਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸੂਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਉਹ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਨਰਕ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗਣੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਕੂਲ ਨਹੀਂ ਜਿੱਥੇ ਬੱਚੇ ਕਹਿਣ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਰੇ ਮੈਂ ਬਾਪ ਵੀ ਹਾਂ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹਾਂ, ਗੁਰੂ ਹਾਂ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੀ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ। ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਲੈਣ ਲਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਗੋਇਆ ਤੁਸੀਂ ਰਜਾਈ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਆਏ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਗੀਤ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਟਕ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਫਿਰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸਾਰਿਆਂ ਵੇਦਾਂ, ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ, ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਅੰਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਤਕਦੀਰ ਵਿਗੜ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ, ਉਹ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ। ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਵੀ ਵਿਭਚਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਬੋਲਣ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਕਦੀ - ਕਦੀ ਮਨੁੱਖ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਜਦ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਚੁਰਪੁਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਆਤਮਾ ਚਲੀ ਗਈ ਫਿਰ ਆਈ, ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁਕਸ਼ਮ ਹੈ ਨਾ, ਤਾਂ ਕਿੱਥੇ ਛਿਪ ਗਈ। ਇਵੇਂ ਕਹਾਂਗੇ ਅਣਕਾਂਸੇਅਸ ਹੋ ਗਈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। ਇਵੇਂ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਚਿਤਾ ਤੋਂ ਵੀ ਜਾਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਠਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਆਤਮਾ ਕਿੱਥੇ ਛਿਪ ਗਈ। ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਠਿਕਾਣੇ ਆ ਗਈ। ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਇਕਦਮ ਮੁਰਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਹੈ ਪਰਮਧਾਮ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਘਰ ਤੋਂ ਆਏ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜੋ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਉਹ ਹੀ ਆਏ ਹੋਣਗੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੋ - ਜੋ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਿਛਾੜੀ ਤੱਕ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧ ਦਾ ਧਰਮ ਕਾਇਮ ਹੈ, ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਦਾ ਧਰਮ ਕਾਇਮ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਜੋ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਗੁੰਮ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਵੇ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ, ਸਾਡਾ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਧਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ। ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਤੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਅਤੇ ਭਗਵਾਨ ਨਾਰਾਇਣ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਉਹ ਬੈਠ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ, ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਭੁੱਲ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਇੱਕ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੁਣ

ਨਾਲੇਜ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਭਾਗ ਕਰੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਸੂਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹਰ ਇੱਕ ਉਸ ਦਾਦੇ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਵੰਡਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬੈਰੁੰਨ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਉੱਚ, ਮਰਤਬਾ ਪਾਉਣਾ, ਉਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੇ ਮਦਾਰ। ਜਿੰਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਗੇ। ਸੋਨੇ ਨੂੰ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਸੱਚੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਡਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਵੀ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਹੈ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਫਿਰ ਪਹਿਲੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਖਾਦ ਪਈ। ਆਤਮਾ ਥੋੜੀ ਇਮਪਿਓਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਥੋੜਾ ਘੱਟਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਕਾਨ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਨਵਾਂ ਫਿਰ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਪੁਰਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 100 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਕਹਿਣਗੇ ਪੁਰਾਣਾ। ਉਦੋਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਨਵੀਂ ਸੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਜੋ ਸੀ - ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ? 84 ਜਨਮ ਭੋਗਦੇ - ਭੋਗਦੇ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਮੈਲੀ, ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਮੈਲਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਗੇਰੇ ਤੋਂ ਸਾਂਵਰੇ ਹੋ ਗਏ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਗੇਰਾ ਅਤੇ ਸਾਂਵਰਾਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਲੱਤ ਨਰਕ ਵੱਲ, ਮੂੰਹ ਸੂਰਗ ਵੱਲ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਉਸ ਕੁਲ ਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਲੱਤ ਨਰਕ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਸੂਰਗ ਵੱਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਨਿਰਵਾਣਯਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਆਵੋਗੇ। ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੂਸਲਯਾਰ ਬਰਸਾਤ, ਅੱਗ, ਅਰਥਕਵੇਕ ਆਦਿ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਤਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰ ਘਰ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਬਾਕੀ ਥੋੜੇ ਬਚਣਗੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਜਾਣਗੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਕੰਡੇ। ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਉਣਾ, ਇਹ ਕੰਡਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੂਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਵਾਂਗਾ, ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਸੀ ਤਾਂ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵੀ ਅਪਵਿੱਤਰ, ਵਿਕਾਰੀ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵਿਵਹਾਰ ਪੰਧਾ ਵੀ ਸੱਚਾ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਝੂਠ ਆਦਿ ਬੋਲਣ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ, ਝੂਠ ਤਾਂ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦ ਬਹੁਤ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣ ਦਾ ਲੋਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਪੈਸੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਅਨਾਜ ਆਦਿ ਦਾ ਕੋਈ ਦਾਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਗਰੀਬ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਚੰਗਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਗੇ ਉਹ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਣਨਗੇ। ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਮਿਲਣਗੇ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਫਿਰ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ਼ ਸਾਰਾ ਘਰਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਫਿਰ ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਾਹੁਕਾਰ ਅਤੇ ਗਰੀਬ ਪ੍ਰਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਗੇ। ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ, ਵਜੀਰ ਵੀ ਇੱਕ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਵਜੀਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਰਾਜਾ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਰਾਜ ਚਲਾਉਣ ਦੀ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ, ਸੂਰਗਵਾਸੀ ਸੀ ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ - ਬਣਦੇ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਸੂਰਗਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਖੇਡ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਬਣ ਜਾਣਗੇ ਫਿਰ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮ ਲੈਣੇ ਪੈਣਗੇ। ਸੀੜੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕਲੀਅਰ ਵਿਖਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਕੇ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਸੱਤ ਦੱਸਕੇ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਸੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕੋਈ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਉਹ ਕਥਾ ਝੂਠੀ ਹੋਈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੀ ਹੋ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ, ਉਹ ਇਵੇਂ ਥੋੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸੱਤ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਪੂਰਨਮਾਸੀ ਦੇ ਦਿਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪੂਰਨਮਾਸੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ 16 ਕਲਾ ਚੰਦਰਮਾ ਨੂੰ। ਜਦ ਪਿਛਾੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਚੰਦਰਮਾ ਦੀ ਲਕੀਰ ਜਾਕੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਮਾਵਸ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਮਾਵਸ ਮਾਨਾ ਹਨੇਰੀ ਰਾਤ। ਸਤਿਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਨੂੰ ਦਿਨ, ਦਵਾਪਰ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਰਾਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਪੁਆਇੰਟ ਸਮਝਣ ਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਵੀ ਆਕੇ ਇੱਥੇ ਬੈਠਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਪਾਵਨ ਸੀ ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਬਗੈਰ ਘਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਗੇ ਤਾਂ ਉੱਡਣਗੇ। ਸਭ ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹੈ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉੱਡੀਏ। ਆਪਣੇ ਘਰ ਮੁਕਤੀਯਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ। ਉਹ ਹੈ ਸਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ। ਪਤਿਤ ਘਰ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਜਲਦੀ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਆਉਣਗੇ। ਨਵੇਂ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਨਵੇਂ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਮਜਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੰਮਾ ਬਾਬਾ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਜਾਈਏ! ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਫਾਲੇ ਕਰੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਪੁਛੋ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਨਗੇ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪੰਜ ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਰਾਵਣ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਪਰਮਯਾਮ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ,

ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਆਰਗਨਸ ਨਾਲ ਸੁਣਦੀ ਹੈ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਸਰੀਰ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹੈਵਿਨ, ਸ੍ਵਰਗ, ਪੈਰਾਡਾਈਜ਼। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਕੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣੋ ਹੋ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਨਰਕ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਨਰਕਵਾਸੀ ਤੋਂ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਅਸੀਂ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਭ ਵਿਕਾਰੀ ਪਤਿਤ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਹੋਵੋਗੇ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਫਿਰ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਉਣਗੇ। ਜਦ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ। ਇਥੇ ਨਰਕਵਾਸੀ ਤੋਂ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਰਕਵਾਸੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਅਸੂਰ ਅਤੇ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਆਸੂਰੀ ਸ੍ਵਭਾਵ ਵਾਲੇ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਦੇ ਰਹੋ। ਕੋਈ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਧੰਧੇ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਥੋੜਾ ਪਾਪ ਬਣੇਗਾ। ਉਹ ਫਿਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਅਜਕਲ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਰਿਸ਼ਵਤ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਮੈਪਸ ਹਨ, ਅਜਿਹੇ ਮੈਪਸ ਕਿੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੇਖਕੇ ਕਾਪੀ ਕਰਕੇ ਬਣਾਏ ਵੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦ ਅਰਥ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ 7 ਰੋਜ਼ ਲਈ ਸਮਝਣ ਆਓ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨ ਲਾਇਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਹੁਣ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹੋ, ਸੀੜੀ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ, ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਉੱਪਰ ਖੜੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਤੋਂ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਜਰੂਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ, ਇਸਲਈ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੂਫਾਨ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ ਪਰ ਨੰਗਨ (ਪਤਿਤ) ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਹੋਣ ਨਾਲ ਬੜੀ ਖਤਾ (ਭੁੱਲ) ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਫਿਰ ਧਰਮਰਾਜ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸਜਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਜੇ ਵੀ ਆਸੂਰੀ ਸ੍ਵਭਾਵ ਹੈ, ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਦੀ ਆਦਤ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੈਵੀ ਸ੍ਵਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਘਰ ਚੱਲਣ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕਦੀ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੱਚੀ ਲਗਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਹੋਰ ਸੰਗ ਤੇੜ ਇੱਕ ਸੰਗ ਜੋੜਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਭਵ:
ਸੰਪੂਰਨ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਸੁੱਪਣੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕਰੁਣਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇ, ਬਾਪ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਵਿਖਾਈ ਨਾ ਦਵੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ... ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਲਗਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਸੰਗ ਰਹੇ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਸੰਗ ਦਾ ਰੰਗ ਲੱਗ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਇਸਲਈ ਪਹਿਲਾ ਵਾਇਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਸੰਗ ਤੇੜ ਇੱਕ ਸੰਗ ਜੋੜ - ਇਸ ਵਾਇਦੇ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਸੰਪੂਰਨ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੱਤ ਦੀ ਸਵ - ਸਥਿਤੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਾ ਦਵੇਗੀ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਉੱਚ ਬਨਾਉਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਰੱਖੋ, ਸਭਨੂੰ ਗਿਆਨ ਧਨ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਰਹੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਅਜਿਹੀ ਕਿਹੜੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅੱਜ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ?
- ਉੱਤਰ:- ਹੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਧੀਚੀ ਰਿਸ਼ੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੱਡੀਆਂ ਦਵੇ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਜੋ ਅਵਿਨਾਸੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਮਿਲੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰੋ। ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ। ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੱਤ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤਕਦੀਰ ਉੱਚ ਬਣਦੀ ਜਾਵੇਗੀ।
- ਗੀਤ:- ਬਦਲ ਜਾਵੇ ਦੁਨੀਆਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਦੀਆਂ ਦੋ ਲਾਈਨਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਗੀਤ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਗਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਪੱਕਾ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤਿਗਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਨਾਲ। ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂ ਸਜਨੀਆਂ ਦੀ ਸਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਇਆ ਕਿ ਆਇਆ। ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਬਾਹਰ ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝੋਗੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਇਆ ਕਿ ਆਇਆ। ਬਾਹਰ ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਸਮਝਣਗੇ ਬਾਬਾ ਦੀ ਵਜਾਈ ਹੋਈ ਮੁਰਲੀ ਆਈ ਕਿ ਆਈ। ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸਨਮੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਸਨਮੁੱਖ ਜਾਕੇ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣੀਏ। ਇੱਥੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਕਿ ਆਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਸਤਿਸੰਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਸਮਝਣਗੇ ਫਲਾਣਾ ਸਵਾਮੀ ਆਵੇਗਾ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਖਿਆਲਾਤ ਵੀ ਸਭ ਦੀ ਇੱਕਰਸ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਬੰਧੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਬੁੱਧੀ ਇੱਕ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਠਹਿਰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸਵਾਮੀ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਭ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਦੌੜਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਿਤ੍ਰ ਸਬੰਧੀ ਯਾਦ ਆਉਣਗੇ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਤੇ ਅਹੇ ਸੰਭਾਗਿਆ। ਸਥਾਈ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਤੇ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਰਹਿਣ ਤੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਤਿੰਦਰੀਏ ਸੁਖ ਗੋਪ - ਗੋਪੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ। ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਦਾ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਦੈਵੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਚਿੰਤਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੁਰੈਕਸ਼ਨ ਕਰੀਏ, ਇਹ ਲਿਖੀਏ। ਪਰੰਤੂ ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਸੁਣਨਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੰਕਲਪ ਆਉਣ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਨ ਆਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੀ ਬੁਧੀਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਧਾਰਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਘੱਟ ਧਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੁਧੀਯੋਗ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਦੌੜਦਾ ਰਹੇਗਾ ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੱਚੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇੱਕ ਦੇ ਵਾਰੀ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣੀ, ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਤਾਂ ਆਦਤ ਪੱਕੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਿੰਨਾਂ ਵੀ ਸੁਣਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਜਿਸਨੂੰ ਧਾਰਨਾ ਹੋਵੇਗੀ ਉਸਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਛਲਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਜਾਕੇ ਧਨ ਦਾਨ ਕਰਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਧਨ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਭਨੂੰ ਧਾਰਨਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸਭ ਇੱਕਰਸ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਬੁੱਧੀ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਭਟਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਭਵਿੱਖ ਤਕਦੀਰ ਇੰਨੀ ਉੱਚੀ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਕੋਈ ਸਥੂਲ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਹੱਡੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਭਨੂੰ ਰਾਜ਼ੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਭੇਜਣ ਪਕਾਉਂਦੇ ਹਨ ਖਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਹੈ ਨਾ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਕਹੇ ਬਿਗਰ ਰਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਕਿਤੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵੱਡਿਆਂ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਥੀਆਂ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਤਾਂ ਰੱਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਂ ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਵੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਵੱਡੇ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬੁੱਧੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੈਲਪ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਵੇਖ ਬਾਪ ਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਗੇ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਤਾਂ ਢੇਰ ਬਣਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਲੱਖਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਉਪਾਏ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸੂਰਜਵੰਸੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸੀ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਪ੍ਰਜਾ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਬਣਨੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਘਰ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਆਪਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਘਰ - ਬਾਰ ਤਾਂ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਰਹੋ, ਪਰੰਤੂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋਈ ਪਈ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਹੁਣ ਬਾਪ ਨਾਲ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਲਪ ਪਹਿਲੋਂ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਲਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਹੀ ਲੈਣਗੇ। ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਏ

ਸੈਕਿੰਡ ਹੁਬਰੂ ਰਪੀਟ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਵਰਗਾ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਪੈਆਇੰਟਸ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਭ ਪੈਆਇੰਟਸ ਇੱਕੋ ਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਲਕਸ਼ ਪੱਕਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤੇ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਧਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਉਤਰਦੀਆਂ ਹਨ ਫਿਰ ਸਤੇ, ਤਮੇ, ਰਜੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਖਜ਼ਾਨਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਨੇਟਸ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਨੇਟਸ ਲੈਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਟੇਪੀਕਸ ਆਉਣਗੇ। ਅੱਜ ਇਸ ਟੇਪੀਕ ਤੇ ਸਮਝਾਵਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾਂ ਖਜ਼ਾਨਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਅਥਾਹ ਧਨ ਸੀ ਫਿਰ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਗਈ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਵਿਕਰਮ ਹੋਣ ਲੱਗੇ। ਉੱਤਰਦੇ - ਉੱਤਰਦੇ ਕਲਾਵਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਦੀਆਂ ਸਟੇਜਿਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਸਤੇ ਤੋਂ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਫੁਟ ਨਾਲ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਉੱਤਰਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਸਟੇਜਿਸ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਫੁਟ ਨਾਲ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਸੀੜੀ ਉੱਤਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੰਪ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਸਦੇ ਲਈ ਟਾਈਮ ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਹੈ ਚੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਚੱਖੇ ਬੈਕੁੰਠ ਰਸ। ਕਾਮ ਦੀ ਚਮਾਟ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੱਡਗੋਡੇ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣਾ ਜੀਵਘਾਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਘਾਤ ਨਹੀਂ, ਜੀਵਘਾਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਇਹ ਵੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਘਾਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੀਤੀ ਕਮਾਈ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਕਿੰਨੀ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ? ਕਿੰਨੇ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣੇ? ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੀੜੀ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਸਹਿਜ ਬਣਾਈਏ ਜੋ ਕੋਈ ਸਮਝ ਜਾਵੇ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਬਹੁਤ ਚਲਣੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਕਲਾਸ ਕਦੋਂ ਤੱਕ ਚੱਲੇਗਾ! ਉਹ ਤੇ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਲਪ ਦੀ ਉੱਮਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਅੰਤ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਭਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਆਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਜੋ ਸਾਡੇ ਚੇਲੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਵੀ ਜਾਕੇ ਜੇਤੀ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਅਮਰ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਕਥਾ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਅਮਰ ਬਾਬਾ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਣਾ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣਗੇ, ਪਦਵੀ ਵੀ ਘੱਟ ਮਿਲੇਗੀ। ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਦਫ਼ਤਰੀ ਰਿਸ਼ੀ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਹੈ, ਹੱਡੀਆਂ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਆਪਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਵੀ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਕਰਕੇ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹੱਡੀ ਸਰਵਿਸ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਹੱਡੀ ਸਰਵਿਸ। ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਵਾਲੇ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ ਹੀ ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਗਿਆਨ ਧਨ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਬੈਠ ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕੋਈ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੁਪ੍ਰੀਚਅਲ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸੁਪ੍ਰੀਚਅਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ (ਆਤਮਾਵਾਂ) ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ - ਸਤਿਯੁਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਹੈ ਰਾਮਰਾਜ। ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਘੱਟ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਨਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਰਾਵਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਦੁਖੀ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਸ ਸੀੜੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਬਨਾਉਣ ਲਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਗੈਰਮਿੰਟ ਦੀ ਰੋਜ਼ ਅਖਬਾਰਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਛਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਹੱਥ ਨਾਲ ਬਨਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਹਿਣਗੇ ਇਸ ਸੀੜੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਗੋਲੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਨ ਨਾ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਾਪ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਾਜਯੋਗ ਸਭ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਚਿੱਤਰ ਤੋਂ ਉਹ ਖੁਦ ਹੀ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ, ਬਰੇਬਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਆਇਆ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਉਹ ਵੀ ਬੈਗਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਇਹ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੈਸਾ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੁਣੋ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਛਪਵਾਓ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਹਾਲ ਬਨਾਓ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਾਈ ਜਾਵੇ। ਬਾਕੀ ਅਸੀਂ ਪੈਸਾ ਲੈਕੇ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਘਰ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੋ, ਬਹੁਤ ਆਕੇ ਸੁਣਨਗੇ। ਰਚਨਾ ਅਤੇ ਰਚਤਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਤਾਂ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਈ ਹੈ, ਵਿਲਾਇਤ ਵਾਲੇ ਉਹ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਕੇ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਕਰਨਗੇ। ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਸਮਝਣਗੇ ਅਸੀਂ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ

ਲਗਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਗੰਡ ਫਾਦਰ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਖੁਦਾ ਨੇ ਬਹਿਸ਼ਤ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ। ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਯੋਗ ਸਿੱਖਣਗੇ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਗੇ। ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੁਨਰ ਵਿਖਾਉਣ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਭੇਜਾਂਗੇ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਜਾਨਣਗੇ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੇਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਕਿਤੇ ਵੀ ਅਰਥਕਵੇਕ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦੇ - ਤਿੰਨ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਮਕਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਿਆਦਾ ਕਾਰੀਗਰ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਲਦੀ ਮਕਾਨ ਬਣਨਗੇ। ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਕਾਨ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਮਿੰਟ ਮੇਟਰ। ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਬਣਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਸੋਨਾ, ਚਾਂਦੀ ਬਹੁਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਖਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਸੋਨਾ, ਚਾਂਦੀ, ਹੀਰੇ ਆਦਿ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਨਰ ਤਾਂ ਸਭ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਂਇੰਸ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਘਮੰਡ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਂਇੰਸ ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਵੀ ਕੰਮ ਆਵੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲੇ ਉੱਥੇ ਦੂਜਾ ਜਨਮ ਲੈ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰਾਵਣਰਾਜ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 5 ਤਤ੍ਵ ਵੀ ਕਾਇਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਵਰਗ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਉਪਦ੍ਰਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਵਣਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਲਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੇ ਫੁਰਨਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾਨ ਦਵੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕੱਠਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਚਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਢੇਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਉਣਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਵੀ ਉਣਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਂਕ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਭਰਕੇ ਫਿਰ ਉਸਦਾ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਸੁਣਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਖਿਆਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਭਟਕਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਅਥਾਰਟੀ ਦਵਾਰਾ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਆਰਡਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵਸਕਤੀਮਾਨ ਭਵ:

ਜਿਵੇਂ ਸਥੂਲ ਹੱਥ ਪੈਰ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੇ ਉੱਥੇ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਕਰਮ ਵਿਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਉਵੇਂ ਸੰਕਲਪ ਜਾਂ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੇ ਉੱਥੇ ਲਗਾ ਸਕੋ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਅਥਾਰਟੀ। ਜਿਵੇਂ ਵਾਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਸਹਿਜ ਹੈ ਉਵੇਂ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਹਿਜ ਹੋਵੇ, ਇਸੇ ਅਭਿਆਸ ਨਾਲ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਮੂਰਤ ਬਣੇਗੇ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਬਨਾਓ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵਸਕਤੀਮਾਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਵਸਥਿਤੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਖੁਦ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗੀ ਸਮਝ ਵਿਕਾਰੀ ਸਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਮਮਤਵ ਕੱਢ ਦਵੇ, ਸਿਰਫ ਤੋੜ ਨਿਭਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਨਾਲ ਰਹੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਦੇਹ - ਭਾਨ ਨੂੰ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਰੂਪ ਤੋਂ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਾਂਡਵ ਪਹਾੜਾਂ ਤੇ ਗੱਲ ਗਏ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਈ ਸੀ ਜੇ ਪਹਾੜਾਂ ਤੇ ਬਰਫ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਗੇ ਲਾਅ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਹਿਮਾਲਿਆ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ। ਬਾਕੀ ਤੁਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਦੇਹ - ਭਾਨ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਾਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਅਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਦਾ ਸੰਗਮ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਇਸਲਈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਟਾਈਮ ਤੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਆਉਣਗੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਓ। ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਅੰਤ ਅਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਆਓ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ, ਧੱਕਾ ਖਾਂਦੇ - ਖਾਂਦੇ ਆਖਰੀਨ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਹੀ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਕਲਪ ਦਾ ਅੰਤ ਕਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਉਦੋਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੇਤਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸੁੱਖ, ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੰਨਾਂ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਜਦ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਮੋਧਾਨ ਮਾਨਾ ਦੁਖੀ, ਫਿਰ ਹੀ ਪੁਕਾਰਣਗੇ ਨਾ। ਹੋ ਦੁਖਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਆਓ। ਦੁਖ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਦੁਖ ਦੇ ਟਾਈਮ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਛੁਡਾਓ। ਜਦ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜੋਰ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਮੇਜ਼ (ਭੂਲਭੁਲਾਇਆ) ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਜਿੱਥੇ ਤੋਂ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਜਦ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਚਿੱਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਜਦ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਚਿੱਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ, ਹੋ ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਹੋ ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹਨ ਪਾਂਡਵ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹਨ ਕੌਰਵ। ਅੰਨ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸੱਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਪਿਆ ਸ਼ਿਵਾਲਾ। ਫਿਰ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਵੈਸ਼ਾਲਿਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਲਾ। ਕਲਯੁਗ ਹੈ ਵੈਸ਼ਾਲਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਨਾ ਵੈਸ਼ਾਲਿਆ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਵੈਸ਼ਾਲਿਆ, ਵਿਕਾਰੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਸਾਡਾ ਮਮਤਵ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈ ਸਾਡਾ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਮਮਤਵ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਰਾਜਯੋਗੀ ਹਾਂ, ਉਹ ਹੈ ਯੋਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਕੀ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਰਹਿਣਾ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਜਿੰਨੀ ਉੱਚ ਸੇਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਪ ਹੀ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਸੱਤ ਬਾਬਾ, ਸੱਤ ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਸੱਤ ਨੂੰ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਦ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀ ਹਰ ਸਮੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਹੈ ਉਹ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ। ਉਹ ਸੱਤ ਸਿੱਖਿਅਕ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਚੱਕਰ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਉਹ ਸੱਤ ਬਾਪ, ਸੱਤ ਟੀਚਰ, ਸੱਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਸੱਤ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਰਾਜ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਨ ਵਰਲਡ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਏਕਤਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਵਰਲਡ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਜ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੰਗਾਮੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਹੀ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝ ਲਿੱਤਾ ਹੈ। ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ ਹੀ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ

ਹੈ ਮਹਿਮਾ। ਸਿਰਫ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਉਹ ਗੀਤ ਆਦਿ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕੋਈ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਗੀਤ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਜੋ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਰਾਜ ਪਦਵੀ ਪਾਈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਤਿਉਹਾਰ ਆਦਿ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ ਗੱਲ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਦੇ ਬਾਦ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਯੰਤੀ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਆਉਣ ਦੇ ਬਾਦ ਜਰੂਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਆਕੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਾਇਆ। ਇੱਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਥੋੜੀ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੂਰੀ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਫਿਰ ਸਤੇ ਰਜੇ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੈਠ ਜਾਣਾ ਹੈ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਵੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਤੇਤਾ... ਜਰੂਰ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਦਿਨ ਦੇ ਬਾਦ ਰਾਤ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੈਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਮਹਾਭਾਰੀ, ਮਹਾਭਾਰਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਮੁਸਲਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਾਂਡਵ ਵੀ ਸਨ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਜਿੱਤ ਹੋਈ। ਸ੍ਰਾਜ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਤਾਂ ਸ੍ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ ਨਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਭਾਵੇਂ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਛੱਡੇ, ਰਜਾਈ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਲਾਅ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਹਿਮਾਲਿਆ ਪਹਾੜਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਯੋਗ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਈ ਹੈ ਜੇ ਪਹਾੜਾਂ ਤੇ ਬਰਫ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਗਪੇੜੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸੱਪ ਪੁਰਾਣੇ ਖਾਲ ਛੱਡ ਨਵੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਵੇਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਆਉਣਗੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਗੇ ਤਾਂ ਆਪ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਬੁੱਢਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਵਾਪਿਸ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਪ੍ਰੋਕਟਿਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਉਹ ਪ੍ਰੋਕਟਿਸ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰੋਕਟਿਸ ਇਸਲਈ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਸ੍ਰਰਗਵਾਸੀ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਗੇ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਨਰਕਵਾਸੀ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਗੇ ਤਾਂ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਾ ਸਕਣ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਤਾਂ ਜਾਣਗੇ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ, ਫਿਰ ਦੈਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਮਤਲਬ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਣ। ਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਜਾ ਦਾ ਲਕਬ ਇੱਥੇ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਦਵੀ ਦੂਜੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਨਾਮ ਉਹ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਦਾ ਟਾਈਟਲ ਕਾਇਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਟਾਈਟਲ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਲੱਖ ਦੇ ਲੱਖ ਦਿੰਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਲਕਬ (ਟਾਈਟਲ) ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਤਾਂ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਫਾਦਰ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ... ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਓ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਇੱਥੇ ਬੜਾ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਫਿਰ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ, ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਮਗਯੁਗ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਜਰੂਰ ਪਾਉਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਡਰਾਮਾ ਅੱਖਰ ਵੀ ਲਿਖਣਾ ਪਵੇ। ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਪਵੇ ਕਿ ਇਹ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਸਭ ਮਨੁੱਖ - ਮਾਤਰ ਪਤਿਤ ਹਨ ਇਸਲਈ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਾਪੀ ਹਾਂ, ਨੀਚ ਹਾਂ। ਬਰੇਬਰ ਵੈਸ਼ਾਲਿਆ ਵੀ ਹੈ, ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਹੈ ਨਾ। ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਸ਼ੀਰ ਸਾਗਰ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇਵੇਂ ਸਨ। ਇਹ ਸ਼ੀਰਸਾਗਰ ਭੋਟ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸ਼ੀਰਸਾਗਰ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸਾਗਰ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਿਕ ਹੋ। ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ, ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਿਕ ਹੋ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਟੁਕੜਾ - ਟੁਕੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਜਦੋਂ ਯਾਦ ਆਏ ਤਾਂ ਸਮਝਣਾ ਕਿ ਹੁਣ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਸੰਗਮ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਵੀ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸਥਾਪਨਾ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਬਿੰਦੀ, ਲਾਈਟ ਮਾਈਟ ਦੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਲਾਈਟ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਈਟ ਕਿਵੇਂ ਦੇਣ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਬਿੰਦੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਲਾਈਟ ਕਿਵੇਂ ਦਿੱਤੀ ! ਲਾਈਟ ਦੇਣ ਨਾਲ ਵੱਡਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੱਡੀ ਲਾਈਟ ਨੂੰ ਹੀ ਪੂਜਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਯੋਤੀ ਸਵਰੂਪ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਜਯੋਤੀ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਬਿੰਦੀ ਨੂੰ ਜੇ ਲਾਈਟ ਵੀ ਛੋਟੀ ਦੇਣ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸਲਈ ਵੱਡਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਪਰਮ ਆਤਮਾ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸੋਲ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ। ਲਾਈਟ ਕਿਵੇਂ ਦੇਣ। ਕੋਈ ਲਿੰਗ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀਰਾ ਗੋਲ ਬਣਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਹੀ ਰੱਖਣਗੇ। ਹੈ ਤਾਂ ਸਟਾਰ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਗੂੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਛੋਟੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫਿੱਟ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ? ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵੇਖੋਗੇ? ਹਾਂ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਜਦਕਿ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਫਾਇਦਾ ਹੀ ਕੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਫਯੂਚਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕਿੱਥੇ ਇਵੇਂ ਕਰਮ ਸਿੱਖੇ? ਸੰਗਮ

ਤੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਤਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਲਿਖਣਾ ਹੈ ਇਹ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਬਰਥ ਰਾਈਟ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਅੱਖਰ ਜਰੂਰ ਲਿਖਣਾ ਹੈ। ਐਕੂਰੇਟ ਜੋ ਤਾਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਕਾਪੀ ਉੱਥੇ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਕਲੀਅਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਥੱਲੇ ਲਿਖਦੇ ਹੀ ਹਨ ਬਾਪਦਾਦਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਜੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਉਹ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਿਵ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਤਾਂ ਸੂਕਸ਼ਮ ਆਕਾਰੀ ਹਨ ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਕਿੱਥੇ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਕਲੀਅਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਹਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਪਰ ਜਦ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਸਾਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਇਹ ਪਹਿਲੇ ਪੂਜਯ ਸੀ, ਹੁਣ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਫਿਰ ਦੇ ਦਾਣੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਹੀ ਮਾਲਾ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਸੀ, ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮਤ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਯਾਦਗਾਰ ਮਾਲਾ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਵਿਜੈਂਤੀਮਾਲਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਪਰ ਬਣੀ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਮਾਲਾ ਬਣਾਉਣਾ, ਅਵਿਅਕਤ ਨਾਮ ਦੇਣਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਨਾਮ ਜੋ ਇੱਥੇ ਦੇ ਸੀ ਉਹ ਨਾਮ ਇੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਆਪਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾਮ ਲੈ ਭੱਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨਵੇਂ ਨਾਮ ਤੋਂ ਕੋਈ ਬੁਲਾਉਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਗੁਰੂ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਲਵ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਪਰ ਮਾਇਆ ਅਜਿਹੀ ਹੈ ਜੋ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਅਵਸਥਾ ਡਰਾਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੁਰਝਾਏ-ਪਏ ਦੀ ਫੀਲਿੰਗ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਫਿਰ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਵਿਕਾਰੀ ਸਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਮਮਤਵ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਨਵੇਂ ਸਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ।
2. ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਹਰ ਸਮੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸੱਤ ਬਾਪ, ਸੱਤ ਸ਼ਿਕਸ਼ਕ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਅੰਨਿਆ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕੋਮਲਤਾ ਨੂੰ ਕਮਾਲ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਮਾਇਆ ਜਿੱਤ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ: ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਕੋਮਲਤਾ ਨੂੰ ਕਮਾਲ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰੋ। ਸਿਰਫ ਖੁਦ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਮਲ ਬਣੋ, ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਕੋਮਲ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ ਦਾ ਕਵਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਤੀਰ ਲਗ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਚਹਿਰੇ, ਨੇਣ - ਚੈਨ ਤੋਂ ਕੋਮਲਤਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ ਵਿਖਾਈ ਦਵੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣ ਪਾਸ ਵਿਦ ਆਨਰ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲੈ ਸਕੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈਟ ਹੋਕੇ ਹਰ ਕਰਮ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੂਰ ਤੋਂ ਹੀ ਭੱਜ ਜਾਵੇਗੀ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਗਿਆਨ ਧਨ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰੋ, ਦਾਨ ਦਾ ਸ਼ੋਕ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਮੰਥਨ ਚਲਦਾ ਰਹੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਤੰਦਰੁਸਤ ਰੱਖਣ ਦਾ ਸਾਧਣ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਤੰਦਰੁਸਤ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਬਾ ਦਵਾਰਾ ਜੋ ਵੀ ਗਿਆਨ ਘਾਸ (ਮੁਰਲੀ) ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਕੇ ਫਿਰ ਉਗਾਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਮਤਲਬ ਹਜ਼ਮ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਹੈ, ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦੇ। ਸਦਾ ਤੰਦਰੁਸਤ ਉਹ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨਹੀਂ।
- ਗੀਤ:- ਤੂੰ ਪਿਆਰ ਕਾ ਸਾਗਰ ਹੈ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਵੀ ਗੀਤ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਾਸ਼ਤਰ ਆਦਿ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹਨ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਹੋਰ ਹੀ ਅਕਲਿਆਣ ਹੁੰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਸਰਵ ਦਾ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਇੱਕ ਹੀ ਈਸ਼ਵਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਲਿਆਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ। ਖਾਸ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ, ਆਮ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਰ ਪੇਇੰਟਸ ਖਿਸਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪੂਰੀ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਪੇਆਇੰਟ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜਾਨਵਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨੀ ਅਕਲ ਹੈ, ਅੱਜਕਲ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਓਨੀ ਵੀ ਅਕਲ ਨਹੀਂ। ਜਾਨਵਰ (ਗਊ) ਘਾਸ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਗਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਭੋਜਣ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਉਗਾਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਉਗਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਘਾਸ। ਯੋਗ ਅਤੇ ਗਿਆਨ। ਇਸ ਤੇ ਦਿਨ ਭਰ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੋਕ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਕੇ ਕੀ ਕਰਨਗੇ। ਸ਼ੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰਨਗੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਧਨ ਦੇਣ ਦਾ ਸ਼ੋਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਗਊਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਜਾਕੇ ਗਊਆਂ ਨੂੰ ਘਾਸ ਆਦਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਪੁੰਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਘਾਸ ਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੋਕ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਲੋਟਾ ਭਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਬੂੰਦ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਸਵਰਗ ਦੇ ਦਵਾਰ ਤਾਂ ਖੁਲ੍ਹੇ ਹੀ ਹਨ। ਉਵੇਂ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਨੂੰ ਹਪ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਹੀ ਹਪ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਈ ਤਾਂ ਬੂੰਦ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਣ ਕਰਨਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੂੰਦ ਨਾਲ ਵੀ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗੰਗਾ ਦੀ ਇੱਕ ਬੂੰਦ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ - ਕਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਦੈਵ ਹੀ ਗੰਗਾ ਜਲ ਹੀ ਪੀਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਪੀਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਗੰਗਾ ਤੇ ਵਗਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਤੇ ਕੋਈ ਹਪ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਤਾਂ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਸਾਗਰ ਨੂੰ ਹਪ ਕਰ ਲਿਤਾ। ਜੇ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਾਸਤੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਵਿਜੇ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੈਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੋ ਹਪ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਪਦਵੀ ਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨਗੇ ਉਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਧੰਨਵਾਨ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਅਥਾਹ ਧੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਾਲੇਜ, ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ, ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਬਣਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ। 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖਜਾਨਾ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਫਿਰ ਦਾਨ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਧੀਆ ਪਦਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਦਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨੈਕਰੀ ਛੱਡ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਈਏ, ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਰ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਲੈਕੇ ਫਿਰਦੇ ਰਹੀਏ। ਇੱਕ ਬੂੰਦ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗੀ ਤਾਂ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਂਕ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਅਵੱਸਥਾ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਫਿਰ ਗੁਣ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਨਾ ਕ੍ਰੋਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਖਿਆਲ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਚੰਗੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰ ਘੱਟ ਹਨ ਬਾਬਾ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨਗੇ ਨਾ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਕੈਣ - ਕੈਣ ਚੰਗੇ ਮਹਾਰਥੀ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਅਸੁਰ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿਖਾਈ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਜਿੱਤ ਹੋਈ। ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਲੜਾਈ ਹੈ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਅਸੁਰਾਂ ਨਾਲ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਅਸੁਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੁਰੀ ਸਵਭਾਵ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਅਸੁਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਨ ਆਸੁਰੀ ਸਵਭਾਵ ਹੈ ਕਾਮ ਦਾ, ਇਸਲਈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡ ਭੱਜਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਸੁਰੀ ਅਵਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਰਹਿਣਾ ਵੀ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਰ ਆਸੁਰੀ

ਸਵਭਾਵ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਨਾਲ ਮੁਕਤੀ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿੰਨੀ ਭਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਭੱਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਚਿੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀਆਂ ਵਧੀਆ - ਵਧੀਆ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਚਿੰਤਰਾਂ ਦਾ ਸੋ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਚਿੰਤਰ ਵੇਖਣ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਾਇਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਇਹਨਾਂ ਚਿੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਾਇਦਾ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਰਟ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਆਦਿ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਚਿੰਤਰਾਂ ਤੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਰਟਿਸਟ ਨੂੰ ਵੀ ਇਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਵੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਬਣੀ। ਪ੍ਰਜਾ ਤੇ ਅਥਾਹ ਬਣਨੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਇੱਕ ਬੂੰਦ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆ ਹੀ ਜਾਣਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ, ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਪਣਾ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਚਲਦਾ ਰਹੇ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਲਟੀ - ਸੁਲਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਕੰਨ ਨਾਲ ਸੁਣੇ ਦੂਸਰੇ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦੇਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਨੰਬਰਵਨ ਮੁਖ ਗੱਲ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਵੇ। ਬਸ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਉਹ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਅਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੋਲੇ, ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਅੰਗੁਲੀ ਨਾਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਕੁਝ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਭ ਦਾ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਉਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਹੋ। ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁਣ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਕਪੜਾ (ਸਰੀਰ) ਸੜ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੇਤਾ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਕਪੜਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜਾ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਪਾਓਗੇ। ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਜਦੋਂ ਸਮਝਾਏ ਉਦੋਂ ਸਮਝਣ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਉਹ ਹੈ ਸਾਗਰ। ਜੇ ਸਾਗਰ ਹਪ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਹੀ ਵਿਜੇ ਮਾਲਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਦੈਵ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਤਤਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਆਏ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ, ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿਥੋਂ ਆਏ ਹਾਂ ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਜਾਵਾਂਗੇ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਐਕਟਰਸ ਦਾ ਐਕਟ ਟਾਈਮ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੇ ਐਕਟਰਸ ਹਨ ਉਹ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਾਟਕ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਿੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿੱਥੇ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ, ਕਿੱਥੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਸਰੀਰ। ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਥੋੜੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲਵੇਗੀ। ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਾਤਤ੍ਵ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪੇਲਾਰ ਦਾ ਐਂਡ ਨਹੀਂ, ਉਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮ ਤਤ੍ਵ ਦੀ ਵੀ ਐਂਡ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅੰਤ ਪਾਉਣ ਦੀ, ਪਰ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਕਿੰਨਾਂ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਪਕੜਨ ਜਾਂ ਪਾਰ ਜਾਣ। ਸਾਇੰਸ ਦਾ ਘਮੰਡ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ। ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਨਾ ਆਕਾਸ਼ ਹੀ ਆਕਾਸ਼, ਪਾਤਾਲ ਹੀ ਪਾਤਾਲ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਮੂਨ ਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਫਾਇਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਤੇ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾਂ ਫਾਇਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਮੂਨ ਤੇ ਜਾਵੇ, ਛੂ ਮੰਤਰ ਨਾਲ ਭੂਤ ਆਦਿ ਕਢੇ... ਇਸ ਤੋਂ ਫਾਇਦਾ ਕੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਲੈਂਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰਫ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੀ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ। ਉੱਥੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖੰਡ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਇਹ ਤੇ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਆਕੇ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਕੋਈ ਸਦਗਤੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਗਾਇਨ ਹੋਵੇਗਾ! ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਖਸ਼ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਰਹੀਏ। ਇਸ ਆਵਾਗਮਨ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਆਈਏ ਹੀ ਕਿਉਂ! ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੇ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਣਾ ਹੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਤੇ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤੇ ਨੈਚੁਰਲ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਕੁਦਰਤ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਜੇ ਕੁਦਰਤ ਹੈ - ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜੋ ਬੈਠ ਕੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੇ - ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਦੀ। ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ਆਵੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਚਿੰਤ੍ਰ ਹੈ ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਦਾ। ਖੁਦਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਫਿਰ ਉਸਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਜਦੋਂ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀਰੇ ਦਾ ਲਿੰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਭਗਤੀ ਰਜੇ ਤਮੇ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੱਥਰ ਦਾ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੇ ਹੀਰਿਆਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤੇ ਇੱਕ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਲਈ ਵੱਡੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਹੀਰੇ ਦਾ ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਬਣਾਈਏ। ਸੇਮਨਾਥ ਦੇ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿੰਦੀ ਰੱਖਣ ਤਾਂ ਸਮਝ ਵੀ ਨਾ ਆਵੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਇੰਸ ਵਾਲੇ ਇਨਵੈਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੀਆਂ - ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੱਢਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕੱਢਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਬਿਜਲੀ ਥੋੜੀ ਹੀ ਸੀ। ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਦੀਵਾ ਜਗਾਉਂਦੇ ਸਨ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜੀ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਾਗਰ ਨੂੰ ਹਪ ਕਰੋ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਪਦਵੀ ਵੀ ਚੰਗੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੇ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਥੋਂ ਜਾਣਗੇ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਖਤਮ ਹੋਈ ਹੀ ਹੈ। ਤਿਆਰੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤੇ ਕੀ ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਭ ਪਾਸੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਅਖਬਾਰਾਂ ਦਵਾਰਾ ਵਿਲਾਇਤ ਦੇ ਕੋਣੇ - ਕੋਣੇ ਤੱਕ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੀੜੀ ਆਦਿ ਤੋਂ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਣ। ਬਰੋਬਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਾਜ ਕਰਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਮਹਿਮਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਰਤ ਪ੍ਰਚੀਨ ਦੇਸ਼ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਰਤ ਅਜਿਹਾ ਸੀ, ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵੀਆਂ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਬਿਲਕੁਲ ਸਿਮਪਲ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦੋਪਦੀ ਦੇ ਪੈਰ ਦਬਾਏ, ਉਹ ਵੀ ਕੁਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਧੱਕੇ ਖਾਕੇ ਥੱਕ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਥਕਾਨ ਦੂਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਧੱਕੇ ਖਾ - ਖਾ ਕੇ ਪਤਿਤ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਥੱਕਾਨ ਦੂਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਕਦੇ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋਗੇ। ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ ਪਦਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ - ਇਸਨੇ ਪਾਸਟ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਗਾਇਨ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਰੰਤੂ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਇਹ ਪਦਵੀ ਪਾਈ! ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਕਰਮ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕਰ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਓ। ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਕਰਮ ਵਿਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤੇ ਹੈ ਹੀ ਸਵਰਗ। ਕਰਮ ਅਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਰਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਜੇ ਚੰਗਾ ਕਰਮ ਕਰਨਗੇ ਉਹ ਫਲ ਵੀ ਚੰਗਾ ਪਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਕਰਮਸ਼ੇਤਰ ਹੈ। ਕਈ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਹਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਹੀ ਤਾਤ ਲੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਮੀ ਹੈ ਕੀ? ਨਹੀਂ, ਸਰਵਿਸ ਤਾਂ ਜਿੰਨੀ ਕਰ ਸਕਾਂਗੇ ਉਤਨੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਸਰਵਿਸ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਨਿਕਲਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਥਤ ਹੈ - ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਰੋਜ਼ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੀਏ ਜੋ ਉੱਥੇ ਵੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਈਏ। ਬਾਬਾ ਇਹ ਗਿਆਨ ਘਾਸ ਖਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਗਾਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਪੱਕੀ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਵੀ ਚੜ੍ਹੇ। ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਵੱਡੇ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਚਿੱਤਰ ਪੈਣਗੇ। ਵਿਲਾਇਤ ਤੱਕ ਤੇ ਅਖਬਾਰਾਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਚਿੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ, ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਤਾਂ ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ ਹੋਣ ਦੀ। ਉਹ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਜੋ ਚੰਗੀਆਂ - ਚੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਉਲਟੀ - ਸੁਲਟੀ ਗੱਲਾਂ ਇੱਕ ਕੰਨ ਤੋਂ ਸੁਣ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦੇਣੀਆਂ ਹਨ।

2. ਕੋਈ ਵੀ ਆਸੁਰੀ ਸਵਭਾਵ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੋ ਗਿਆਨ ਘਾਸ ਖਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸਨੂੰ ਉਗਾਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਮੇਤੀ ਚੁਣਨ ਵਾਲੇ ਹੋਲੀਹੰਸ ਭਵ:

ਤੁਸੀਂ ਹੋਲੀ ਹੰਸਾਂ ਦਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਕਰਤਵਿਆ ਹੈ ਸਦੈਵ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਮੇਤੀ ਚੁਣਨਾ। ਅਵਗੁਣ ਰੂਪੀ ਕੰਕੜ ਕਦੇ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਹੋਣ। ਲੇਕਿਨ ਇਸ ਕਰਤਵਿਆ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਦੈਵ ਇੱਕ ਆਗਿਆ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਨਾ ਬੁਰਾ ਸੋਚਣਾ ਹੈ, ਨਾ ਬੁਰਾ ਸੁਣਨਾ ਹੈ, ਨਾ ਬੁਰਾ ਵੇਖਣਾ ਹੈ, ਨਾ ਬੁਰਾ ਬੋਲਣਾ ਹੈ... ਜੇ ਇਸ ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਦਾ ਸਾਗਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੰਸਾਂ ਦਾ ਠਿਕਾਣਾ ਹੈ ਹੀ ਸਾਗਰ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੀ ਦਿਲ ਪਸੰਦ ਗਿਫ਼ਤ ਹੈ।

“ਸਵਮਾਨ ਤੋਂ ਹੀ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ”

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਸਵਮਾਨਧਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਵਮਾਨਧਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਹੀ ਸਾਰਾ ਕਲਪ ਸਨਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਨਮ ਸਵਮਾਨਧਾਰੀ, ਸਾਰਾ ਕਲਪ ਸਨਮਾਨਧਾਰੀ। ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਾਜ - ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੂਜਾ ਦਵਾਰਾ ਸਨਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਾਕਲਪ ਭਗਤਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸਨਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਅਪਣੇ ਲਾਸਟ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਗਤਾਂ ਦਵਾਰਾ ਦੇਵ ਆਤਮਾ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਿੰਨਾਂ ਸਿੱਕ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਹੁਣ ਵੀ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ! ਇਤਨਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ! ਮੁੱਖ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦੇ ਤਿਆਗ ਦਾ ਇਹ ਭਾਗ ਹੈ। ਕਿਹੜਾ ਤਿਆਗ ਕੀਤਾ? ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਤਿਆਗ ਬਿਨਾਂ ਸਵਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਤਿਆਗ ਦੇ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਭਾਗਿਆ ਵਿਧਾਤਾ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਇਹ ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਖੁਦ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚਰਨਾਂ ਦੇ ਦਾਸ ਅਤੇ ਦਾਸੀ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦਾ ਤਾਜ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਕਿੰਨਾਂ ਵੱਡਾ ਸਵਮਾਨ ਦਿੱਤਾ! ਅਜਿਹਾ ਸਵਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਸਨਮਾਨ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵੀ ਅੱਗੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਗਾਇਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਿੱਕ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਯਾਦਪਿਆਰ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਸਾਕਾਰ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਥੋਂ ਭੇਜਦੇ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਰੋਜ਼ ਯਾਦਪਿਆਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਤਨਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਨਮਾਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਖੁਦ ਬਾਪ ਨੇ ਸਨਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਨਮਾਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਅਜਿਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਸਵਮਾਨ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ - ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧ ਹੈ।

ਸਵਮਾਨਧਾਰੀ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਸਵਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸਵਮਾਨ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਵੇਖਦਾ, ਬੋਲਦਾ ਅਤੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਵ - ਸਨਮਾਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨ ਦੇਣਾ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਸ੍ਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸਨਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਹਰ ਇੱਕ ਸਨਮਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਦਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਦੇਵਤਾ ਰੂਪ ਦਾ ਹੀ ਪੂਜਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਨਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਦੇਵਤਾ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਪੂਜੀਏ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਦੇਵਤਾ ਮਤਲਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਸਨਮਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇਗੇ, ਅਨੇਕ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨਮਾਨ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋਗੇ? ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ। ਸਾਕਾਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ - ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਰਲਡ ਸਰਵੈਂਟ ਕਹਿ (ਵਿਸ਼ਵ ਸੇਵਾਧਾਰੀ) ਕਹਿਲਾਏ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਇਆ। ਸਦਾ ਮਾਲੇਕਮ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ। ਸਦਾ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਨਮਾਨ ਦਾ ਸਨੇਹ ਦਿੱਤਾ, ਹੋਵਣਹਾਰ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਰੂਪ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਮਾਰਾਂ ਨੂੰ, ਯੁਵਾ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚੈਲੰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਅਸੰਭਵ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਮਹਾਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਉਣ ਵਾਲੇ - ਅਜਿਹੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵੀ ਕਮਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਸਨਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਨਾ! ਇਵੇਂ ਹੀ ਬਜ਼ੁਰਗ - ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਅਨੁਭਵੀ ਆਤਮਾ, ਹਮਜਿੰਸ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ। ਬੰਧੇਲੇ ਬੰਧੇਲੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਨ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਇਸਲਈ ਨੰਬਰਵਨ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣੇ। ਰਾਜ ਸਨਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਨ - ਵਿਸ਼ਵ - ਮਹਾਰਾਜਨ ਅਤੇ ਪੂਜੀਏ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਪ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦੇ ਬਾਦ ਪਹਿਲੇ ਪੂਜੀਏ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਰਾਜ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਪੂਜੀਏ ਸਨਮਾਨ - ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਨ ਹੋ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਸ੍ਵ ਨੂੰ ਸਵਮਾਨ, ਸਨਮਾਨ ਦਿੱਤਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ - ਸਨਮਾਨ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਸਨਮਾਨ ਦੇਵਾਂ। ਸਨਮਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨਿੰਦਕ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣਾ ਮਿਤ੍ਰ ਸਮਝਦੇ। ਸਿਰਫ ਸਨਮਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਲੇਕਿਨ ਗਾਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣਾ ਸਮਝਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ। ਸ੍ਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਤਨਾ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਮਤਲਬ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਮੂਲ ਤਨਾ ਤੋਂ ਹੀ ਨਿਕਲੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਹੋਏ ਨਾ। ਅਜਿਹੇ ਸਵਮਾਨਧਾਰੀ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਾਸਟਰ ਰਚਤਾ ਸਮਝ ਸ੍ਵ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਨਮਾਨ - ਦਾਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਦਿ ਦੇਵ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਆਦਿ ਰਤਨ ਆਦਿ ਪਾਰਟਧਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਇਤਨਾ ਨਸ਼ਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ - ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕੀ ਹੈ, ਬੁੱਢਿਆਂ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕੀ ਹੈ, ਯੁਵਾ ਦਾ ਕੀ ਹੈ? ਆਦਿ ਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ। ਕਿੰਨਾਂ ਨਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਹ ਸਮਝੀ ਰੱਖੋ ਕਿ ਆਦਿ ਆਤਮਾ ਨੇ ਜਿਸ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ, ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ। ਅਜਿਹਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕਰੋ।

ਵਾਅਦੇ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਬੋਲ ਤੋਂ ਵੀ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਮਨ ਤੋਂ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਲਿਖਕੇ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਭੁੱਲ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਵਾਅਦੇ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਪਾਉਂਦੇ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਫਾਇਦਾ ਵੀ ਉਠਾਓ। ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰੋ - ਕਿੰਨੇ ਵਾਰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਭਾਇਆ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਹੈ? ਨਿਭਾਉਣਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਜਾਂ ਬਦਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਕਦੇ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਕਦੇ ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਲੇ?

ਟੀਚਰਜ਼ ਕੀ ਸਮਝਦੀਆਂ ਹਨ? ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਲਿਸਟ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਾ। ਟੀਚਰਜ਼ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਦਾ ਸਾਥੀ ਸਿੱਖਿਅਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਤਾਂ ਸਾਥੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਸਾਥੀ ਸਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਦੇ ਬਦਲਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਟੀਚਰਜ਼ ਵੀ ਵਾਅਦਾ ਅਤੇ ਫਾਇਦਾ - ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਬੈਲੈਂਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਵਾਅਦੇ ਬਹੁਤ ਅਤੇ ਫਾਇਦਾ ਘੱਟ ਹੋਵੇ - ਇਹ ਬੈਲੈਂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜੇ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਬੈਲੈਂਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਉਸਨੂੰ ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਇਹ ਵਰਦਾਨ ਅਤੇ ਬਲੈਸਿੰਗ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਦਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਸਫ਼ਲਤਾ ਮੂਰਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਾਥੀ ਸਿੱਖਿਅਕ ਦਾ ਇਹ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਮ ਹੈ। ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸਮਾਨ ਹੋਣ। ਸੰਕਲਪ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸਧਾਰਨ ਹੋ ਜਾਣ - ਇਸਨੂੰ ਸਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਟੀਚਰਜ਼ ਆਪਣੇ ਨੂੰ "ਸਾਥੀ ਸਿੱਖਿਅਕ" ਮਤਲਬ "ਸਿੱਖਿਅਕ ਬਾਪ ਸਮਾਨ" ਸਮਝ - ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਬਣ ਚੱਲੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਟੀਚਰਜ਼ ਦੀ ਹਿਮੰਤ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਿਮੰਤ ਰੱਖ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਤਾਂ ਬਣ ਗਏ ਹੋ ਨਾ। ਲੇਕਿਨ ਹੁਣ ਸਦਾ ਇਹ ਸਲੋਗਾਨ ਯਾਦ ਰੱਖੋ - "ਹਿਮੰਤ ਟੀਚਰ, ਸਮਾਨ ਸਿੱਖਿਅਕ ਬਾਪ"। ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ। ਤਾਂ ਖ਼ੁਦ ਹੀ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਲਕਸ਼ - "ਬਾਪਦਾਦਾ" ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਹੇਗਾ ਮਤਲਬ ਨਾਲ ਰਹੇਗਾ। ਅੱਛਾ!

ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਸਵਮਾਨਧਾਰੀ ਸੇ ਸਨਮਾਨਧਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਯਾਦਪਿਆਰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਰਾਜ - ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਪੂਜੀਏ- ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸਾਥੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਬਿਹਾਰ ਗੁਪ:-

ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਸਵ ਦਾ ਰਾਜ ਮਿਲਿਆ ਜਾਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ? ਸਵਰਾਜ ਮਤਲਬ ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੇ ਉਵੇਂ ਕਰਮੇਂਦਰੀਆਂ ਦਵਾਰਾ ਕਰਮ ਕਰਵਾ ਸਕੇ। ਕਰਮੇਂਦਰੀਆਂ - ਜਿੱਤ ਮਤਲਬ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ ਜਾਂ ਕਦੇ ਕਰਮੇਂਦਰੀਆਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ? ਕਦੇ ਮਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਨ ਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਕਦੇ ਮਨ ਵਿਅਰੱਥ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਹਾਂਗੇ? ਰਾਜ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸੱਤਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਸੱਤਾ ਜੋ ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਚਲਾਉਣਾ ਚਾਹੇ ਉਵੇਂ ਚਲਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਨ - ਬੁੱਧੀ - ਸੰਸਕਾਰ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਮਾਲਿਕ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੰਸਕਾਰ ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲੈਣ ਤਾਂ ਮਾਲਿਕ ਕਹਾਂਗੇ? ਤਾਂ ਸਵਰਾਜ - ਸੱਤਾ ਮਤਲਬ ਕਰਮੇਂਦਰੀਆਂ- ਜਿੱਤ। ਜੇ ਕਰਮੇਂਦਰੀਆਂ - ਜਿੱਤ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰਾਜ ਸੱਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵ ਰਾਜ - ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਹੀ ਸਲੋਗਾਨ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਾਜ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਜਨਮਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸਦਾ ਮਾਸਟਰ ਸਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਕਮੀ ਨਹੀਂ। ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਦਾ ਧਰਮ ਮਤਲਬ ਧਾਰਨਾਮੂਰਤ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਰਾਜ ਮਤਲਬ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹਲਚਲ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਧਰਮ - ਸੱਤਾ ਵੱਖ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸੱਤਾ ਵੱਖ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਲੰਗੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ! ਇੱਕ ਸੱਤਾ ਹੋਈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਹਲਚਲ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੇਕਰ ਧਰਮ ਅਤੇ ਰਾਜ - ਦੋਵੇਂ ਸੱਤਾ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਵਿਘਨ ਆਉਣਗੇ, ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਗੇ, ਯੁੱਧ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਸੱਤਾ ਹਨ ਤਾਂ ਸਦਾ ਹੀ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਰਹਿਣਗੇ, ਕੋਈ ਵਿਘਨ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣੇ ਹੋ? ਜਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀ - ਥੋੜ੍ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ, ਸੰਬੰਧ ਦੀ... ਪ੍ਰਵਾਹ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਇਵੇਂ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਕੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। "ਮੈਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ" - ਇਹ ਭਾਣ ਆਇਆ ਤਾਂ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਲੇਕਿਨ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਨਿਮਿਤ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ - ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਬੇਫਿਕਰ ਜਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਜੀਵਨ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ। ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ। ਕਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ - ਉਸਦੀ ਵੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ। ਕਦੇ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਚਿੰਤਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਪੇਤਰੇ - ਦੇਤਰਿਆਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ - ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਚੰਗਾ, ਅਤੇ ਜੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਨਾ! ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਸ਼ਚੇਬੁੱਧੀ ਵਿਜੇਈ। ਅਜਿਹੇ ਬਣੇ ਹੋ ਜਾਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ? ਬਣਨਾ ਤੇ ਹੈ

ਹੀ ਨਾ! ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਰਾਜਾਈ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸੋਚਣ ਦੀ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ? ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕੋਈ ਛੱਡਦਾ ਹੈ? ਝੋਪੜੀ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹੋਣਗੇ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ - ਤਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਗੇ। ਇਹ ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ! ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਇਸ ਸਮਿਤੀ ਨਾਲ ਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਉੱਡਦੇ ਚੱਲੇ। ਇਹ ਹੀ ਵਰਦਾਨ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਕਿ "ਸਵਰਾਜ ਸਾਡਾ ਜਨਮਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ"। ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ, ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਅੱਛਾ! ਬਿਹਾਰ ਮਾਨਾ ਸਦਾ ਬਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ। ਕਦੇ ਅੰਧੇਰੀ - ਤੂਫ਼ਾਨ ਨਾ ਆਉਣ, ਸਦਾ ਬਹਾਰ। ਅੱਛਾ!

2. ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਵਾਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਸੁਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਹੁਣ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣ ਗਏ। ਰੂਹਾਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਦਲ ਗਈ ਨਾ! ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬਾਪ ਸੰਸਾਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਦਲ ਗਈ। ਪਹਿਲੇ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮਤਲਬ ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਹੁਣ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਕ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ! ਪਹਿਲੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਭਟਕਦੀ ਸੀ ਤੇ ਹੁਣ ਬਾਪ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਭਟਕਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਇਕਾਗਰ ਹੋ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਕਦੇ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਕਦੇ ਦੇਹ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਵਿੱਚ - ਅਨੇਕਾਂ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਸਭ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਦੇਹ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਦੇਹੀ? ਜੇਕਰ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਂਗ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਫਿਰ ਬਦਲ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਦੇਹ ਦੇ ਬਜਾਏ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਹੀ ਸਮਝਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਸੰਸਾਰ ਬਦਲ ਗਿਆ ਨਾ! ਖ਼ੁਦ ਵੀ ਬਦਲ ਗਏ। ਬਾਪ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਧਨ ਜਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ? ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਰਿਹਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਧਨ ਹੈ" - ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਜਾਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਬਾਪ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਬਣਾ ਲਿਆ ਨਾ! ਜਾਂ ਮੇਰਾ, ਮੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦਾ ਵੀ ਮੇਰਾ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ? ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਤਨ, ਧਨ, ਪੁਰਾਣਾ ਮਨ, ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਿਲਾ - ਪਹਿਲਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋਣ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਹੀ ਇਹ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਤੇਰਾ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਫਾਇਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੁਹਾਡਾ ਫਾਇਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਫ਼ਸਦੇ ਹੋ, ਤੇਰਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਨਿਆਰੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਮੇਰਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਬੇਝ ਵਾਲੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਡੱਬਲ ਲਾਈਟ "ਟਰੱਸਟੀ" ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਕੀ ਚੰਗਾ ਹੈ? ਹਲਕਾ ਬਣਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜਾਂ ਭਾਰੀ ਬਣਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ? ਅਜਕਲ ਦੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਭਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਰੀ ਹੋਣਾ ਮਾਨਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਹਲਕਾ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਫਾਇਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਮੇਰਾ - ਮੇਰਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਤੇ ਬੇਝ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤੇਰਾ - ਤੇਰਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਹਲਕੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਹਲਕੇ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਹੀ ਆਨੰਦ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਹਲਕੇ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਜ਼ਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੈ? ਮਾਇਆ ਹੈ ਰੁਲਾਨ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਬਾਪ ਹੈ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ! ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਤਾਂ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੱਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਭੁੱਲ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦਾ! ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਕਿ ਟਰੱਸਟੀ ਹਾਂ। ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਬੇਝ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਦਾ ਹੱਸਦੇ, ਗਾਉਂਦੇ, ਉੱਡਦੇ ਰਹੇਗੇ। ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ! ਹੱਸਣਾ, ਗਾਉਣਾ, ਅਤੇ ਉੱਡਣਾ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਹੱਸੋਗੇ ਨਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰੋਵੋਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਵਰਦਾਨ ਸਮਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੱਸਣ, ਗਾਉਣ ਅਤੇ ਉੱਡਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ, ਸਦਾ ਹੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਿੱਥੇ ਬੁੱਧੀ ਜਾਵੇ। ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਰੁਲਾਏ ਤਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੋਣਾ। ਮਨ ਦਾ ਵੀ ਰੋਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਹੀ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਰੁਲਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਹਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਬਹਾਰ ਮਾਨਾ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ - ਖੁਸ਼ਬਹਾਰ। ਅਤੇ ਬੰਗਾਲ ਮਾਨਾ ਸਦਾ ਮਿੱਠਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਮਿਠਾਈਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ, ਬਹੁਤ ਵੈਰਾਇਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਮਧੁਰਤਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਹੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦੇ ਮਧੁਰਤਾ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਮਧੁਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਬਹਾਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਚੰਗਾ! ਟੀਚਰਜ਼ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਬਹਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕਰਕੇ ਸਦਾ - ਬਹਾਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਚੰਗਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਸੰਗਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿ ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੀ ਸਮੀਪਤਾ ਦਾ ਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਾਸ ਵਿਧ ਆਨਰ ਭਵ ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਹੈ ਤਾਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਗਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ। ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਕਰਸ਼ਣ ਪੇਪਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ ਲੇਕਿਨ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ। ਸੰਗਦੇਸ਼ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਜਾਂ ਮਾਇਆ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਦੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦਾ ਸੰਗ, ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਦਾ ਸੰਗ, ਵਾਣੀ ਦਾ ਸੰਗ, ਅੰਨਦੇਸ਼ ਦਾ ਸੰਗ, ਕਰਮ ਦਾ ਸੰਗ... ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਸੰਗਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਪਾਸ ਵਿਧ ਆਨਰ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਤੁਸੀਂ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਤੁਹਾਡੀ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਬਣ ਜਾਣਗੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾ ਡਰ ਨਾ ਰੱਖੇ ਪਰ ਇਸ ਬਾਪ ਦਾ ਡਰ ਜ਼ਰੂਰ ਰੱਖੋ, ਡਰ ਰੱਖਣਾ ਮਾਨਾ ਪਾਪ ਕਰਮਾ ਤੋਂ ਬਚੇ ਰਹਿਣਾ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਬਾ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ (ਚਾਰਟ ਰੱਖਣ) ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਕਿਉਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ?

ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਈਸ਼ਵਰੀ ਕਾਇਦੇ ਬਹੁਤ ਕੜੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਕੇ ਥੋੜੀਆਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕੜੀ ਸਜ਼ਾ ਭੁਗਤਨੀ ਪਵੇਗੀ, ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਰੱਖੋ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਰਹਿ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮਾਨੀ ਅਤੇ ਮੋਚਰਾ ਖਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੈ ਇਸਲਈ ਆਪਣੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਚੁਕਤੁ ਕਰੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਆਪੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਬਾਹਰ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਕਿ ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾ ਲਵੋਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਹਥਿਆਰ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਸਿਰਫ਼ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਜਦਕਿ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਰਾਮਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਹਿੰਸਾ ਤਾਂ ਕਦੀ ਸਿਖਾ ਨਾ ਸਕਣ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਹੈ ਹੀ ਅਹਿੰਸਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਮ। ਦੁਨੀਆਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਦੀ ਹਿੰਸਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮੰਣਨਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗੁਪਤ ਵਾਰਿਅਸ, ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਜਿੱਤ ਜਗਤਜਿੱਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਗੋਇਆ ਆਪਣੇ ਭਾਰਤ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਜਗਤਜਿੱਤ ਬਣਨਗੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਹੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ। ਸਿਵਾਏ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹਨ? ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਮਤਲਬ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਾਮਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਰਾਮ ਨੇ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਪੂਜਾ ਵੀ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਯਥਾ ਰਾਜਾ, ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪੂਜਾ ਸਾਰੇ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਣ - ਪੀਣ, ਬੋਲਣਾ ਕਰਨਾ ਸਭ ਸ਼ੁੱਧ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਦੱਸਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਸੱਤ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਕਿਨਾ ਸੱਚਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੱਚੇ ਨਹੀਂ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਬੁਰੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਗਤੀ ਤੇ ਉੱਚ ਪਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ, ਨਾਰੀ ਤੋਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਿਹਾ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਤੁਹਾਡੀ ਗਤਿ ਮਤਿ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣੋ। ਬਾਪ ਜੇ ਮੱਤ ਦਿੰਦੇ, ਉਸ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀ ਉੱਚੀ ਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚਾ ਬਾਪ ਉੱਚੀ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਕੇ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਪਾਪ ਯੋਗਬਲ ਬਿਨਾ ਕੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਬੜੀ ਵਧੀਆ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਚੰਗੀ ਰਹੇਗੀ - ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਧੀਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਭਾਵੇਂ ਕਿਨਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਬੈਠੋ, ਪਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਵਰਗਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਗੁਪਤ ਹਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ “ਵੀ ਆਰ ਐਟ ਵਾਰ” ਸਾਡੀ ਯੁੱਧ ਹੈ ਰਾਵਣ ਦੇ ਨਾਲ। ਇਹ ਹੈ ਨੰਬਰਵਨ ਦੁਸ਼ਮਣ। ਰਾਮ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਨੇ ਰਾਵਣ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਈ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ। ਬਾਪ ਸ੍ਵਸਕਤੀਮਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਘੇਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਾਰ ਖਾਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰੇ ਹਾਰ ਹੈ, ਮਾਇਆ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਲੰਕਾ ਤੇ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ, ਜੇ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਸਤਰ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਸਤਿਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਦੇ - ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਾਰੇ ਨਾਸਤਿਕ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਭਾਰਤ ਜਦੋਂ ਸਤ੍ਰਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਵਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਤ੍ਰਪ੍ਰਧਾਨ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਾ ਕਰੋ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾ ਬਣਾਓ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਘੇਰ ਹਨ੍ਹੇਰਾ। ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਗੁਰੂ ਹਨ। ਪਰ ਸਾਰੇ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਹੁਣ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਘੇਰ ਹਨ੍ਹੇਰਾ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਭਾਵੇਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਨਮ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਜਿਹੇ ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕੱਪੜੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਮਿਲੇ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਰੱਖਣੀ ਹੈ - ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰੀ ਕਾਇਦੇ ਵੀ

ਕੜੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੜੀ ਹੈ। ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ। ਜੇਕਰ ਚੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਮੋਚਰਾ ਖਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਮੋਚਰਾ ਅਤੇ ਮਾਨੀ। ਮਾਨੀ ਤਾਂ (ਰੋਟੀ ਤਾਂ) ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣੀ ਹੈ। ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਾਨੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣਗੇ। ਕੋਈ ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਆਨਰ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੋਚਰਾ ਮਿਲੇਗਾ ਫਿਰ ਥੋੜੀ ਮਾਨੀ ਮਿਲੇਗੀ, ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਨਾਲ। ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਬੈਠ ਨਾ ਸਕਣ। ਕੋਈ ਵੀ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬੇਜ਼ਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਸੇ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬੈਠੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਵਾਉਣਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਹਾਲੇ ਮੈਂ ਸੰਪੂਰਨ (ਬ੍ਰਹਮਾ) ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੀਆਂ ਸੰਪੂਰਨ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੋ। ਉਸ ਦਵਾਰਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਆਦਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਾਏਗਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਸੀ, ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ, ਸਰਵਿਸ ਕਰੋ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਕੰਮ ਕੀਤੇ, ਹੁਣ ਖਾਓ ਸਜ਼ਾ। ਜਿੰਨੇ - ਜਿੰਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਸਜ਼ਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਕਈ ਬਹੁਤ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਘੱਟ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ, ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੇ ਸਕੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡਾ ਫੁਰਣਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੰਪੂਰਨ ਪੱਕਾ ਸੋਨਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ? ਉੱਠਦੇ ਬੈਠਦੇ ਇਹ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਓਨਾ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਂ ਮਿਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਕੋਈ ਪਾਪ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੈਂ ਗੁਣਾਂ ਬਣ ਜਾਏਗਾ। ਮਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਲਈ ਤਾਂ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ - ਪਾਉਂਦੇ ਸੱਤਿਆਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਾਪ ਪਿਛਾੜੀ ਪਾਪ ਮਾਇਆ ਕਰਾਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬੇ - ਅਦਬੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਸਮਝੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਯਾਦ ਵੀ ਰਹੇ ਅਤੇ ਡਰ ਵੀ ਰਹੇ। ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਫ਼ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਇਹ ਭੁੱਲ ਹੋਈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਲਾ ਸਿਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਦੱਸੋ। ਸੱਚ ਦੱਸਣ ਨਾਲ ਅੱਧਾ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਜੇ ਨੰਬਰਵਨ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਵੀ ਨੰਬਰਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਸੀ, ਸੇ ਹੁਣ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣੇ ਹੋ ਫਿਰ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਤੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੱਥਾ ਆਦਿ ਟੇਕਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਵੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹਨ, ਨਮਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਥੋੜੀ ਨਮਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਨਮਸਤੇ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਰਿਸਪਾਂਡ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਵੱਡਾ ਸਮਝ ਕੇ ਨਮਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਸਮਝ ਕੇ ਨਮਸਤੇ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅਰਥ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਰਥ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਾਮ ਮਤਲਬ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਰਾਮ ਉਹ ਰਘੁਪਤੀ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਰਾਮ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਰਾਮ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਇਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋ - ਤੁਸੀਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, ਅਸੀਂ ਪਾਪੀ ਨੀਚ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਨ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਤਨ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਅੰਦਰ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਹਨ ਇਸਲਈ ਦੇਵਤਾ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਆਸੂਰੀ ਗੁਣ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਂਦਰ ਹਾਂ। ਸੂਰਤ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੈ। ਸੀਰਤ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਸਿਰਤਾਜ਼ ਸਨ। ਹੁਣ ਨੇ ਤਾਜ਼, ਗਰੀਬ ਵੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਸਵਰਗ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਬਾਪ ਆਏਗਾ ਨਾ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਲੰਗੀ ਅਵਤਾਰ, ਕਿੰਨੇ ਕਲੰਕ ਲਗਾਏ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਵੀ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪੱਥਰ - ਭਿਤਰ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਪ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਿਰਤਾਜ਼ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੀ ਤੁਸੀਂ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਅਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਰਾਵਣ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਮਤ ਕਿੰਨੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਬੁਰੀ ਗਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਸਮਝਾਉਣੀ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਈ ਬੱਚੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੰਧੋਲੀਆਂ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸਹਿਣ ਵੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਦੈਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਆਰਯ ਸਮਾਜੀ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਨਹੀਂ। ਝਾੜ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਟਾਲੀ ਹੈ, 2-3 ਜਨਮ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋਣਗੇ।

ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਵਿਕਾਰ ਬਿਨਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲੇਗੀ। ਅਰੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੇ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ, ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਕਾਮ ਮਹਾਸਤਰੂ ਹੈ। ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕਦੋਂ ਕਿਹਾ ਸੀ - ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਪਰ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਬੁੱਧੀਯੋਗ

ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲਗਾਓ। ਜਦੋਂਕਿ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣ ਗਏ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੱਢਣ ਲਈ ਪਿਆਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਈਏ। ਸੱਚੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਚੱਲਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸੀਏ। ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤਰਾ, ਜੋ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਤਰ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਡੇ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਰਿਪੀਟ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਤਾਂ ਘਰ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ ਪਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਤੋਂ ਛੁਡਾਕੇ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸੁਖਧਾਮ। ਇਹ ਹੈ ਦੁਖਧਾਮ। ਉਹ ਸ਼ੀਰਸਾਗਰ, ਇਹ ਹੈ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸੁਖ ਆਰਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੀਰ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਜਵਾਬਦਾਰ ਉਹ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਹਾਂ ਭਾਵੇਂ ਜਾਓ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲੋ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭੁੰ - ਭੁੰ ਕਰਦੇ ਰਹੋ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਨਰਕਵਾਸੀ ਤੋਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਇਹਨਾਂ ਦੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ - “ਤਤਵਮ” ਇਹ ਵੀ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ। ਉਹ ਹਨ ਹਠਯੋਗੀ ਰਿਸ਼ੀ। ਤੁਸੀਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਰਜਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸ਼ਰਨਾਗਤੀ ਹੋਣ ਆਏ ਹੋ ਨਾ। ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਾਮਪ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਰਕ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਵਰਗ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਮਾਇਆਵੀ ਪੁਰਸ਼ ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਸਵਰਗ ਸਮਝ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਪੂਰੇ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਨ। ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ! ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤਜਿੱਤ ਬਣੋਗੇ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਵੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਹੋਵੇ। ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਂ ਮਿਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਲਵ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

2. ਆਪਣੀ ਉੱਚ ਗਤੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸੱਚੇ - ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੱਚਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਛੁਪਾਉਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਯਾਦ ਦੇ ਮੰਤਰ ਦਵਾਰਾ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਲਮਾਈਟੀ ਗੌਰਮਿੰਟ ਦੇ ਮੈਸੇਂਜਰ ਹੋ ਇਸਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਡਿਸਕਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਮਾਇੰਡ ਡਿਸਟਰਬ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਯਾਦ ਦਾ ਮੰਤਰ ਯੂਜ਼ ਕਰਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਵਾਣੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੰਤਰ - ਜੰਤਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ, ਆਤਮਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਨੇਤ੍ਰ ਅਤੇ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਮੰਤਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕਰ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਐਕਸ਼ਨ ਕਾਂਸ਼ੀਅਸ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸੋਲ ਕਾਂਸ਼ੀਅਸ ਬਣੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ, ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਅਗਿਆਕਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਕੀ ਹੋਣਗੀਆਂ?
- ਉੱਤਰ:- ਅਗਿਆਕਾਰੀ ਬੱਚੇ - ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਮਹਾਵਾਕਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰ ਤੇ ਰੱਖਣਗੇ ਮਤਲਬ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਲਣ ਬਹੁਤ ਰਾਇਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਧੀਰਜ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕਪਣੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਗਿਆਕਾਰੀ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਮ ਨਾਲ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਇੰਸਲਟ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਣਗੇ। ਇੰਸਲਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਤਲਬ ਅਵਗਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਡਿਸਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਗਿਆਕਾਰੀ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰਦੇ, ਕਦੇ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।
- ਗੀਤ:- ਛੱਡ ਵੀ ਦੇ ਆਕਾਸ਼ ਸਿੰਘਾਸਨ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਦੇ ਅੱਖਰ ਸੁਣੇ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝ ਹੀ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਰਾਈਟ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਦੇ ਬਾਰੇ ਜਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਹੈ ਰਾਂਗ। ਹੁਣ ਗੀਤ ਦੇ ਅੱਖਰ ਸੁਣੇ - ਛੱਡ ਵੀ ਦੇ ਆਕਾਸ਼ ਸਿੰਘਾਸਨ... ਪਰ ਆਕਾਸ਼ ਸਿੰਘਾਸਨ ਕੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਤੇ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਸਭ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਆਵੇਗਾ ਕਿਉਂ? ਇਹ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਫਿਰ ਇਹ ਗਾਇਨ ਆਦਿ ਸਭ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦਾ ਸੁਣਨਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਕੇ, ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਮੱਤ ਦੇ ਆਦਮੀ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ, ਇਹ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸੋ ਜਰੂਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਆਕੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਟੈਮਪੋਰੇਸ਼ਨ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਿੰਨੀ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰਾ ਬਣਕੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲੋਗੇ ਤਾਂ ਸਜਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸਗੀਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਚਲਣ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ ਤਾਂ ਚਮਾਟ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਬਾਪ ਚਮਾਟ ਤੇ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦੇ। ਸਿਰਫ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਪ੍ਰੀਤਿਗਿਆ ਬਲੱਡ ਨਾਲ ਵੀ ਲਿਖਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਹਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਕੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਹਨ ਪਤਿਤ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਵਿਕਾਰ ਛੱਡਣਾ ਇਮਪਾਸੀਬਲ ਹੈ। ਬੋਲੇ, ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ ਤਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸਨ। ਚਿੱਤਰ ਵਿਖਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ ਨਾ। ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸੀ, ਸ਼ਿਵਾਲਾ ਸੀ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਫੁਰਨਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਾਰ ਬਿਗਰ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਵਧੇਗੀ। ਅਰੇ ਗੈਰਮਿੰਟ ਤੰਗ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਧੇ ਨਹੀਂ ਫਿਰ ਵੀ ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਵੱਧਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਘੱਟ ਹੋਣਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਆਮਦਨੀ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਮਾਇਆ ਜਿੱਤ ਬਣਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣਾਂਗੇ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਰਾਮਰਾਜ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਵਿਕਾਰ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਤ ਲਿਆ ਨਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲੇਗੀ! ਅਜਿਹੀਆਂ ਜੋ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇਹ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਤਾਂ ਬੋਲੋ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ, ਉਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੋਗੇ। ਸਮਝਾਉਣੀ ਬਹੁਤ ਸਿੱਧੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ, ਜਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਰੁਪਏ ਵਿਚੋਂ 5 ਆਣੇ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਿੱਖੇ ਹਨ ਜਾਂ ਤੇ ਖੁਦ ਪੂਰੇ ਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਸੁਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ ਨਾ। ਯੋਗ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਮਿਲੇ। ਯੋਗ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਘੱਟ ਹੈ। ਸੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਲਿਖਦੇ ਨਹੀਂ। ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਨੋਟ ਕਰਨ ਉਹ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਟੀਚਰਜ਼ ਵੀ ਚਾਰਟ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀਆਂ ਤਾਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਸਟੂਡੈਂਟ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸੁਣਕੇ ਮੁੰਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯੋਗ ਸਿਖਾਓ। ਅਰੇ ਯੋਗ ਕੋਈ ਸਿੱਖਣ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਜਲਦੀ ਉੱਠ ਆਪੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਟੀਚਰ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਬੈਠ ਸਿਖਾਵੇ ਇਸਲਈ ਯਾਦ ਅੱਖਰ ਠੀਕ ਹੈ। ਯੋਗ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਤੋਂ

ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਤੋਂ ਕੀ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਪਦਵੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਨਾਲ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਫੇਲਿਓਰ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਮਹਾਰਾਜੀ 5 ਆਣਾ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਪੈਸਾ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣੀ ਤਾਂ ਝੱਟ ਸਿੱਖ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਤਾਂ ਹੋਵੇ ਜੇਕਰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ। ਤਾਂ ਹੀ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ, ਫਿਰ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਢੇਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉੱਚ ਵਰਸਾ ਉਹ ਪਾਉਣਗੇ ਜੋ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਜੋ ਬੰਧੇਲੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਜਿਆਦਾ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਹੇ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਾ ਇਮਪਾਸਿਬਲ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਭਾਰਤ ਸੀ ਤਾਂ ਸਤਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਪਰੰਤੂ ਸਾਹੂਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਬੈਠਣਾ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾਓ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਇਦੇ ਬਹੁਤ ਕਠਿਨ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਤੋਂ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ ਰਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੈਸਾ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਪਰੰਤੂ ਦਾਦੇ ਦਾ ਵਰਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲਾਂ ਸਭ (ਲੈਕਿਕ ਦੇ) ਕੰਮ ਉਤਾਰ ਫਿਰ ਸਰੈਂਡਰ ਹੋ ਜਾਵੋ। ਅਜਿਹਾ ਵੀ ਕੋਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਬੜੀ ਵੱਡੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਫਾਲੋ ਫਾਦਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਹੋਣਾ ਕੋਈ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ; ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਰਾਜ਼ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਸਾਹੂਕਾਰ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਉੱਠ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਗਰੀਬ ਤਾਂ ਝੱਟ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਜਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਸਜਾ ਖਾਣੀ ਤਾਂ ਪਦਵੀ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਜਾ ਖਾਂਦੇ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਕਿੰਨਾਂ ਵੀ ਲੈਣ, ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਮੇਚਰਾ ਖਾਕੇ ਫਿਰ ਘੱਟ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣੀ - ਉਹ ਕੋਈ ਵਰਸਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਦਾ ਅਗਿਆਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਮਹਾਵਾਕਿਆ ਸਿਰ ਤੇ ਰੱਖਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਿੰਸ ਪ੍ਰਿੰਸੀਜ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਰਾਇਲ ਘਰਾਣੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਚਲਣ ਬਹੁਤ ਧੀਰਜ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗੁਪਤ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਿੰਨਾਂ ਸਧਾਰਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੇ ਜਾਕੇ ਵਿਸ਼ਵ ਮਹਾਰਾਜਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪਤਿਤ ਸਨ। ਇਹ ਤੇ ਬਾਬਾ ਦਾ ਰਥ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਇਥੇ ਸੰਗਲੀ ਤੇ ਬੈਠਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਿੱਥੇ ਬੈਠਣ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਹਨ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ, ਮੇਰੀ ਇੰਸਲਟ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਧਰਮਰਾਜ ਬਹੁਤ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦੇਣਗੇ। ਡਾਇਰੈਕਟ ਮੇਰੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਅਵੱਗਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਸਿਕਿਲੱਧਾ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੰਸਲਟ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਆਉਣ ਦਵੇ ਫਿਰ ਵੇਖਣਾ ਕਿੰਨੇ ਭੱਜਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਭੱਜੇ ਹੋ, ਇਸਨੇ ਜਾਦੂ ਆਦਿ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਜਾਦੂਗਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ - ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਉਲਟਾ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹੇਗਾ ਇਹ ਨਲਾਇਕ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਡੱਬਲ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਤਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ - ਬਾਪਦਾਦਾ। ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਤੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪਦਾਦਾ ਇਕੱਠਾ ਕਿਵੇਂ ਹੈ। ਬਾਪ, ਦਾਦਾ ਦਵਾਰਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪੇ ਹੀ ਗੱਲ ਛੱਡਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪਦਾਦਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਕਿਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਬਾਪ - ਦਾਦਾ ਇੱਕ ਦਾ ਨਾਮ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵੋ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾਦਾ ਦਵਾਰਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੇ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਿੱਖੋ। ਅਧਾਕਲਪ ਜਿਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਆ ਹੈ ਉਹ ਆਇਆ ਹੈ ਨਾਲੇਜ ਦੇਣ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਮੱਥਾ ਆਦਿ ਤਾਂ ਟੇਕਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਡਿੱਗਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਗੁਪਤ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਉਸ ਵਕਤ ਭੀੜ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਭੀੜਭਾੜ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਾਈਮ ਮਿਨਿਸਟਰ ਆਦਿ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਕਿੰਨੀ ਭੀੜ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਗੁਪਤ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਇੱਥੇ ਵੇਖਣਗੇ ਕਿਸਨੂੰ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਜੌਹਰੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਰਚੀ ਕਿਵੇਂ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਰਚਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਏ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਰਚਨਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਦਾ ਚਿੱਤਰ

ਜਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਨਾਉਣਾ, ਕੋਈ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਇਵੇਂ ਤਵਾਈ ਮਿਸਲ ਵੇਖਕੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੂਜਾ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਵੀ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੇਠੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਸੋ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ, ਅਸੀਂ ਸੋ ਦਾ ਅਰਥ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿੰਨਾਂ ਚੰਗਾ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਆਤਮਾ ਸੋ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਬਸ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਹੀ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਪਹਿਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਫਿਰ ਹਮ ਸੋ ਦੇਵਤਾ, ਹਮ ਸੋ ਸ਼੍ਰੀ... ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਵਰਨਾਂ ਵਾਲੇ ਬਣਦੇ ਹਾਂ! 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ- ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਗਭਗ ਕਿੰਨੇ ਜਨਮ ਹੋਣਗੇ! ਹਿਸਾਬ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਚਿੱਤਰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਬਾਬਾ ਦੀ ਦਿਲਪਸੰਦ ਬਣਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਦੋ ਚਾਰ ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ। ਬਾਬਾ ਖਰਚਾ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ, ਫਿਰ ਹੁੰਡੀ ਆਪੇ ਹੀ ਬਾਬਾ ਭਰਾਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੁੱਖ ਚਿੱਤਰ ਟ੍ਰਾਂਸਲਾਇਟ ਦੇ ਬਣਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਅਜਿਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੈ ਮੁੱਖ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਾਏ ਨਹੀਂ। ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਸੁਭਾਅ ਬੜਾ ਰਾਇਲ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੋਭ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੋਹ ਫੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਦਿਲ ਪਸੰਦ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਹਿਰੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ ਤਾਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਆਦਤ ਕੋਈ ਵੀ ਰੱਖਣੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਪ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨਣੀ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਕਦੇ ਵੀ ਅਵੱਗਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਲੋਭ, ਮੋਹ ਦੀ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ।

2. ਆਪਣਾ ਸੁਭਾਅ ਬਹੁਤ ਰਾਇਲ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਉੱਠ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੀ ਮੂਰਤ ਨਾਲ ਬਾਪ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਕ ਦੀ ਮੂਰਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਨੁਭਵੀ ਮੂਰਤ ਭਵ:
ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਪੇਜੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਨਾ - ਇਹ ਹੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਹੈ, ਜੋ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਦਾ ਹਾਂ - ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹੋ, ਇਸੇ ਅਸਲੀ ਸ੍ਰੂਪ ਦੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਅਤੇ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਦੇ ਵਿਜੇ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸਦਾ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਜਦ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਦੁਖ ਦੀ ਲਹਿਰ ਆ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸ੍ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸ਼ਕਤੀਹੀਣ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ! ਇਸੇ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮੂਰਤ ਤੋਂ ਬਾਪ ਜਾਂ ਸਿੱਖਿਅਕ ਦੀ ਮੂਰਤ ਖੁਦ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੱਤਵਾਦੀ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਚਲਣ ਵਿੱਚ ਦਿਵਿਯਤਾ ਹੋਵੇ।
